

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 40

Dimarts, 19 de desembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 26, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00026/06) (p. 3)

Proposició de llei

del catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00072/06) (p. 17)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (presa en consideració) (tram. 270-00033/06) (p. 22)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la situació de la violència terrorista (tram. 300-00325/06) (p. 26)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar amb relació a la problemàtica del terrorisme (tram. 300-00326/06) (p. 30)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'articulació i la gestió dels espais naturals (tram. 300-00053/06) (p. 34)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa a l'atenció a la salut mental (tram. 300-00071/06) (p. 39)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció de la gent gran (tram. 300-00193/06) (p. 44)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i de seguretat viària (tram. 300-00240/06) (p. 49)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'atenció precoç (tram. 300-00307/06) (p. 54)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'atenció precoç (tram. 300-00322/06) (p. 55)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social
(tram. 302-00061/06) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut,
especialment pel que fa al control sobre els aliments (tram. 302-00062/06) (p. 66)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Interior.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00026/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. D'acord amb l'article 101, presenta la iniciativa l'honorable senyor Artur Mas, conseller d'Economia i Finances. Té la paraula.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, molt breument, el Govern presenta novament enguany un projecte de mesures fiscals i administratives. D'aquesta manera, i per quart any consecutiu, s'utilitza a Catalunya el mecanisme de les anomenades «lleis d'acompanyament», mecanisme que també és utilitzat a l'Estat amb caràcter recurrent, i per la majoria de les comunitats autònomes, els darrers anys. Voldria reiterar també, en ocasió de la presentació de la Llei de mesures per a l'any 2001, que aquest tipus de lleis tenen per finalitat complementar les disposicions que, amb caràcter estrictament pressupostari, s'inclouen en el Projecte de llei de pressupostos. L'existència i la utilització d'aquestes lleis, que es defineixen o s'identifiquen pels seus continguts, donat que formalment no presenten cap especialitat –són lleis, de fet, ordinàries–, tenen, com és sabut, el seu origen en diferents pronunciaments del Tribunal Constitucional sobre els continguts de les lleis de pressupostos.

Una vegada més s'ha fet palès que, per al compliment dels objectius de política econòmica que es contenen en les lleis pressupostàries, es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa que, sense connexió directa amb les previsions de despeses i ingressos contingudes en les lleis de pressupostos, coadjuven en el compliment d'aquells objectius. En concret, el Projecte elaborat pel Govern té dos grans àmbits, que, coincidint amb el títol de la Llei, estan referits, respectivament, a mesures fiscals i a mesures administratives.

En el primer títol, «Mesures fiscals», cal assenyalar que, en el marc de les competències normatives assumides per la Generalitat, el Projecte conté determinades

previsions tributàries, en exercici d'aquella capacitat normativa, en els tributs cedits. En concret, amb relació a l'impost sobre successions i donacions, l'avantprojecte de llei de mesures fiscals i administratives d'enguany introdueix sengles modificacions respecte de la regulació vigent de les reduccions de la base imposable d'aquest impost, mesures que conflueixen en un mateix objectiu, que és el de facilitar la continuïtat de l'empresa familiar. En aquest sentit, s'incentiva l'hereu que continua l'activitat empresarial, i es redueix de set a cinc anys el termini de manteniment de l'activitat i de la titularitat i afectació dels béns per part d'aquell.

En l'àmbit dels tributs propis de la Generalitat, es procedeix a la modificació de la Llei 15/1998, de 24 de desembre, de taxes i preus públics. Les esmentades modificacions es poden sintetitzar conceptualment en dos grans àmbits.

D'una banda, es procedeix a la creació de noves taxes, un total de nou, entre les quals es troben: la taxa de verificació prèvia en l'admissió de valors a cotització de la Borsa de Valors de Barcelona; la taxa pels serveis de tramitació i resolució de les sol·licituds d'autorització per a la creació, construcció, modificació, adaptació o supressió de les oficines de farmàcia; la taxa per auditar el compliment del Programa de garantia de qualitat en les unitats de radiodiagnòstic, medicina nuclear i radioteràpia, o la taxa per la concessió de llicències i autoritzacions de productes sanitaris, entre d'altres.

D'altra banda, es modifiquen diferents aspectes substantius de la regulació d'una sèrie de taxes preexistents, que, justament per aquest caràcter substantiu, requereixen la seva regulació en aquest text legal, d'acord amb la jurisprudència constitucional. Les taxes afectades per aquestes modificacions, taxes ja preexistents, corresponen als departaments de Sanitat i Seguretat Social, en l'àmbit dels centres, dels serveis i dels establiments sanitaris; de Política Territorial i Obres Públiques, en l'àmbit dels transports o l'ocupació de terrenys de domini públic; d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en l'àmbit de la inscripció o l'ampliació de finques, indústries i empreses importadores en els registres corresponents; d'Indústria, Comerç i Turisme, en l'àmbit de vehicles i entitats collaboradores, i de Benestar Social, en l'àmbit del Registre d'Entitats, Serveis i Establiments Socials i Hotel d'Entitats.

Més enllà de les mesures fiscals, i dintre de les mesures administratives, és a dir, al títol segon de l'avantprojecte de llei, s'inclouen, agrupades en diferents capítols, mesures en matèria de personal, mesures amb relació al règim jurídic de les finances de la Generalitat, mesures relatives al règim jurídic del patrimoni, mesures en relació amb el sector públic i, per últim, altres mesures amb relació a dos sectors específics de l'activitat administrativa: pesca i ports.

En les mesures en matèria de personal, mitjançant l'addició d'una disposició transitòria al Decret legislatiu de refosa dels textos legals vigents en matèria de funció pública, s'amplia l'àmbit d'aplicació temporal del procés de funcionarització del personal laboral, de manera que hi quedi inclòs també el personal que, en data 1

de gener del 2001, presti serveis a l'Administració de la Generalitat en llocs de treball classificats per a funcionaris.

En relació amb les mesures relatives al règim jurídic de les finances de la Generalitat, la Llei inclou quatre tipus de disposicions.

U, la fixació en quatre anys del termini de prescripció del dret al reconeixement o liquidació de les obligacions i el pagament de les obligacions ja reconegudes o liquidades, de manera que aquest termini s'assimila al termini de prescripció establert en l'àmbit tributari per l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que és també de quatre anys, en virtut del que disposa l'article 14 de la Llei 4/2000, de 26 de maig, de mesures fiscals i administratives.

Dos, la regulació financera de l'ús de la figura d'origen alemany del contracte d'obra sota la modalitat d'abonament diferit del preu, modalitat prevista en la normativa estatal bàsica de contractació de les administracions públiques i que consisteix a possibilitar la realització de grans infraestructures efectuant-ne el pagament un cop s'han finalitzat totalment les obres, ja sigui d'una sola vegada, ja sigui amb fraccionament del preu, fins a un màxim de deu anys.

Tres, la modificació de determinats preceptes de la Llei de finances públiques de Catalunya, relatius al règim jurídic de les subvencions, per tal de determinar el règim jurídic dels ajuts en concepte d'indemnitzacions derivades de catàstrofes naturals i altres causes de força major, per precisar els requisits formals, de contingut necessari, de les resolucions de concessió de subvencions i sobre la publicitat de les subvencions nominatives, i per possibilitar també la compensació de deutes, també, en l'àmbit de les subvencions, tant respecte dels deutes pendents amb l'Administració de naturalesa tributària com d'una altra naturalesa.

I quatre, s'hi incorpora una disposició que prové de les últimes lleis de pressupostos i que, pel seu caràcter atemporal, s'entén que ha de traslladar-se a aquesta Llei. L'esmentada disposició permet substituir la fiscalització prèvia pel control financer permanent, a càrrec de la Intervenció General, en els hospitals i altres centres dependents de l'Institut Català de la Salut.

En un altre àmbit, i pel que fa a les mesures relatives al règim jurídic del patrimoni de la Generalitat, la Llei inclou, d'una banda, determinades modificacions de la Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, que afecten el procediment de desafectació dels béns immobles de domini públic, l'adscripció de béns de domini públic, l'acceptació de les adquisicions d'immobles i de drets reals a títol de donació de particulars o a títol de cessió gratuïta d'administracions públiques a favor de la Generalitat, l'arrendament de béns immobles en construcció o en projecte i els immobles immersos en planejaments a desenvolupar, en un sistema de gestió pendent d'actuació o en un projecte d'urbanització pendent de redacció, tramitació o execució.

D'altra banda, s'hi inclouen determinades mesures referents al sector públic, que són —u— la modificació de l'article 35 de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Establiment de l'empresa pública catalana, per tal d'exigir l'informe favorable del Departament d'Economia, Finances i Planificació amb caràcter previ a l'adopció pel Govern de la Generalitat de qualsevol acord relatiu a la participació en societats mercantils públiques, ja sigui individualment considerades, ja sigui en el marc de les corporacions, unions d'empreses i entitats similars.

Dos: mesures que afecten entitats específiques. En primer terme, es procedeix a la creació del Consell Català de Producció Agrària Ecològica, com a corporació de dret públic amb personalitat jurídica pròpia; així mateix, s'estableixen les funcions del Consell, del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica, i es determina el règim de les taxes que li correspon recaptar, i també el règim sancionador, en l'àmbit de la producció, elaboració, transformació, importació, comercialització d'aquests tipus de productes. En segon terme, es modifica puntualment el sistema de designació del director de l'entitat autònoma Institució de les Lletres Catalanes. En tercer lloc, es procedeix a la dissolució de l'Institut Català de Noves Professions, organisme autònom administratiu fins ara adscrit al Departament d'Ensenyament. I, per últim, es modifica la Llei reguladora de l'Institut Català de Finances, en tres aspectes: en relació amb el seu àmbit patrimonial; respecte dels possibles subjectes beneficiaris de les seves operacions, i preveient la constitució d'un fons de cobertura de major risc per aplicació de recursos públics.

En darrer terme, i com ja s'ha dit, sota el títol d'«Altres mesures» s'han inclòs a la Llei diverses disposicions que afecten la Llei 1/1986, de 25 de febrer, de pesca marítima de Catalunya, i la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya. Amb relació a la modificació de la Llei de pesca marítima, les modificacions que s'hi introdueixen afecten el règim sancionador. En el segon cas, és a dir, en la modificació de la Llei de ports de Catalunya, cal assenyalar que es modifica l'annex 1 d'aquesta Llei, annex que va ser introduït mitjançant l'anterior Llei de mesures fiscals i administratives i que regula el règim de les tarifes pels serveis portuaris.

Ja en relació amb les disposicions del Projecte de llei, i per acabar, cal assenyalar que la disposició addicional única inclou una autorització per a l'alienació directa dels habitatges dels parcs de maquinària de la Direcció General de Carreteres; que la disposició transitòria es refereix al règim d'aplicació del nou termini de prescripció del reconeixement i pagament de les obligacions de la Generalitat, i que les disposicions derogatòries procedeixen a la derogació expressa de la Llei 7/1986, de 23 de març, d'ordenació dels ensenyaments no reglats en el règim comú i la creació de l'Institut Català de Noves Professions, i de l'article 6 de la Llei 25/1998, de 31 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'adaptació a l'euro, referent a la integració del personal laboral fix de l'Institut Català de la Salut, per tal d'adequar aquesta integració a la nova norma bàsica estatal sobre selecció i provisió de places de personal estatutari dels serveis de salut.

Per últim, les disposicions finals estableixen, d'una banda, l'autorització al Govern de la Generalitat per actualitzar, mitjançant decret, les quanties de les sancions fixades en l'àmbit de la producció agrària ecològica.

gica, dintre de l'àmbit d'actuació de l'esmentat Consell Català de Producció Agrària Ecològica, i d'altra banda, l'entrada en vigor de la present Llei de mesures fiscals i administratives.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passem ara a la discussió de les esmenes. Han fet arribar a aquesta Presidència la voluntat d'ajuntar els torns, tant el de l'esmena a la totalitat com el de les esmenes en concret. Per tant, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps, si els sembla, acumulat de vint minuts.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, vaig a defensar l'esmena a la totalitat, primer, del Projecte de llei d'acompanyament. Aquesta Llei sempre és una llei que està sota sospita; és a dir, els partits de l'oposició desconfien d'aquesta Llei, pensen que és com aquelles pel·lícules de Fu Manchu, que sempre hi ha moltes trampes i tracten de buscar les trampes, eh?, tracten sempre de buscar on hi ha Wally, on és el catxapó. L'oposició, doncs, en desconfia, perquè hi veu tot sovint que s'utilitza per colar lleis que presentant-les soles o a pit descobert serien més problemàtiques potser, o bé també per, doncs, en fi, estalviar-se feina o coses com aquestes, no? Generalment l'oposició, moltes vegades, hi veu com una utilització perversa per a sostreure's al control modificant lleis, a vegades reiteradament es produeixen modificacions de llei, podríem dir, d'amagatotis, no?

Sé que sortirà algú i aplicarà aquella recepta, tan utilitzada aquí com al Govern de Madrid, de: «Oh!, bé, això, doncs, ho va posar de moda el PSOE, i ho va colar, i a més a més la primera vegada hi va colar gens menys que l'Agència Tributària.» Però, clar, aquest no crec que sigui l'argument que hauríem d'utilitzar; dir que els altres també ho fan no pot ser en aquest Parlament el principal argument per legitimar comportaments. Aquesta recepta tan utilitzada, la de dir: «Oh!, és que els altres també ho fan», doncs, políticament no hauria de ser, diguéssim, el fonament de les actuacions polítiques, no?

Amb això vull dir que aquesta Llei..., en fi, hem estat uns anys sense lleis d'acompanyament, i potser ens hi podríem estar molts anys més, és a dir que hi ha moltes coses que potser es podrien tornar a empaquetar en la Llei general de pressupostos, no? Però, ja posats en aquesta Llei d'acompanyament, doncs, una llei s'ha de valorar tant pel que hi ha com pel que no hi ha –són igual de pecats els pecats d'obra que els d'omissió, i també pel que sobra –també pel que sobra. Tenint en compte tot això, doncs, és el que explica la nostra esmena a la totalitat.

Què hi sobra? En primer lloc, hem fet una esmena de supressió a la Llei de pesca, perquè creiem que en aquest Parlament fem i estem fent i farem lleis molt

menys importants, molt menys..., que tinguin una actuació real en el sector; lleis que a vegades són només un exercici de pràctiques, atesa la seva poca incidència real. Però crec que una llei de pesca a Catalunya hauria de ser evident que té una importància per ella mateixa i que no pot anar dins del *pelotón de los torpes* que a vegades sembla aquesta Llei d'acompanyament.

I, parlant de maldestres, em ve al cap la permanent presència de la Llei de ports a la Llei d'acompanyament; cada vegada es modifica... Aleshores, doncs, bé, potser seria el moment d'una vegada, doncs, que ens miréssim en aquest Ple la Llei de ports i canviéssim el que s'ha de canviar.

Havíem també fet una esmena de supressió del Consell Català de la Producció Agrària amb arguments semblants. Retirem aquesta esmena, perquè hem vist que el Govern de la majoria ha acceptat el redactat bàsic que proposaven les organitzacions agràries, i, per tant, nosaltres no ens hi oposarem pas, i quedi, doncs, retirada l'esmena.

El president

Quina és, si us plau?

El Sr. Bonet i Revés

De la creació del Consell Català de la Producció Agrària.

El president

El número.

El Sr. Bonet i Revés

No el tinc aquí, senyor president. (Pausa.)

Això, pel que al nostre parer hi sobra. Què hi trobem a faltar? Doncs, hi trobem a faltar una intenció social per tal d'utilitzar la capacitat normativa i les disposicions administratives que tinguin present la conjuntura, podríem dir, dels «menys afortunats», si és que les coses van tan bé, com sembla que es diu..., però moltes vegades senzillament és dels més desfavorits.

En la Llei d'acompanyament no figuren polítiques fiscals i administratives decidides, realment compromeses en el suport de la família.

Tampoc veiem res per garantir el poder adquisitiu de funcionaris i pensionistes a partir d'aquestes previsions absurdes, tant del Govern d'aquí com del d'allà, de les previsions de l'IPC, que fa quinze dies es va veure que era una ficció: que el 2%, el 2,5% o el 2,3%..., quan és el 4,6 a Catalunya.

També veiem que no hi ha hagut cap intenció d'equilibrar els sous d'un estament tan maltractat com el del professorat. Ens vanem de ser el lloc on primer hem aplicat la reforma; resulta que els resultats són totalment mediocres, però resulta també que hem cremat el professorat, l'hem cremat, l'hem incinerat. El professorat està desmoralitzat, deprimit i desprestigiado, i a sobre que ha de fer de cangur, de zelador i de policia, any rere any, doncs, se li congela el sou o bé només se li apuja el 2% aquest, fictici, que en definitiva vol dir que ha perdut un 2,6, com a mínim, de capacitat adquisitiva.

També veiem, doncs, la qüestió de les deflactacions. La màgia Borràs del dèficit zero moltes vegades s'explica amb les deflactacions, eh? És a dir, com que no es deflacta l'IRPF, doncs, es fa màgia Borràs. I també, doncs, bé, el tema de la televisió, no? En aquest sentit, doncs, veiem que tampoc hi ha un intent de deflactació. Només, sí, hem vist uns escalats de gravamen per afavorir les empreses familiars, que després ja en parlarem.

Bé, ja que parlem d'això, només es deflacta per afavorir, doncs, els ajuts a l'empresa familiar, la qual cosa ja ens està bé, però, clar, cal discernir, cal discriminar. Hi ha empreses familiars que s'ho mereixen, hi ha empreses familiars en què l'herència, en fi, està bé que hi sigui i no cal castigar-la; però hi ha empreses familiars en què l'herència s'hauria de perseguir, eh? I no dic noms, però a les grans empreses familiars el sistema d'herències no s'ha d'afavorir, sinó tot el contrari, perquè la meritocràcia hi hauria de funcionar d'alguna manera. Parlo de nissagues, eh?, les nissagues a Catalunya, i ho deixo estar, no?

En fi, veiem clar, doncs, que efectivament hi ha polítiques de dreta i polítiques d'esquerra, no només pel que es fa, sinó pel que es deixa de fer, i creiem que es podia haver utilitzat d'alguna forma aquesta Llei d'acompanyament. Per exemple, també, un oblit clamorós és que, home, es podia haver aprofitat per parlar una mica o per fer alguna mesura sobre el gasoil, els problemes del gasoil, ja que hi ha hagut un acord entre les organitzacions i el Govern de l'Estat. En fi, un altre any serà.

També hi trobem a faltar alguna mesura per assegurar els compliments dels plans d'habitatge. Tots els gremis de constructors han dit, per activa i per passiva, que els plans d'habitatge ni de l'any passat ni d'enguany es compleixen, ni pel forro, per dir-ho d'alguna manera. No es compleixen perquè, en fi, l'Administració no vetlla perquè siguin complerts. L'Administració només fa la presentació, la publicitat i les fotos, presenta un ball de milions impressionant, però aleshores *ahí queda eso*, i aleshores resulta que els plans d'habitatge no es compleixen. Com que no es compleixen, doncs, aleshores la gent ha d'anar al mercat lliure, s'ha d'endeutar, i s'ha endeutat en uns moments d'hipoteques baixes, però, ai las!, ara comencen a pujar, i aleshores resulta que a moltes famílies que havien pensat que podien fer front a un rebut de 20.000 pessetes de la hipoteca cada mes, doncs, ara els vénen rebuts de 35.000. I aleshores això també es podia haver aprofitat per discernir a qui s'ha d'ajudar de manera conjuntural.

També, per a l'adquisició de primers habitatges tampoc veiem que hi hagi una intencionalitat, no?

També hi trobem a faltar mesures per al foment de la llengua catalana. La llengua catalana no es pot deixar al turbulent mercat mediàtic, podríem dir, i s'ha de fer alguna cosa per afavorir-la. És una llengua minoritzada, és una llengua que és difícil que pugui competir amb les grans multinacionals, i, si un Estat com el francès ha parlat moltes vegades de l'excepció cultural, crec que aquí a Catalunya això també ho hauríem de tindre clar. I, per tant, reduccions en fer escriptures en català, per exemple, hauria de ser una cosa que el Govern català ho hauria de tindre al cap.

I també han posat mesures sobre les lleis de caixes. Ja sé que algú dirà que les qüestions de les caixes són prou importants perquè les posem per elles soles, en una llei sola. Però, clar, veiem any rere any que no es retoca, que la Generalitat no fa el que ha de fer, i crec que en un lloc..., l'oposició hem de fer alguna cosa perquè les caixes, doncs, retornin a la funció per a les quals han estat creades, és a dir, recollir diners d'un territori per tal de revertir-lo, sobretot en habitatge i en obra social, en aquest territori. I això realment és que no ho fan. Resulta que veiem com totes les altres autonomies, fins i tot i sobretot les autonomies governades pel PP, fan lleis de caixes, perquè les posen en cintura, i en canvi aquí, el Govern català, no sé què passa amb les caixes, que els deixa fer el que vulguin. D'alguna forma, hauríem de dir..., fer una llei de què poden fer les caixes per Catalunya i no què pot fer Catalunya per les caixes.

És, doncs, per tot això, sobretot per les omissions, perquè no hi veiem una intenció social apreciable, perquè falten moltes coses i perquè en sobren moltes, que hem presentat una esmena a la totalitat. Ara bé, sóc conscient que aquest humil diputat i aquests humils arguments, doncs, no faran cap mena d'efecte en l'ànim decidit de la majoria i, per tant, votaran en contra d'aquesta esmena a la totalitat, així que passo –si ho permet el senyor president– a defensar les esmenes parcials.

El president

Amb la mateixa humilitat, probablement.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, en primer lloc, en política fiscal, bé, nosaltres la crítica que fem a la política fiscal del Govern de la Generalitat és que no té política fiscal; aquesta és la crítica: no té política fiscal. I si en un govern o en un país que diuen o que diem que volem gestionar tots els impostos –això ja ho dèiem fa cent anys–, doncs, resulta que en la petita parcel·la que tenim ja no donem senyals de quina és la nostra política fiscal, aleshores, si volem més IRPF, haurem de donar senyal que realment manegem això, que realment tenim una intenció de política pròpia, perquè d'altra manera potser serà veritat allò que van dir en el seu moment: que si no es va tindre la Guàrdia Civil i La Caixa –que deia el president Tarradellas– és perquè, clar, no es va voler, perquè, clar, hi havia la temença que podien tindre un cost polític.

En fi, hi ha moltes altres comunitats autònomes que no tenen cap mena de vergonya a utilitzar la capacitat normativa, i, per exemple, veiem les deduccions pròpies de les comunitats autònomes l'any 98..., doncs, hi ha molts tipus de deducció aplicades per diverses comunitats autònomes. Per exemple, doncs, subjectes passius d'edat més gran de seixanta-cinc i setanta-cinc anys, aplicable a Aragó, Balears i Comunitat Valenciana –País Valencià, vaja–; ascendents d'edat més gran de setanta-cinc anys, a Aragó; minusvàlids, invidents, mutilats o invàlids, a Aragó, Balears i Madrid; despesa custòdia fills, Balears; estudis fills fora del lloc de residència, Balears; família nombrosa o naixement de fills en exercici, Castella - Lleó, Catalunya, Galícia, Madrid, País Valencià; habitatge habitual o altres habi-

tatges, Múrcia, La Rioja, País Valencià; donatius, Múrcia, País Valencià, etcètera, etcètera. És a dir, altres comunitats autònomes de menys tradició d'autogovern resulta que ens passen la mà per la cara en tindre una política pròpia fiscal, i resulta que si no tenim una política pròpia fiscal, si no la comencem a tenir ara, doncs, aleshores serà difícil que la tinguem en el futur. A veure si passarà que aquestes comunitats autònomes, com que realment la fan anar i la fan servir, a veure si ens passaran al davant, fins i tot també a l'hora d'obtenir més impostos i més gestió dels impostos estatals.

A partir, doncs, d'aquí, el Grup d'Esquerra Republicana proposem un seguit de mesures fiscals, que podem destacar les següents. *(Pausa.)* En primer lloc, doncs, hi ha unes desgravacions, volem dir en l'àmbit de suport a la família –suport a la família. Creiem que, en fi, el suport a la família i el suport a la natalitat –en el sentit, doncs, que tenir fills sigui no una càrrega sinó que sigui realment una felicitat, no?–, doncs, creiem que el Govern català hi hauria de fer alguna cosa més; fa poc –fa poc–, comparat això també, doncs, amb altres comunitats autònomes –llegia l'altre dia, doncs, que el Govern d'Aragó, per exemple, vol donar 100.000 pesetes des del tercer fill, etcètera.

Hi ha unes polítiques..., i, a part, doncs, si tenim present aquell desiratum de la incipient Convergència que parlava de model social suec, doncs resulta que una política familiar com toca hauria de ser, doncs, un dels objectius prioritaris del Govern català, i no, no ho veiem –no ho veiem–, i, per tant, nosaltres hem fet unes desgravacions, doncs, per descendents –25.000 pel primer fill i 20.000 pels següents–, per custòdia, per adquisició de llibres escolars, per adquisició del primer habitatge –per la qüestió que, en fi, independitzar-se els fills grans, doncs bé, això també és una cosa necessària–, per moltes coses.

Després també en relació amb l'impost de successions i donacions, doncs, fem alguna deflactació, no? També es proposa modificar el text, pel Govern, per al traspàs d'empreses familiars, però nosaltres l'exempció de l'impost de successions, doncs, el restringim; és a dir, la gran empresa familiar, les grans nissagues familiars d'aquest país, que manen des de fa tres o quatre segles, des del temps d'Amílcar Barca potser, no?, aleshores, doncs, aquestes grans empreses familiars no entenem –no entenem– com se'ls faci excepcions.

I també..., i aquí algú potser dirà: «home, vostè és contradictori perquè, en fi, ha dit que a la Llei d'acompanyament s'hi colen moltes coses i aleshores vostès volen colar un nou impost sobre immobles desocupats». Doncs sí, miri, escolti, el que estigui lliure de contradiccions que tiri la primera pedra, però, ja que hi és, doncs, posem-l'hi. Aleshores proposem un nou impost sobre immobles desocupats. Aquest impost, per exemple, és un impost que hi ha a França, un impost que ja es va fer a França, en el seu moment, i d'alguna forma, doncs, intenta gravar la desocupació d'habitatges –sobretot els grans estocs d'habitatges desocupats, que són els que fan pujar el preu de manera artificial–, contra l'especulació immobiliària. Aquí vull recordar que el senyor Joaquim Molins, el candidat Molins, en el seu moment, quan era candidat, en el programa polític a l'Ajuntament de

Barcelona, també ho va proposar, gravar els pisos desocupats. No crec que això hagi sigut la causa de la seva desgràcia, però, en fi, no se sap mai –desgràcia política.

En la qüestió administrativa, doncs, passo ràpidament a comentar les esmenes següents. Bé, ja he dit que, per exemple, a la llengua catalana hi trobàvem un buit aquí i, per tant, nosaltres fem una sèrie d'articles que tracten de primar l'ús de la llengua catalana en escriptures i en documents; els instruments públics, doncs, redactats en llengua catalana s'haurien d'afavorir, i això només és a partir d'una activitat positiva del Govern català.

També, apugem les taxes del joc. Creiem que el joc, ja que hi és –ja que hi és–, aleshores, com a mínim, s'ha d'apujar al màxim possible perquè sigui un dissuasor del joc.

Després també hi ha una exempció de taxes a les famílies nombroses. Creiem que no pot ser, de vegades..., doncs matrícula gratuïta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Li ho agrairé.

El Sr. Bonet i Revés

...matrícula gratuïta; doncs, en fi, hauria de tindre també una política generosa, un missatge que es vol anar cap a una política de natalitat.

Després, ja he dit que retiràvem l'esmena número 48, sobre l'article 319. I finalment, també, hi ha una garantia de compliment que es pugui fer efectiva la reserva del 5% del treball, de les plantilles públiques amb persones discapacitades.

Bé, finalment per acabar, voldria celebrar, doncs, que de les nostres esmenes als pressupostos passats, que no se'ns va fer cas, ara se'ns ha fet cas, no?, i aleshores, doncs, s'ha dissolt l'Incanop, que era com aquella sèrie del *Sí, ministre*, que hi havia aquell hospital que només tenia diners...

El president

Senyor diputat, vostè sap que en el debat de pressupostos hem de ser molt rígids amb el temps...

El Sr. Bonet i Revés

Sí, acabo de seguida...

El president

...perquè si no se'ns multiplicaria per molt.

El Sr. Bonet i Revés

Aleshores, doncs, bé, com que només es destinava a la burocràcia interna i no tenia diners per fer fora, doncs,

també en demanàvem la dissolució; doncs, ara demanem la dissolució, també, de l'Incavol i de l'Institut de Promoció de les Cooperatives.

Res més, doncs. Per tot això nosaltres hem fet aquesta esmena a la totalitat i aquestes esmenes parcials.

Gràcies, senyor president, per la seva paciència.

El president

No, gràcies a vostè, senyor diputat, per la seva intervenció. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, vull començar citant els aspectes positius d'una llei a què hem fet esmenes de totalitat i parcials per dedicar el màxim de temps possible de la meua intervenció a explicar les raons per les quals hem fet tant les esmenes parcials com la de totalitat. Però no seria just, i segurament això també donarà més relleu a la nostra crítica, no reconèixer alguns petits aspectes positius d'aquesta Llei.

El primer –el primer–: és una llei continguda, no és expansiva, i això s'ha de reconèixer, és bo que sigui així, no n'hi hauria d'haver, però la vida és com és; ara, almenys és continguda. Per tant, aquest és un primer element positiu que volem saludar.

Conté taxes noves i modifica taxes. Creiem que la política de taxes dins del conjunt de la política fiscal és una bona política fiscal, perquè discrimina positivament allò que es vol gravar, i, per tant, tant les noves –a part que hi hem fet alguna esmena puntual a una d'elles–, com la modificació mereixen la nostra aprovació, perquè creiem que és una bona forma d'aplicar la fiscalitat de les actuacions del Govern a determinades actuacions. Per tant, no hi tenim res a dir.

També creiem positiu –i m'interessa subratllar-ho– el pas de la intervenció prèvia al control financer permanent, en el cas de l'ICS, en el cas de l'Institut Català de la Salut, i alguna altra institució, però bàsicament conec més aquest terreny, i crec que pot ser –si es fa bé, com tot a la vida– una bona mesura d'agilitzar el funcionament d'aquestes complexes institucions passar de la intervenció prèvia al control financer. I també saludem la desaparició de l'Institut de les Noves Professions, que queda abolit amb aquesta Llei d'acompanyament.

Dits aquests aspectes positius, puntuals, que ja he citat, passaré a comentar alguna de les esmenes parcials que hem fet per, després, al final, amb una inversió del que seria potser l'ordre lògic, fer la nostra crítica global al Projecte de llei d'acompanyament i al caràcter d'acompanyament i complement –ho ha dit el conseller– que té del pressupost de la Generalitat; el seu caràcter marcadament antisocial, el seu caràcter inequitatiu des del punt de vista fiscal, i en donaré algun exemple.

Les esmenes parcials, ràpidament. Primer, senyors de Convergència i Unió –ara veig que no hi ha lo senyor Fabregat, sí que hi ha el senyor Curto, que són els que controlen l'ortodòxia parlamentària pressupostària,

sembla, d'aquest pressupost i de l'anterior–, vostès estan atemptant greument contra la unitat familiar, i Ratzinger i Wojtyla els renyaran –els renyaran–, perquè no és de rebut que una mesura fiscal, que era positiva, per mantenir l'empresa familiar, és a dir, que aquella bonificació del 95% als hereus dels béns adscrits a l'empresa familiar, que s'havia de mantindre almenys durant deu anys fent la mateixa, la mateixa funció, és a dir, l'empresa familiar, ara vostès..., l'any passat estava a set anys i ara me'l porten a cinc; vostès van a la dissolució de la família, vostès són..., no sé, no sé a quin corrent adscriure'ls, però són absolutament antifamiliars. Això no és de rebut, senyor Mas; això no és de rebut, senyors del PP; això és enganyar la gent, és posar un títol en una banda –l'empresa familiar la preservem– i per l'altra, que l'hereu escampa o no escampa, al cap de cinc anys d'haver cobrat la bonificació, de no haver pagat ni cinc d'impost de successions per aquell pis de notaris del passeig de Gràcia, per aquella nau del Baix Llobregat, ho pugui vendre i fer la plusvàlua i no pagar ni cinc –sí, la plusvàlua. Però no..., fins i tot haver-se estalviat les bonificacions, senyor Mas; en cinc anys –en cinc anys– es pot dissoldre aquella empresa familiar que hem de preservar entre tots: bons familiars estan fets vostès –bons familiars estan fets vostès.

Quant a deduccions en política fiscal, nosaltres –com ara deia l'illustre representant d'Esquerra Republicana–, en presentem algunes –algunes coincidents o similars a les que ha fet Esquerra Republicana– en la part autonòmica de la quota íntegra, a fi d'assenyalar, amb això, la nostra diferent sensibilitat fiscal del grup de la majoria, del grup de centredreta format per PP i Convergència i Unió.

Nosaltres proposem desgravacions per fills, per naixement de fills o fills adoptats; per adquisició de l'habitatge; per majors de seixanta-cinc anys; per despeses de llibres, amb un determinat topall; per l'acolliment de persones grans, sense contracte de contraprestació econòmica –és a dir, afavorim l'acolliment de persones grans, no familiars, en llars i el desgravem en la quota íntegra, en la part autonòmica de la quota íntegra de l'IRPF–, i també desgravem, o proposem desgravar, si passessin aquestes esmenes, evidentment, les donacions a fundacions que fomentin i vigilin i protegeixin el patrimoni cultural català. Aquestes són les nostres propostes de deduccions i bonificacions; molt diferents en esperit, senyor Mas, de les que fan vostès a la dita empresa familiar, a la dita protecció de l'empresa familiar. Vostès el que fan és enredar, és dir una cosa i fer l'altra. Nosaltres fem el que diem. No ho farem perquè vostès no voldran, perquè lo senyor Fabregat no els deixarà, però nosaltres ho voldríem fer. (*Veus de fons.*) No, però lo senyor Fabregat és el representant pressupostari del Partit Popular i és una llicència poètica que em permeto. (*Rialles.*)

També proposem augmentar els tipus de gravamen en l'impost de patrimoni; també seria una mesura de corregir la terrible inequitat fiscal que hi ha avui en el nostre país –no a Catalunya, a tot Espanya–, i que vostès han contribuït a instaurar. Vostès han estat votant i recolzant durant quatre anys el Govern del Partit Popular, quan era possible fer-ho o no fer-ho –ara ja els és igual–

i vostès han contribuït a aquesta inequitat fiscal que avui hi ha a tot Espanya i de la qual també pateixen els catalans lògicament; i amb aquesta mesura nosaltres preteníem corregir-la una mica.

També incrementem de forma sensible el tipus tributari general del joc i l'impost als casinos i a les màquines escurabutxaques; gravem també de forma específica els cànons de determinades utilitzacions de l'aigua –camps de golf, neu artificial i embotellament d'aigua per a venda–, i després afegim algunes mesures de major control del patrimoni de la Generalitat, del control de les càrregues que puguin produir-se en l'acceptació de donacions de tercers a la pròpia Generalitat.

Però, dit això sobre les... Perdó. I una esmena important que sí que volia referenciar, del nostre Grup Parlamentari, és l'esmena 83, on proposem un projecte de llei d'autopistes per tornar a abordar el tema del rescat, el fons de rescat, i l'adjudicació i pròrroga de concessions.

Aquestes serien, senyores i senyors diputats, les esmenes, les més importants, les més significatives de les esmenes puntuals que el meu Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha fet en aquest Projecte de llei. Però vull significar, amb l'esmena 69 –amb l'esmena 69– i amb l'esmena a la totalitat, el conjunt de reflexions que ens han portat a fer aquesta esmena de devolució. L'esmena 69 nostra és una esmena que ja hem fet en anteriors exercicis pressupostaris i que, en definitiva, ve a demanar major control del Parlament sobre el Govern en matèria de deute, en matèria d'execució del pressupost i en matèria de conèixer exactament el dèficit de la Generalitat.

I parlant de dèficit de la Generalitat, entrem en el famós dèficit zero. El senyor Mas, amb el furor dels conversos, ha volgut emular el senyor Montoro. I el senyor Montoro i el senyor Mas ens han presentat aquí un magnífic castell de cartes que no s'aguanta per enlloc, que no l'aguanta ni el suporta ni el president de la Cambra de Comerç de Barcelona, senyors del PP i de Convergència! El senyor Negre ha aconsellat als seus socis, la patronal, que negociïn entre el 3,5 i el 3,8 o fins al 4%, i vostès continuen dient i continuen proposant pagar als funcionaris i empleats públics el 2%.

L'altre dia, fa tres dies només, al Senat, al moment d'aprovació definitiva dels pressupostos generals de l'Estat, es va aprovar una esmena firmada per tots els grups, i també per vostès –seria el mateix cas de l'empresa familiar: diuen una cosa i en fan una altra; lo senyor Fabregat d'això en sap molt–, que reconeixia l'increment de les pensions al 4,1%. És a dir, estem aprovant en la mateixa llei el 4,1% i estem dient que tenim una inflació prevista del 2%; és clar, llavors tot quadra, senyor Mas, tot quadra. La sanitat puja per sobre del PIB nominal. Gran frase! Mentida. Inexactitud aritmètica financera i política; mentida, dit vulgarment. Perquè, és clar, si diem que l'IPC previst és el 2% quan és el 4,6, evidentment que la sanitat puja, i els serveis socials pugen, i tot puja; i tot baixa.

El pressupost zero és fum, fum, fum. Parlant de Nadal, «ha nascut un minyonet ros i blanquet...» Aquest minyonet serien dos minyonets –Montoro - Mas–, que fan fum, fum i fum; fan fum amb el 2%; amb el dèficit

zero, fan fum. Això és el que fan vostès –no sé cantar, si no, els cantaria tota la nadala–, però vostès només fan això. I després encara el senyor Montoro ens promet una llei d'estabilitat pressupostària. I Convergència i Unió què farà amb la llei d'estabilitat pressupostària? Acceptar una nova LOAPA econòmica? Què farà? Què faran? Ja ho veurem què faran –ja ho veurem què faran. Però en definitiva –en definitiva– tot aquest «andamiatge» pressupostari, tota aquesta pretesa major aportació social des de l'Estat cap a la despesa social i Seguretat Social és fum –és fum. (*Veus de fons.*) Sí, sí, això, senyor Luna, això.

Miri, vostès presumeixen i el senyor Aznar presumia que a l'any 2001, per aquests pressupostos, l'Estat aportava al conjunt de la Seguretat Social i despesa social 5,1 bilions de pessetes, i que això era més que el que s'aportava l'any 95, que només eren 4,7 bilions de pessetes. Però això tornava a ser fum, senyor Luna, això tornava a ser fum i tornava a ser mentida, perquè això era..., això és el 4,8% del PIB el 2001, i era el 5,6% l'any 95. És a dir, vostès, amb cinc anys de bonança econòmica, amb un increment que ha passat de 11,7 bilions a 18 bilions, la recaptació de l'Estat, han tingut la barra política de baixar la despesa social. Vostès: PP i Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) Vostès han baixat la despesa social en una època de bonança econòmica, en una època en què, baixant i fent més inequitat fiscal en els impostos, baixant els impostos de les capes mitjanes i altes, s'ha recaptat més perquè hi ha més activitat econòmica, i amb aquesta major recaptació vostès cisen a la Seguretat Social, vostès escamotegen 400.000 milions de pessetes a la Seguretat Social i presenten el dèficit zero –el senyor Montoro i el senyor Mas, els dos minyonets rossos i blanquets del fum, fum, fum. I com que els desitjo bon Nadal, amb aquest fum m'acomio. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Senyores diputades i senyors diputats, tal com s'ha dit des de la Mesa, faré una agrupació d'esmenes en una sola intervenció, que inclou l'esmena a la totalitat i el conjunt d'esmenes que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, ha presentat.

Serà una intervenció sobria en el temps, sense cançons, perquè el que vull és guanyar, guanyar temps em refereixo, perquè el resultat òbviament, com se sap, està cantat. Però abans em permeto fer una reflexió, una observació sobre un assumpte d'interès, que ja s'ha dit abans també, i és que al meu Grup –i sembla que a altres, també, evidentment– no ens agrada la pertinència d'aquest estil de la Llei d'acompanyament.

Nosaltres no tenim bones relacions amb aquest estil, que és superlativament filibuster, com és la Llei d'acompanyament, perquè considerem, nosaltres també, que legislar és quelcom més seriós, més rigorós, més noble que escriure a mansalva tot un seguit de lleis, sense debatre en comissió, sense negociar, sense inter-

venir en els procediments de la ponència i tot el que calgui. És un estil que es caracteritza per una mena de stakhanovisme legislatiu que trastoca articles, que liquida articles, que matisa articles, en part o global. Jo crec que és un estil que hem de reconsiderar urgentment.

I dic això perquè aquestes tècniques ja estan provocant una degradació sobre el nostre estil de legislar, fins i tot sobre el nostre estil de debatre, de parlamentar. I haig de dir que, sobre aquest estil, també el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat diverses vegades i ha recomanat posar una mica d'ordre en aquest abús.

Realment l'inventor d'aquest mètode, vull dir el que el va importar al nostre país, doncs, ens va fer la pasqua i hem de dir, parlant clar, que *de aquellos polvos vinieron estos lodos*; i és una mala experiència aquesta d'importar coses dolentes –dolentes, he dit–, que no hi són, que no hi eren a les nostres tradicions. Nosaltres, òbviament, plantejem que cal abandonar aquesta tècnica.

Que jo hagi caigut també en aquest estil barroer amb les esmenes, proposant certes reformes a paquets legislatius, cosa que reconec, no invalida el que he dit abans. Però hi ha una diferència substancial, i és que la truculència surt del Govern, que impulsa aquesta astènia democràtica, aquesta metodologia que considero ademocràtica i que és una de les raons, potser la més profunda, per votar en contra a la totalitat d'aquest paquet. De manera que assumeixo aquesta contradicció meva, que m'irrita molt, però ja he dit abans que en definitiva es tracta d'un estil a la contra, contra, versus un estil molt dolent.

Les meves esmenes són les següents: la 49, on es tracta d'un redactat que compartim amb aquest formidable sindicalisme agrari que és la Unió de Pagesos, on plantejem una escala de la quota de taxa per producte emprat per als operadors productors inscrits i per cada una de les diferents instal·lacions dels operadors elaboradors; representa mesures de foment de productes ecològics, i, després de tota una terrible història on l'assumpte més emblemàtic i més immediat és el de les «vaques boges», s'està ampliant una consciència consumidorista més exigent i, per tant, s'obre un camí més prometedor per a la producció, els operadors i els consumidors de productes ecològics. En concret, es tracta d'un itinerari ecològic que arrenca des de la producció, la distribució i el consum.

A l'esmena 57, considerem que s'ha de fer tot el que sigui raonable i possible per incrementar la taxa de natalitat –la taxa de natalitat, òbviament, com a fet voluntari, més enllà que pugui significar desgràcia, felicitat..., vull dir com a fet voluntari, volgudament per la família, per les dones en concret– i, de l'altra, per fomentar polítiques familiars, també en un sentit laic, que és el sentit de la nostra esmena, i, així doncs, plantejem pujar el temps d'excedència dels funcionaris, com una mesura més –estem parlant d'homes i dones–, per un període no superior a cinc anys. I creiem que ara és el moment més oportú per posar en marxa aquestes mesures, encara que siguin potencials, orientades a l'increment de la natalitat i a primar el suau increment de la natalitat al nostre país.

Aquests dies hem tingut una notícia important i és que al nostre país l'any 99 els naixements varen ser superi-

ors als de la Unió Europea. Això ha comportat un fet nou, important, que és que hem arribat als 40 milions amb cinc anys de diferència; un fet important, però jo crec que més important encara que això és que la taxa de natalitat s'ha incrementat al nostre país un 4% l'any 99 enfront dels de la Unió Europea que ha estat un 0,1%. I és en aquest sentit on, aprofitant aquest increment suau de la natalitat, que encara no sabem o jo no sé si és un fet conjuntural o és de fons, no ho sabem, hem d'aprofitar aquesta situació.

Senyories, les dretes, en el nostre cas, nacionalistes, conservadores, democratacristianes, sobrevingudes –és igual. (*Rialles*.) «Sobrevingudes» vol dir «de nova planta», i no em refereixo a ningú ara, eh?, òbviament. He dit «conservadores», i òbviament mirava afectuosament els diputats del Partit Popular; «sobrevingudes» era una llicència metafòrica (*veus de «Molt bé» i rialles*)–, acostumen a afirmar que tenen el monopoli de la defensa de la família. En aquest sentit, el senyor Espasa, doncs, ha dit quatre coses molt ben dites –cançons incloses. Ara, és possible que aquesta lletania torni a sortir avui una altra vegada, i és curiós que qui ha teoritzat i practicat –metafòricament parlant també– allò de *la mujer en casa y con la pata quebrada* publiciti obscenament que ella i solament ella és la primera i l'única defensora de la família. Però no de les coses noves, de les *Rerum Novarum* del món contemporani. En qualsevol cas, el progressisme, pensem, ha guanyat *de facto* la batalla.

Aquí tenim tot un conjunt d'esmenes que, en aquest sentit, volen apuntar tot un seguit de conquestes culturals i de civilització que estan en les millors tradicions de l'esquerra i del progressisme.

L'esmena 58 parla del següent. Catalunya va ser pionera amb la Llei d'unions estables de parella, i van les meves felicitacions per a tots els diputats i diputades de la cinquena legislatura, i no seré jo qui, en aquest cas, retalli els mèrits –obvis– del Govern –la veritat sigui dita– amb relació a aquest assumpte; les coses com siguin. Ara bé, cal donar, però, un altre pas, en el sentit de fer extensiu aquest tipus d'unions de persones per a tots els beneficis en matèria de funció pública previstos a la legislació vigent per als cònjuges.

I finalment, senyores diputades i senyors diputats, l'esmena 59, que tracta de donar llicències, sense cap retribució –és obvi–, per al personal de l'Administració de la Generalitat que ho sol·liciti, quan ostenti un càrrec polític a nivell autonòmic, municipal, provincial o estatal, en alguna formació política considerada convencionalment representativa.

I res més, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies i fins a una altra.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula... Vol fer...? (*Adreçant-se al Sr. Gavín i Valls*.) No? (*Pausa*.) Molt bé. Si vol fer un grup de posicionament, és posterior, eh? Gràcies. (*Veus de fons*.) Té esmenes, és veritat, sí senyor. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, per deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Estava temptat, per alguna contradicció, per alguna al·lusió, a demanar la paraula, però, en tot cas, també aprofitaré aquest torn.

En primer lloc, agrair –i, com a diputat de la cinquena legislatura, em sembla que en nom dels diputats de la cinquena legislatura–, doncs, agrair al senyor López Bulla la referència que ha fet agraint un fet que es va produir a la cinquena legislatura.

I, evidentment, quan es parla d'una llei d'acompanyament es pot sortir aquí i es poden defensar esmenes, o es poden provocar escenes. I sembla que n'hi ha alguns que prefereixen fer escenes que defensar esmenes. Però, en tot cas, no serà des del Grup Popular que els recordarem, al Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, el que durant alguns anys van fer amb la Llei d'acompanyament, perquè el senyor Carles Bonet ja els hi ha recordat. És a dir, algú va crear l'Agència Tributària. Van ser vostès. I, quan vostè ha sortit, senyor Espasa, dient una sèrie de reflexions i, a la vegada, acusacions al Grup Popular, jo li voldria demanar que fes –i l'hi voldria demanar molt seriosament– una reflexió sobre els comptes del Partit Socialista de Catalunya. (*Remor de veus.*) Facin una reflexió sobre els seus comptes. Facin una reflexió sobre les seves «barbaritats». Quan ha parlat amb paraules gruixudes i ha parlat de la «barra»..., doncs, faci una reflexió sobre la barra i sobre diferents barbaritats que vostès han fet en una campanya electoral com són les eleccions autonòmiques. I no engeguin el ventilador. No engeguin el ventilador un altre cop, perquè vostès tenen la patent d'aquest ventilador. I tampoc voldria fer més recordatoris al respecte, perquè, en tot cas, em vull centrar en les esmenes i parlar del posicionament d'aquest Projecte de llei de mesures fiscals i administratives, i no muntar escenes que, en tot cas, a vostès els poden anar molt bé, perquè vostès en busquen una, d'escena, que és l'escena del 68/67..., potser no són 67, tampoc, però, bé, en tot cas, del 68/67 que es va produint també en aquest debat.

I en aquest debat nosaltres intentem fer l'aportació al compromís que tenim amb les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya, el compromís per la governabilitat i el compromís per l'estabilitat. I en aquest Projecte de llei de mesures fiscals i administratives, on hem presentat esmenes, on d'altres esmenes ja s'han aprovat en comissió –i faré referència també a elles–, voldria, en primer lloc, fer algunes consideracions.

Les consideracions que aquest any les taxes, de mitjana, estan amb l'increment previst de l'IPC; que nosaltres creiem que no han d'anar més enllà, tal com se preveu en aquest Projecte de llei, les taxes; que creiem que hi ha aspectes importants, com el que s'apunta de finançament d'obres, i que ahir també hi fèiem referència en el debat de pressupostos, en el Pla d'infraestructures 2001-2003 –el mètode alemany, perquè ens entenguem. Però, en tot cas, el que vull tornar a recordar és el que ahir ja dèiem des d'aquesta tribuna: vam parlar –està aprovada una resolució d'aquest Parlament, una moció del Grup Popular–, quan fèiem referència a la inversió pública a Catalunya, l'any 98, que hi havia diferents fórmules que es podien aplicar per a aquesta

inversió pública a Catalunya –entre d'altres, el mètode alemany– per al finançament de diferents obres. I és bo, és bo que es faci això així; és bo quan en aquest moment hi ha possibilitats de poder fer-ho i quan en aquest moment també estem davant del que és una contenció pressupostària, un rigor pressupostari, que cada dia hem d'anar molt més enllà.

I hem d'anar molt més enllà amb una llei d'estabilitat pressupostària, sense fer fum, amb una llei d'estabilitat pressupostària sense fer fum; una llei d'estabilitat pressupostària que no solament parli del dèficit zero, sinó que parli també de què fem amb el superàvit d'alguns aspectes del pressupost. I és per això que nosaltres, com deia, tampoc volem que hi hagi una pressió fiscal, que hi hagi una pressió fiscal que vagi molt més enllà del que és l'increment de l'IPC, com reflecteix aquesta Llei d'acompanyament per a l'any 2001.

Sí que voldríem fer alguna referència quant a algunes modificacions, que també es fan, normalment es fan, i aquest any també s'ha de parlar d'una contenció en el mateix Projecte de llei que se'ns ha presentat, però algunes modificacions d'algunes lleis. I faig referència a la Llei 5/98, de ports de Catalunya.

Els hi varem dir en el passat debat de pressupostos, i els hi tornem a fer referència ara: creiem que aquesta és una llei que necessita des de fa temps, encara que sigui una llei que fa molt poc temps que s'ha aprovat, modificacions legislatives, i no ens podem trobar any darrere any –any darrere any– amb modificacions d'aquesta Llei. Fem-ho d'una vegada. Des del Grup Popular els hem dit ja en diferents ocasions que estem disposats a estudiar aquestes modificacions legislatives de ports de Catalunya. Esperem que sigui així, o, en tot cas, veurem si han estat suficients les modificacions legislatives que aquest any vostès han incorporat en el Projecte de llei que se'ns ha presentat.

Creiem que hi ha un aspecte important, com és la creació del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica –s'hi ha fet referència per part d'altres grups–, que aquest és un aspecte consensuat –així ens consta, amb les diferents organitzacions professionals agràries–, i també creiem que són bones algunes de les actuacions que en matèria –per dir-ho clarament– de reduccions de la base imposable per l'activitat familiar, pels hereus concretament, s'apunta també en aquest Projecte de llei.

Sí que voldria fer referències concretes, després d'aquest posicionament, i anant acabant, al que han estat esmenes presentades conjuntament amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que van ser aprovades en comissió. A una, concretament, voldria fer referència, que és el que ha estat la distribució o el que ha de ser la distribució de l'impost de grans superfícies comercials, de la Llei de l'impost de grans superfícies comercials, que, de ben segur, tindrà la seva aprovació al llarg d'aquest Ple. Una distribució on el 40% va destinat, d'aquesta recaptació, a mercats municipals i urbanisme comercial; un 25% per als plans de dinamització comercial; un 25% per al foment del comerç associat i línies de finançament subsidiat per al comerç urbà, i un 10% per als plans d'actuació medi-

ambientals en àrees afectades per emplaçaments de grans establiments comercials. Creiem que és un bon acord final, aquest, pel que és la distribució.

Les esmenes que en aquest moment resten vives del Grup Popular són tres esmenes. Una fa referència al que són també reduccions de la base imposable, concretament en persones amb disminució física, psíquica o sensorial, passant el que és la base, la reducció, que està en aquests moments fins a una quantitat de 25 milions de pessetes, a 35 milions de pessetes.

Una altra de les esmenes fa referència al que abans s'ha presentat per part del conseller, que era el Consell Català de la Producció Agrària Ecològica i, concretament, l'actualització, mitjançant decret, de les sancions fixades amb variacions de l'índex de preus de consum. Creiem que s'ha de suprimir aquesta part i que el Govern, evidentment, té facultats per actualitzar..., però no anualment, amb l'índex de preus de consum, sinó en funció també de quines siguin les irregularitats que es vagin produint, si es que es produeixen, i en funció també dels objectius del mateix Consell Català de la Producció Agrària Ecològica.

I, finalment, una altra de les esmenes, l'última de les esmenes, fa referència al que eren aspectes de farmàcia, aspectes de sanitat. És una esmena de modificació, concretament de l'article 5 d'aquest Projecte de llei d'acompanyament, quan fa referència que els programes de garantia s'han de fer de qualitat, havent-se de fer efectius abans del dia programat per a l'inici de l'auditoria alguns tipus de pagaments. Creiem que també és correcte, i és per això que hem proposat la supressió d'aquest apartat.

Aquest seria el nostre posicionament, senyor president, senyores i senyors diputats, i les esmenes que hem presentat, esperant que el conjunt de grups parlamentaris ens hi donin suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Gavín, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré el torn en contra de les esmenes presentades –no de totes: hi ha algunes esmenes a les quals donarem suport–, amb unes consideracions de tipus general, que és bo que es facin, jo crec que és més bo que es facin, encara, després d'alguns dels comentaris expressats per alguns portaveus, no? I és sobre la conveniència o no, la utilitat o la bondat d'aquest mecanisme legislatiu, la Llei d'acompanyament, per aprovar determinades qüestions de tipus tributari, administratiu, relacionades amb el pressupost, però no ben bé de la seva mateixa naturalesa, i alguns altres comentaris generals, que seran ja, de fet, la justificació del torn en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

D'entrada dir que la majoria de mesures que estem discutint a les lleis d'acompanyament aquests darrers anys, siguin administratives o fiscals, d'una manera o d'una altra, les discutim, també, gairebé les mateixes, incloses dins el pressupost, a la part de l'articulat o amb diferents modalitats. És, no per caprici –i m'estalviaré, lògicament, de dir tampoc que no per invenció del Partit Socialista a nivell espanyol, sinó en bona part per diferents pronunciaments del mateix Tribunal Constitucional sobre el límit de les lleis de pressupostos–, que neix aquest tipus de mecanisme legislatiu. És a dir, ni aquí el vam importar perquè el Partit Socialista l'inventés, la qual cosa, sincerament, hauria de fer que fes unes crítiques una mica més prudents en aquest terreny, sinó –hi insisteixo– com a alguns posicionaments del Tribunal Constitucional sobre el límit de les lleis de pressupostos.

Malgrat tot, hi ha algun grup que ha expressat una opinió en el sentit de dir: «Els grups de l'oposició hi desconfiem, busquem allò, les trampes possibles que hi pot haver en una llei com aquesta.» Doncs, bé, jo aprofito el debat d'aquest any, potser més que en altres ocasions –i si em permeten, a més a més, amb una llei, doncs, que li queden molt poques esmenes vives al Ple: vuitanta-cinc esmenes en total–, per dir-los que, com sempre, però encara una mica més, llegint la Llei, llegint el seu preàmbul i escoltant l'explicació que ha fet el conseller, es veu amb una transparència absolutament plena que les mesures que estan incorporades dins d'aquesta llei no tenen cap trampa, no tenen cap segona intencionalitat, sinó que és –hi insisteixo– la plasmació d'un mecanisme legislatiu que ve donat per tota una sèrie de situacions que ja he explicat.

És més, alguns portaveus han expressat, fins i tot, la bondat de la Llei amb tota una sèrie de qüestions que, per tant, encara afegeixen més el convenciment que aquesta Llei d'acompanyament, com en general, però en concret aquesta –la d'aquest any– més que mai, doncs, és una llei molt correcta, que inclou tota una sèrie de mesures transparents, convenients totes elles, i, si em permeten, fins i tot, hi ha moltes més esmenes dels grups de l'oposició, proposant accions noves per incloure dins la Llei, que no pas per modificar o esmenar o sancionar les propostes que hi ha dins de la Llei. És a dir que, fins i tot, aquesta mateixa trampa que ja hem conegut, que d'alguna manera tots compartim i d'alguna manera tots ens hi afegim, doncs, dona –a mi i als companys del meu Grup Parlamentari i als diputats que donen suport a aquests pressupostos– un convenciment absolutament ple que s'han de rebutjar aquestes esmenes a la totalitat.

En conjunt, també, hi ha alguns aspectes de tipus general que nosaltres hem d'esmentar abans d'entrar a comentar les esmenes concretes. Esmentaré una selecció de les que han estat comentades pels diputats que les han presentat que a nosaltres, també, ens condiciona a l'hora d'acceptar esmenes. En el terreny de la política fiscal i tributària, per exemple, és evident –i nosaltres, lògicament, hem de fer esment a aquesta qüestió, tot sovint quan debatem els pressupostos– que tot sovint ens limiten les baixes que es proposen o que comportarien, doncs, l'assumpció de determinades esmenes.

Després hi entraré i m'hi entretindré amb una mica més de detall, però, gairebé totes les esmenes de tipus fiscal i tributari provocarien una minva dels ingressos que ens desequilibrarien el pressupost. Per a nosaltres les baixes són un factor limitant que fa que no puguem aprovar algunes de les esmenes; amb moltes d'elles, hi estariem d'acord i hi estem d'acord parcialment i, fins i tot, són mesures que estan contemplades d'alguna altra manera –i ja ho explicaré després–, però, en tot cas –hi insisteixo–, aquesta qüestió és per a nosaltres indefugible.

Les mesures i les modificacions que inclou la Llei, sobretot en la qüestió fiscal i tributària, són essencialment socials; les d'aquest any i les de la darrera Llei que vam discutir ara fa poc, fa set o vuit mesos. I jo voldria sortir al pas, doncs, d'algun discurs que s'ha fet aquí, en el sentit de, clar, marcar una diferència molt clara: malgrat que totes les mesures que proposem són de tipus social –i ja dic que les baixes ens limiten a prendre'n d'altres–, a veure, nosaltres governem i per això, també, doncs, em dedicaré a discutir i a raonar el perquè no acceptem les esmenes i per què defensem la Llei. És a dir, quan hi ha necessitat de fer discursos una mica extemporanis i aprofitar el torn de parlar de les esmenes i de la Llei per obrir un torn sobre el dèficit i sobre les polítiques pressupostàries del Govern espanyol, doncs, bé, vol dir que, en realitat, no hi deuen haver tampoc massa arguments per atacar el conjunt de les propostes de la Llei. Però en tot cas vaig, ja, directament a les esmenes puntuals per precisar una mica més aquests comentaris.

Mesures fiscals, impostos directes, successions i donacions. Aquí ha sortit un punt en què, bàsicament, la Llei el que proposa és una reducció de la base imposable de l'impost sobre successions i donacions per facilitar la continuïtat de l'empresa familiar, s'ha fet un discurs de gran crítica, de dir: «Escoltin, vostès no ajuden la continuïtat de l'empresa familiar», pel fet que disminuïm a cinc anys la necessitat del manteniment de l'activitat econòmica de l'empresa. Hi ha diverses esmenes: hi ha aquestes, d'Iniciativa, del Grup Socialista, hi ha una esmena del Grup d'Esquerra, que el que posa és un topall, eh?, perquè empreses no excessivament grans s'hi puguin acollir. Bé, la nostra postura en la no-acceptació d'aquestes esmenes és la següent:

Primera, és evident que la mesura ajuda la continuïtat de l'empresa familiar i, en aquest cas, l'esmena d'Esquerra no entraria a discutir aquesta qüestió. Nosaltres optem per un període més curt, no perquè no vulguem ajudar la continuïtat de l'empresa familiar, molt al contrari, perquè creiem que en uns moments, i cada vegada més, en què l'economia és canviant, amb una agilitat extraordinària –el dinamisme de les coses és canviant amb una acceleració tremenda i, també, en el món econòmic, com és lògic, fins i tot, més que en d'altres–, encotillar la continuïtat d'una empresa que, durant no més de cinc, no, sinó durant deu anys, no canviï la seva activitat en un moment en què les coses canvien amb tanta rapidesa, perdonin, això no és solament un inconvenient per a la continuïtat d'aquella empresa, és un anacronisme. «Escolti, li donarem unes facilitats, però durant 10 anys ha de fer el mateix»; escoltin, no hi estem d'acord.

El topall. Podríem estar d'acord en part amb el plantejament, però ens podríem trobar, senyor Bonet –vostès parlen de 3 milions d'euros, de facturació, crec–, ens podríem trobar, senyor Bonet, que aquelles empreses que més èxit tenen, que més prosperitat tenen, no necessàriament pel fet que siguin originàries d'una nissaga antiquíssima, sinó d'una nissaga més recent o d'una persona, en fi, que ha encetat una activitat econòmica, ens podríem trobar que projectes nous però que han prosperat molt es trobessin limitats per aquesta situació. Per tant, és el motiu que fa que no puguem acceptar aquesta esmena.

Després hi ha altres qüestions, com per exemple aquí, dins d'aquest apartat d'esmenes. La dels pisos desocupats, per exemple, és una esmena que vostès presenten reiteradament, que és una esmena que ens interessa, ens interessa el que vostès diuen. Ens interessa estudiar-ho. Sabem que tard o d'hora haurem de prendre alguna mesura en aquest sentit, però malgrat tot la vam debatre, també, fa set o vuit mesos. En aquests moments i tal com està redactada, planteja, segons el nostre punt de vista, greus problemes legals i jurídics de possible doble imposició, per una banda, en l'impost de patrimoni i, també, en el de la renda i alguns aspectes jurídics, que ens fan recomanable no acceptar el text. De totes formes, nosaltres entenem aquestes propostes que vostès fan com un tema obert que s'ha d'estudiar i que s'ha d'aprofundir, si no, ara, en un altre moment processal.

IRPF. Aquí hi ha un gran paquet d'esmenes de diferents grups parlamentaris. La Llei no preveu modificacions en aquest terreny, a l'IRPF; la majoria de grups sí que n'han presentat, de noves modificacions. Aquí, és un cas molt clar en què, les baixes que produirien l'acceptació d'aquestes esmenes, se'ns fa difícil d'acceptar-les. Però, no podem acceptar de cap manera que això vulgui significar una actitud no social respecte de la funció dels impostos, concretament de l'IRPF o d'algunes de les rebaxes que es volen augmentar de fet o incrementar, perquè en realitat ja estan contemplades.

I aquí, jo, em permetré, doncs, no necessàriament apuntar-me cap medalla, però al nostre Grup Parlamentari no se li poden negar avanços històrics importantíssims, jo crec que d'una gran significació i que ens permeten avançar en la bona línia en el terreny de la fiscalitat en tots aquells aspectes socials, tant quan es va reformar la Llei de l'IRPF –on tots, la majoria d'aquests conceptes que vostès ens en parlen aquí, ja estan recollits, per això, també, no els podem acceptar–, tant sigui respecte a persones grans, respecte de llibres, respecte de molts conceptes que se'ns proposa. En realitat es vol augmentar conceptes que estan inclosos, ja, en les desgravacions del mateix IRPF i que van ser incorporades en la reforma de l'IRPF, en el mínim personal, per tal que facilitessin, doncs, la desgravació de totes les persones d'aquests conceptes.

Però, per exemple, en el terreny dels fills i de les famílies no oblidem que el gran avanç en aquest terreny va ser, també, a nivell de legislació estatal: transformar la família nombrosa, per exemple, a una família de tres membres, de tres fills; considerar-la, ja, com a família nombrosa. Proposta que també va ser una proposta del nostre Grup Parlamentari.

Aquí, a les esmenes de l'IRPF, no solament són les baixes les que ens interessa acceptar, hi ha una tècnica parlamentària –que ens trobem aquí– que consisteix a aprofitar les desgravacions fiscals sobre l'IRPF i aplicar-hi tota una sèrie de polítiques de tota mena, aquí, a les desgravacions de l'IRPF: energies renovables, polítiques d'habitatge, que en algun cas es podria entendre com a lògiques, però en alguns altres no; normalització lingüística..., en fi, hi ha quantitat d'esmenes que ens sembla que no són la via de la desgravació fiscal o no són la via necessàriament millor, la que ha de permetre donar sortida a aquestes accions o a aquestes propostes respecte de polítiques concretes; ja dic, per posar l'exemple potser més paradigmàtic, el tema de les energies renovables, no?

Per tant, per tots aquests motius, en el cas de les esmenes de l'IRPF, nosaltres no les acceptarem, no les podem acceptar, i encara més per un altre motiu: a la darrera Llei d'acompanyament fa uns set o vuit mesos vam aprovar, ja, doblar la desgravació per fills que hi havia contemplada en aquell moment, pel segon i pel tercer fill, i, a més a més, per un altre motiu, encara, és a dir, les mesures en aquest terreny i encarades clarament en l'àmbit social i en el de protecció de la família s'estan prenent constantment, però, lògicament, no les podem prendre totes de cop i més en aquest pressupost, i encara –dic– l'esmena que s'ha aprovat en l'articulat, del Grup Popular, que planteja la creació d'un pla de protecció i de promoció de la família, un pla d'actuació de protecció de les famílies que inclourà beneficis fiscals a aplicar pels propers anys, inclosos els dedicats al primer fill de cada família, sabent que hem acceptat aquesta esmena en l'articulat dels pressupostos, per tant, també ens compromet, ja, des d'ara, que aquestes mesures es puguin aplicar al primer fill de cara a propers exercicis.

En aquest terreny de qüestions fiscals només afegir que a la mateixa Llei –ja que hi ha algunes esmenes en el terreny del joc– hi ha una actualització de les màquines de tipus C, per tant, incrementant, doncs, les taxes i els impostos que tenen incloses i que ens sembla que alguns dels augments que proposen alguns grups parlamentaris són excessius, són absolutament excessius com per poder-los assumir tal com estan presentats.

En el terreny dels tributs propis faré alguns comentaris, també, respecte a algunes de les esmenes que s'han explicat. El tema de les baixes segueix sent un tema –ja ho he dit abans– que ens afecta en tot aquest paquet de qüestions fiscals; desequilibrarien el pressupost si acceptéssim moltes d'aquestes esmenes. En canvi, en aquest terreny hi ha algunes qüestions, ja dic, dels tributs propis que sí que m'agradaria comentar.

Donar-li una alegria al senyor López Bulla, que no el tenim ara entre nosaltres, però segur que els seus companys l'hi explicaran –si no, ho faré jo mateix–: l'esmena número 49, que ha defensat el senyor López Bulla amb interès i amb vehemència i amb el saber fer que el caracteritza, de la mateixa manera que la 50 d'Esquerra Republicana, que vostè mateix ja ha explicat, que són totes dues pràcticament idèntiques a l'esmena de Convergència i Unió que ja es va aprovar en comissió, que era el text que proposava el Consell Català de Produc-

ció Ecològica, per tant, això que no devia constar al senyor López Bulla, perquè probablement no és membre de la Comissió i no estava present en aquell moment, l'esmena que nosaltres vam acceptar és idèntica, absolutament idèntica a la d'Iniciativa per Catalunya, excepte la quantitat que fa referència de la sanció de l'apartat 2.a i del 5.b, la resta són exactament els mateixos. Jo estic convençut que el senyor López Bulla, com també ho ha expressat ja el Grup d'Esquerra Republicana, es donen per satisfets o per identificats amb el text que hem presentat i aprovat a Comissió, que, en tot cas, és el que proposava el Consell Català de Producció Ecològica.

Comentar unes esmenes del Grup Socialista que s'han dit, encara que sense precisar, uns recàrrecs sobre l'ús de l'aigua en determinats casos. Nosaltres no acceptem aquestes esmenes, i explicaré el perquè. Són tres esmenes, de la 52 a la 54, per motius diferents. En primer lloc, quan fa referència a l'aigua utilitzada pel rec de camps de golf, a part que és un tipus d'utilització que produeix un tipus de consum relatiu, l'aigua, d'alguna manera, doncs, d'una manera o d'una altra es torna a l'aqüífer, però, en tot cas, hi ha un consum del bé, dir que no acceptem l'esmena que recarrega encara més el consum d'aquesta aigua perquè, de fet, el consum d'aigua dels camps de golf està ja penalitzat en la mateixa Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, on molt clarament, en aquest tipus d'usos, no hi ha tota una sèrie de reduccions o de beneficis temporals que es concedeix, perquè aquesta aigua és considerada d'ús industrial o mixt, per als consums d'usos industrials. És a dir, aquesta penalització ja hi és en el cas dels golfs, per tant, incrementar-ho amb aquesta mesura que es proposa ens semblaria molt desproporcionat.

L'aigua utilitzada pels canons de neu a les pistes d'esquí. Aquí tornaria a dir el mateix: es proposa, en aquest cas, una penalització; en el cas del golf d'un coeficient 2, en el cas dels canons de neu d'un coeficient 1,5 i en el cas de l'aigua per ser embotellada i comercialitzada un coeficient 3. L'aigua utilitzada pels canons de neu a les pistes d'esquí: no solament no estem d'acord amb aquesta penalització, perquè és un consum molt relatiu –aquella aigua torna a l'aqüífer, és a dir, queda convertida, passada l'aigua a neu, queda dipositada a la muntanya i retorna a l'aqüífer sense transformació, sense manipulació, sense degradació; fins i tot, podríem arribar a dir que permet una major acumulació d'aigua sobre el territori–, sinó que molt sincerament, senyor Espasa, fer això no només, ja dic, no li trobem el sentit, des d'un punt de vista lògic, d'activitat, fins i tot, sinó que penalitzaríem una activitat econòmica en una zona del territori on aquesta activitat està tenint uns efectes d'impuls de l'activitat econòmica i de prosperitat absolutament importantíssim. Per tant, en les comarques de muntanya i tot el que és el turisme, el turisme de neu, la promoció d'iniciatives en aquest terreny amb totes les mesures i les prevencions necessàries i tenint en compte que avui dia no hi ha pràcticament cap estació d'esquí que no tingui canons de neu, perquè ha d'oferir, doncs, una certa qualitat, lògicament, que abans a la millor no es podia garantir i ara sí, penalitzaríem, doncs, aquesta activitat econòmica. Finalment, pel que fa a l'aigua per ser embotellada, és un

tipus de consum que està regulat per la Llei –per dir-ho exactament– d'aigües mineromedicinals i, per tant, doncs, no ho podem recollir en aquest cas.

En qüestions de mesures administratives hi ha també tota una sèrie d'esmenes. N'hi comentaré alguna, perquè veig que també se m'acaba el temps. Per exemple, una d'Iniciativa per Catalunya, que també s'ha defensat, respecte a augmentar la possibilitat de l'excedència per tenir cura d'un fill de tres a cinc anys, per exemple. Aquesta és una altra de les esmenes en què jo explicaré la nostra postura perquè quedi absolutament clar que la nostra postura no només és antisocial, sinó tot el contrari, i, per tant, podríem, si més no, doncs, traslladar-nos al moment quan, tot prenent aquesta mesura, donàvem tots plegats un gran pas endavant per tal de donar les màximes facilitats que es puguin compaginar la vida laboral amb la vida familiar i també amb tenir cura dels fills. En aquest cas concret, per exemple, l'esmena aquesta d'Iniciativa nosaltres no la podem acceptar per un sol motiu, i és perquè pretén aquesta ampliació de cinc anys de l'excedència, quan aquest tema és un tema que està regulat amb caràcter bàsic per la llei estatal que fa referència al règim estatutari dels funcionaris públics, en concret, a l'article 29.4 de la Llei 30/84, de 2 d'agost, i també a l'Estatut dels treballadors. Per tant, no la podem acceptar en aquest cas.

I en tot cas, per anar acabant, ja hauria fet tota una sèrie de comentaris sobre algunes de les esmenes que s'han presentat al règim jurídic de la Generalitat o al règim jurídic del patrimoni també de la Generalitat, però, en realitat, tots els portaveus hi han passat molt pel damunt i, per tant, crec que no ha estat, doncs, un element essencial dels seus posicionaments. Per tant, no hi faré massa comentaris. Sí que en faré a l'esmena número 83, del Grup Socialista, que és la que fa referència al tema dels peatges. I aquí, doncs, recordaria aquest *mea culpa* que hem entonat tots plegats, i tots plegats vol dir que ni el nostre Grup ni el Govern més que ningú altre, i que també he explicat, quan he explicat la bondat d'aquest mecanisme legislatiu, en el fet que hi ha moltes més esmenes promovent mesures noves i no incloses dins de la Llei que no pas les que hi ha rectificat o esmenant les mesures que recull la mateixa Llei, quan es va presentar aquí al Parlament. Aquest per mi és un cas clar, i que cada vegada que es presenta aquesta esmena, que és bastant repetitiva, nosaltres donem la mateixa resposta. Aquesta esmena és aquella –ja ho ha dit el senyor Espasa– que diu, doncs, que en el termini de sis mesos es presenta un projecte de llei d'autopistes, amb les funcions del delegat del Govern, es concursa, etcètera. És a dir, que inclou en aquesta Llei la referència a tota la qüestió de peatges i d'autopistes.

Nosaltres, com vostè sap de cada any, rebutgem aquesta esmena perquè, precisament, si a la Llei se li volgués trobar algun defecte, que se li podria trobar en el fet que regula aspectes diversos i diferents que, de vegades, afecten fins i tot diversos departaments, no hi ha cap necessitat quan estem tractant aquest tema en altres àmbits i amb altres mecanismes parlamentaris i governamentals, d'incloure-ho, entatxonar-ho, si em permeten, dins d'aquesta Llei. Encara menys, i és l'argument

que nosaltres els donem quan parlem d'aquestes coses i quan ens presenten aquesta esmena a la Llei d'acompanyament, encara menys quan es va aprovar, a través d'una resolució d'aquest mateix Parlament, aquell grup de treball per a la reordenació dels peatges a Catalunya. I, per tant, ens sembla que fins i tot acceptant-la, doncs, aniríem contra l'esperit de la creació d'aquell grup de treball i contra les conclusions dels treballs que fa.

Per tots aquests motius, senyor president, perquè les mesures que contempla la Llei són aquelles que són necessàries per millorar la gestió de l'Administració, per incorporar, en la mesura del possible, a cada exercici mesures en el terreny social, la rebaixa, la disminució, en el cas de l'impost de successions i transmissions, d'aquella esmena que votarem a favor respecte dels disminuïts psíquics, físics o sensorials que ha proposat el Partit Popular, per exemple –és un avanç, també, en el terreny social–, i tots els arguments que jo he expressat anteriorment, la necessitat de preservar els ingressos del Govern per no desequilibrar el pressupost i el fet que algunes de les esmenes realment no les puguem acceptar per motius tècnics, jurídics o de plantejament, fa que la nostra postura sigui favorable a les esmenes –ja ho he dit– presentades pel Grup Popular i rebutjar, a excepció de les que es puguin retirar, la d'Esquerra Republicana, que s'ha retirat, i la d'Iniciativa no ho sé, però, en tot cas, està recollida respecte al tema dels productes ecològics, i rebutjar, ja dic, tota la resta d'esmenes.

Només un afegit: el portaveu del Grup Popular ha fet esment d'una possible conveniència de modificació de la Llei de ports. La veritat és que la modificació que inclou la Llei d'acompanyament d'aquest any a la Llei de ports és només una modificació de tarifes, però, lògicament, com ha passat en algun altre cas, estem oberts a estudiar qualsevol modificació de lleis que pugui anar en una línia correcta i adequada, si és que és el cas. Per tant, doncs, se'n parlaria en el seu moment.

Per tant, senyor president, moltes gràcies per la seva atenció i gràcies a tots vostès, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Si em permeten... (*El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.*) Sí? Senyor Espasa...

El Sr. Espasa i Oliver

Senyor president, li demanaria mig minut per allusions.

El president

Si vol, en pot disposar més i tot.

El Sr. Espasa i Oliver

No, sembla que no el gastaré, senyor president, però només és per comentar que potser la meua cançó del «fum, fum, fum» ha encegat els ulls del senyor Fabregat. I els ha encegat tant –no sé si és aficionat al Sinatra– que, en lloc de contestar a un argumentari rigorós i documentat, s'ha dedicat a fugir d'estudi i a parlar de ventiladors. Com que estem a Nadal, senyor

Fabregat, jo, de ventiladors, no en parlaré, però li faré un regal: li regalaré *La amarga victoria*, de Pedro J. Ramírez, i així li obrirà més els ulls.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Senyora Dolors Nadal, té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Els arguments del senyor Espasa són tan sòlids que ha hagut d'esperar que s'acabessin totes les intervencions per contradir el Grup Popular. En qualsevol cas, només dir-li, senyor Espasa, tanta insistència ara que està a l'oposició i tan poca diligència quan estaven en el Govern, un govern que va deixar el nostre país amb la taxa més elevada d'atur que ha tingut mai.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Algun senyor diputat més s'ha sentit alludit? (*El Sr. Gavín i Valls demana per parlar.*) Senyor Gavín, té la paraula.

El Sr. Gavín i Valls

Senyor president, encara que no directament, però indirectament sí que m'he sentit alludit d'alguna manera pel fet que suposo que, per contra de l'allusió que ha fet el Partit Popular, deu haver entès el senyor Espasa que hem fet uns arguments precisos, tècnics i exhaustius de les seves esmenes, que jo no tenia temptació de fer per la mateixa cançoneta del «fum, fum, fum, fum, fum...», que em sembla que no és un estil propi d'un debat seriós de pressupostos.

El president

Moltes gràcies. Senyor Camp, vostè em demana la paraula per...?

El Sr. Camp i Batalla

Tema de procediment, senyor president.

El president

No ho entenc.

El Sr. Camp i Batalla

Atès que la presidència va anunciar en el dia d'ahir que la votació es produiria a l'hora fixada a les dotze del migdia, atendríem aquest plantejament per tal que tots els senyors diputats poguessin estar a l'hemicicle, si poguéssim fer una suspensió de cinc o sis minuts, senyor president.

El president

El senyor diputat sap que tots els polítics tenim una sensibilitat especial pels matisos, i quan aquesta presiden-

cia diu que les votacions no es faran «abans de», ho diu clarament, i quan expressa una opinió per facilitar als senyors diputats el fet que hi puguin accedir, diu una altra cosa. Per tant, jo espero, senyor diputat, que entengui perfectament que el que vaig dir l'altre dia, ahir exactament, era que seria al voltant de les 12 perquè vostès tinguessin unes certes pautes. Però també saben els senyors diputats que el ritme del Parlament és un ritme prioritari a moltes de les activitats que vostès puguin tenir. I és en aquest sentit que, des del punt de vista institucional, voldria aferrar-me al meu paper, eh?, que és un paper de donar el ritme parlamentari suficient perquè es pugui fer el que calgui fer. Li sembla bé? (*Pausa.*)

Sí, senyor Nadal, vostè demana la paraula?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Sí, senyor president, fets ja tots els prolegòmens, faci tancar la portes i que ja no entri ningú més i votem, si us plau! (*Remor de veus.*)

El president

Molt bé. El senyor Camp em demana la paraula per...?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, atès que la intervenció del senyor Nadal podia representar un retret respecte al debat que, legítimament, havia originat aquest portaveu, dir dues coses: que ahir, precisament, ell no va pensar pas el mateix, quan va entrar el senyor Siurana –és una referència simplement, una–, i dues: les portes, com diu el Reglament, s'han de tancar, i, com molt bé sap la presidència, quan es posa a votació el tema, cosa que encara no s'ha fet, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Crec que aprofitarem aquest debat pressupostari per anar afinant molt els hàbits en la nostra sessió. És en aquest sentit que prego a les senyores i als senyors diputats que es posin ja en situació de començar a pensar... (*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

Comencem les votacions.

Primer, vull advertir a les senyores i als senyors diputats que votarem el que es va debatre ahir, i, exactament, era el bloc número 10 de la Llei de pressupostos. És en aquest sentit... (*Forta remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, prego atenció perquè anem a fer una de les coses importants del nostre... I, si em permeten una molt, molt breu consideració del moment: jo els pregaria, a tots vostès, que prenguin nota que el Parlament té un ritme que exigeix, de debò, la prioritat en tots vostès. Per què? Perquè és la serietat que necessitem tots plegats per fer les obligacions que tenim.

Per tant, ara, passem a votar el punt número 10, que és el d'organització, administració i aspectes concrets, i, concretament, començarem per les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la 1114 a la 1151.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena del Grup Popular 1152.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, llevat de la 1183, que ha sigut retirada.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació el Dictamen en allò que no hagi estat modificat per les esmenes aprovades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes del debat que acabem de tenir en aquesta última Llei.

Primer, començarem per les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Prego que disculpin un lapsus d'aquesta presidència, perquè en aquesta Llei hi havia esmenes a la totalitat, que s'havien d'haver votat agrupadament i prèviament a la votació que hem fet ara. Els demano disculpes i, si els sembla, posem ara, conjuntament, a votació totes les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació de les esmenes del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

A continuació, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Un cop acabada la votació de les esmenes de l'articulat, sotmetem a votació la resta del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Vull fer avinent a les senyores i senyors diputats que les votacions, ara, es faran al terme..., quan s'acabi cada un dels projectes i proposicions de llei.

Comencem ara... També els vull advertir que el Projecte de llei d'impost sobre els grans establiments comercials serà la primera de les lleis que tractarem a la seqüència final d'aquest debat d'aquesta sessió plenària.

Proposició de llei del catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00072/06)

I ara entrem en el punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei del catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya. La presenta, en nom dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Oriol Nello. (*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, prego que, si han de desallotjar l'hemicicle, ho facin amb rapidesa i silenci. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Tractarem molt breument de presentar aquesta nostra Proposició de llei del catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya. Amb el temps de què disposem farem, simplement, uns breus comentaris per justificar l'interès de la qüestió; en segon lloc, per explicar breument el contingut de la nostra proposta i, finalment, per demanar el vot dels senyors i senyores diputats a aquesta nostra proposició.

Com els senyors i les senyores diputats saben, el sòl no urbanitzable fou considerat, durant molts anys, al nostre país, en la nostra legislació, com un espai fins a cert punt residual; es delimitava el sòl urbà, es delimitava el sòl urbanitzable i, després, es deia: «Hi ha tot un espai —la resta— que és no urbanitzable». Potser un sòl poc regulat que, en un futur més o menys llunyà, acabaria veient canviar la seva naturalesa, i que no podíem definir més que, precisament, per una negació: és allò que no és, és no urbanitzable.

El vicepresident primer

Esperi un moment, senyor Nello, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Nello i Colom

La qüestió suscita un interès extrem, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nello. Així es demostra que hi ha veraderament interès. Gràcies.

El Sr. Nello i Colom

Experts urbanistes, com en Manuel Solà-Morales; juristes, com en Carles Pareja, no?, que va dedicar la tesi doctoral a la qüestió; ecologistes, ecòlegs, com en Josep Maria Mallarach, varen defensar, durant molts anys, la necessitat de canviar aquesta percepció i aquest tractament negatiu del no urbanitzable, la necessitat de considerar el sòl no urbanitzable com una part essencial del nostre territori, per tal que l'estructura del territori fos definida no només pels pobles i ciutats, sinó també per aquells espais no ocupats, pels usos agrícoles, pels bosc, pels espais protegits, és a dir, per l'espai i el paisatge obert. Poc podien pensar, aquests professionals, que la situació jurídica en què es trobava el sòl no urbanitzable hauria, encara, d'empitjorar notablement.

Fa tot just un parell d'anys, amb la Llei del sòl del 98, els sòls no urbanitzables van ser, fins i tot, desproveïts de la seva categoria residual. Amb la nova normativa, el destí natural de tot el sòl és, ara, el de ser urbanitzat. Només se'n lliuren algunes petites parcel·les, aquell que estigui específicament protegit.

El Reial decret de liberalització en matèria de sòl i transports, aprovat pel Grup el mes de juny d'enguany, pel Govern de l'Estat, ha vingut, encara, a reblar el clau, en eliminar algunes de les poques cauteles, algunes de les poques restriccions que la Llei preveia.

Ja hem explicat altres vegades que, a més, aquesta norma representa una vulneració flagrant de les nostres competències estatutàries en matèria urbanística i que calia haver-la recorregut davant del Tribunal Constitucional. El Govern i els grups que li donen suport varen decidir no fer-ho. Tots preocupats, senyors i senyores diputats, per la qüestió de les matrícules, que, sens dubte, és una qüestió d'extraordinària importància, i, mentrestant, Catalunya va perdent les seves competències en matèria urbanística, sense que ni el Govern ni aquest Parlament facin res d'efectiu per tal de defensar-les.

Els experts ens han explicat que els resultats d'aquests canvis jurídics seran, necessàriament, molt negatius. Lluny de contribuir a rebaixar el preu del sòl i l'habitatge, com els seus defensors ens diuen, a allò que contribuiran és a fomentar els processos de dispersió urbana, amb la consegüent destrucció de paisatge, amb els costos ambientals, amb les despeses d'energia, etcètera.

L'altre dia em reunia amb un grup d'alcaldes de petits municipis del Baix Llobregat afectats greument per aquests processos de difusió urbana, alcaldes que tenen dins dels seus termes municipals quinze, vint-i-dos, trenta urbanitzacions i que es veuen incapaços d'oferir serveis als nouvinguts, als nous ciutadans que els reclamen, i veuen com la qualitat de vida dels seus municipis tant per als antics estadants com per als nous que hi

arriben es va degradant. Potser als apòstols del liberalisme extrem en matèria de sòl els convindria parlar més sovint amb els nostres alcaldes.

Què hem de fer, doncs, en aquesta circumstància? Doncs aprofitar aquelles esclertes, aquelles petites esclertes que la legislació ens deixa per tal d'evitar que l'escampadissa urbana s'aprofundeixi. El marge de què disposem no és molt gran, però existeix. Un dels instruments és el planejament territorial. Vostès saben que el Pla territorial general determina que hi ha una sèrie de sòls que han de ser protegits, i ens diu, el Pla territorial general aprovat per aquesta cambra l'any 95, diu: «són aquells que pels seus valors intrínsecs, per les servituds derivades de les lleis de costes, de les lleis d'aigües, per la seva capacitat equilibradora entre societat...» –la llei diu «entre home i natura», però em sembla que la formulació..., més valdrà dir «entre societat i natura»–, «pels seus valors agrícoles i forestals, pel seu valor cultural...» Aquí hi ha un camp, però dissortadament, com en tants altres, el Govern no ha estat prou diligent per tal d'explotar-lo, i aquells plans territorials parcials que havien de desenvolupar el Pla territorial general, tot i que es va aprovar l'any 1995..., cap d'aquells plans territorials parcials ha estat elaborat i aprovat.

És per això que cal suplir de manera urgent aquestes mancances i és per això que just després de la promulgació del Reial decret de liberalització del sòl, el propassat mes de juny, el nostre Grup va entrar aquesta Proposició de llei per tal d'elaborar un catàleg del sòl no urbanitzable, un catàleg adscrit al Departament de Política Territorial que delimiti i cartografiï a una escala no menor de 1/50.000 tots els sòls del territori català susceptibles de ser protegits, sòls en els quals no volem que s'escampi la urbanització.

Quins són aquests sòls? Doncs, són sòls, com els deia, afectats, sobretot..., vinculats als espais PEIN, els del domini hídric i zones de servitud ja delimitades per la Llei de costes o per la Llei d'aigües, etcètera, etcètera.

El que es vindrà a fer amb això és donar resolució, donar compliment a una sèrie de disposicions legals, de resolucions, de recomanacions ja adoptades per aquest Parlament, des de, com els deia, les prescripcions del Pla territorial general a les del Pla d'espais d'interès natural, a la delimitació del domini hidràulic que ens recomanava el Síndic de Greuges la setmana passada en la seva compareixença o també als principis continguts en la Convenció Europea del Paisatge, adoptada la setmana passada, també, amb preeminència europea, per unanimitat de tots els grups de la cambra.

En definitiva, el que es proposa al catàleg, el que ha de tenir per objectiu el catàleg és, sense voler exhaurir tota la qualificació del sòl no urbanitzable, bona part del qual, és clar, s'ha de derivar del planejament urbanístic municipal, sense envair les competències municipals..., es proposa ser una eina útil per a la protecció de la racionalitat de la nostra urbanització, la funcionalitat del nostre territori, la diversitat del nostre entorn, la riquesa dels nostres paisatges.

Bé, no és d'estranyar, senyor president, que la nostra iniciativa hagi tingut una molt bona acceptació per part

de tots els grups de la cambra. Així, el senyor Carles Puigdomènech, en intervenir en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el debat del recurs d'institucionalitat sobre el Decret de liberalització del sòl, va dir textualment –*Diari de Sessions del Parlament*, sèrie P, número 26, pàgina 22–, cito: «Nosaltres estem disposats a prendre en consideració la iniciativa que va tenir el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi aquest mateix mes de juny, quan ha presentat una proposició de llei per fixar un catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya, mesura que nosaltres prendrem en consideració i que, en tot cas, ja tindrem ocasió de discutir.»

Així mateix, fa encara no un mes, en el marc d'una moció benemèrita, presentada pel senyor Oliveras, d'Esquerra Republicana, sobre la política urbanística a Catalunya, la cambra va aprovar per unanimitat de tots els grups la Resolució següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a elaborar en el termini més breu possible un catàleg del territori català no urbanitzable.» 15 de novembre. Doncs bé, senyores i senyors diputats, ha arribat el moment de donar concreció a aquestes intencions. No ens diguin que ho farem en la Llei d'urbanisme de Catalunya que estem preparant, no ens ho diguin, sobretot no ens ho diguin des del Grup de Convergència i Unió, perquè l'altre dia ens van presentar l'avantprojecte del text de la llei i d'això no n'hi ha ni una ratlla.

No ens diguessin tampoc que ja n'hi ha prou amb la Moció aprovada, perquè del que es tracta precisament és de donar valor de llei a aquest catàleg, de crear per llei aquest catàleg i omplir la Moció de contingut. Així ens ho varen fer notar vostès mateixos en ocasió del debat de la Moció d'Esquerra Republicana. Nosaltres, el nostre Grup volia que la Moció concretés més el contingut i el Grup de Convergència i Unió ens va fer veure que era millor esperar una llei específica. Llegeixo de nou, del *Diari de Sessions*, el que deia el senyor Puigdomènech: «no perquè no hi estiguem d'acord, amb el catàleg, que hi estem, sinó perquè ens sembla que una moció, un text de moció no ha de substituir un text articulat legislatiu»; «un text articulat legislatiu», d'això em sembla que se'n diu una llei, no? –se'n diu una llei.

Bé, és per això que jo confio..., i confio i els demano el seu vot per la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. Un vot en contra, especialment un vot en contra per part dels grups que donen suport al Govern, seria una incoherència, al nostre entendre, i una confutació, a més, de la voluntat reiteradament expressada de confegir la nova normativa catalana del sòl de manera consensuada, i, el que encara seria més greu, seria una nova renúncia a defensar l'ordre, la riquesa, la bellesa del nostre territori i la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Per fixar la seva posició, ara tenen la paraula els grups. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada, des de l'escó.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, més que res perquè aquesta Proposició de llei ja ha estat discutida anteriorment. Els arguments del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds també s'han exposat en aquesta cambra d'una manera clara i molt concreta, donant suport a aquesta proposta del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè creiem que és un element imprescindible per a l'urbanisme al nostre país. I també compartim el que deia el senyor Nello, que no creiem que hagi d'haver-hi cap tipus de problema perquè es pugui aprovar, per diferents declaracions o fins i tot per diferents propostes i resolucions que ja s'han pres en aquest mateix Parlament.

I el que sí, només fer un incís. Si se'ns remet a la nova Llei d'urbanisme, veritablement, com deia el senyor Nello també, no surt aquesta possibilitat de fer un catàleg del sòl no urbanitzable a protegir. I això creiem que és una mancança importantíssima i que dona la sensació una vegada més que la malfiança per part del Govern de la Generalitat als ajuntaments és una tònica que ens trobem en moltes lleis, i evidentment en aquesta tan important per al planejament municipal i per als mateixos municipis també es mostra aquesta manca de confiança.

Si no es fa per llei i no s'introdueix, si cal –això s'ha de discutir–, a la mateixa Llei d'urbanisme la necessitat d'aquest catàleg, tornarem a una situació d'enfrontament entre propietaris i ajuntaments importantíssims sobre el sòl no urbanitzable i ens trobarem amb una quantitat de contenciosos que potser en els municipis grans els ajuntaments tindran la prou capacitat tècnica i jurídica per fer-hi front, però que en els municipis petits segur que no podrà ser i segur que qui s'emportarà el gat a l'aigua, o sigui especulació i benefici, serà alguns dels propietaris que cregui que aquesta és una via per continuar fent diners.

Per això creiem que és imprescindible tot un seguit de mesures per frenar tot l'urbanitzable..., per frenar que s'augmenti l'urbanitzable i creiem que aquest catàleg en seria un element imprescindible.

Repetim, doncs, per totes aquestes consideracions i les que ja hem anat dient sobre aquest tema, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Molt breument per posicionar-nos favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei per tal de crear el catàleg de sòl no urbanitzable. Com molt bé ha dit abans en la seva intervenció el senyor Nello, creiem nosaltres també que hauria de ser com a conseqüència lògica del debat que vam tenir en el darrer Ple en el qual es va aprovar una moció per part del nostre Grup Parla-

ri respecte a l'elaboració en el termini més breu possible per part del Govern d'aquest catàleg del territori català no urbanitzable. Hem de suposar, com que aquest punt va ser votat per la unanimitat de tots els grups parlamentaris, que aquesta Proposició de llei hauria de ser votada, no tant ja pel seu contingut estricte, sinó perquè fer la seva presa en consideració representaria una manera, doncs, de començar a posar fil a l'agulla, i el que es va aprovar quan es deia en el termini més breu possible, per intentar accelerar que..., que es pugui aprovar aquest catàleg del territori català no urbanitzable.

Per tant, creiem que com a conseqüència lògica del debat, de la Moció que vam presentar i que vam votar entre tots els grups parlamentaris, caldria fer la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. És evident que..., jo crec que tant en el seu moment la Moció..., i aquesta Proposició de llei presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi arriba en un bon moment, en un moment difícil, d'una certa confusió pel que fa a l'urbanisme a Catalunya; que podria ser un bon instrument de cara a la desprotecció que comporta tots els efectes de la liberalització, del Decret 4/2000, que cal recordar que és vigent en aquests moments a Catalunya, malgrat que estigui en aquests moments en tràmit parlamentari; també pot ser un bon instrument de cara evidentment a determinar el sòl a protegir; també pot ser un bon instrument per tal de contrarestar els efectes de legislacions sectorials sobre espais a protegir, i també pot ser un aspecte complementari d'aquest avanprojecte de llei d'urbanisme que se'ns ha fet arribar per part del Departament de Política Territorial; podria ser un bon instrument complementari de cara a la política urbanística a Catalunya, i evidentment així, amb aquests instruments, poder exercir les nostres competències exclusives en aquesta matèria.

Cal dir que creiem que el Grup que dona suport al Govern hauria de fer un esforç, prenent la presa en consideració, al mateix temps que considerem que des dels grups de l'oposició, almenys des del nostre punt de vista, hem de fer un esforç per tal d'arribar a un acord en alguns defectes evidentment que pot tenir aquest avantprojecte i que hem de discutir properament, hem de fer un esforç entre tots plegats perquè aquesta nova llei de l'urbanisme s'aprovi amb la màxima unanimitat i consens possible. Jo crec que també és un deure que tenim la resta de grups parlamentaris, però evidentment també el Govern, el Grup de Convergència i Unió ha de fer gestos a favor del desplegament d'aquesta legislació urbanística que tant necessita Catalunya, que en aquests moments encara estem..., basada en textos preconstitucionals.

Per no allargar-me més, també dir que evidentment tampoc serviria l'argument –que s'ha dit alguna vegada– que tota aquesta qüestió del sòl no urbanitzable, dels espais de protecció, que ja surt anunciada i definida a grans trets en la Llei de política territorial, del 83, i en la Llei del pla territorial general, del 95, ja es desenvoluparia en el seu moment en els plans territorials parcials. Evidentment que això no és un argument vàlid, que en algun moment s'ha dit, perquè si només comptem una mica des de l'any 83 fins ara, no cal tornar a recordar que és evident que no s'ha complert absolutament res del que preveïen aquestes dues lleis.

I per tant, evidentment que caldria segurament, a partir de la presa en consideració, doncs, ampliar alguns aspectes que surten en la Proposició de llei, que creiem que alguns dels aspectes que surten són força interessants, que caldria segurament ampliar pel que fa referència quan es parla dels pendent, potser també el que serien les zones obagues o la problemàtica de l'agricultura periurbana, el tractament de la discontinuïtat urbana com a element de cohesió dels municipis i de protecció del sòl no urbanitzable, etcètera, etcètera. Hi ha altres elements que, si féssim aquesta presa en consideració, seria un bon instrument per fer..., per portar a terme el compliment precisament d'aquesta Moció que vam aprovar entre tots plegats.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant per manifestar que el Grup Parlamentari Popular està totalment d'acord en la necessitat d'elaborar aquest catàleg de sòl no urbanitzable de Catalunya, que ha defensat el senyor Nello en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per tal d'identificar les parts del territori que les diferents lleis sectorials ja qualifiquin de sòl no urbanitzable.

És per aquest motiu, perquè la coincidència del nostre Grup amb els seus plantejaments són totals, que el Grup Parlamentari Popular va donar suport a aquesta Moció a la qual s'ha fet referència, la Moció 44 de la sisena legislatura, que es va debatre el propassat dia 15 de novembre, on s'instava el Govern de la Generalitat a elaborar aquest catàleg. Jo no he entès ni he sabut veure tampoc, senyor Nello, la necessitat de crear aquest catàleg per llei, i des del nostre punt de vista, el fet que aquest Parlament hagi aprovat una moció amb la qual s'insta el Govern de la Generalitat a fer-ho... –i vostè sap perfectament que, per Reglament de la cambra, el Govern disposa de tres mesos per donar compliment a aquesta Moció, a aquesta Resolució aprovada per unanimitat en aquest Ple del Parlament–, que nosaltres no li donaríem suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, no pas perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè el Govern ja té el mandat de tots nosaltres per fer-ho al més aviat possible.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la posició del Grup de Convergència i Unió, ja ho avanço –l'explicaré i espero fer-me entendre–, és de no prendre en consideració la Proposició de llei que es presenta.

I si bé coincidim, en gran part –en gran part–, en la diagnosi que ha fet l'Oriol Nello de la situació, i, per tant, en el model territorial i urbà que desitgem tots plegats per a Catalunya, d'aquesta diagnosi, no estarem d'acord, per dir-ho d'alguna manera, en les teràpies a aplicar per arribar a aconseguir aquest model territorial i urbà que desitgem.

Els criteris que nosaltres seguim a l'hora de decidir si prenem o no en consideració una proposició de llei com aquesta són, per una banda, veure si innova l'ordenament jurídic; per altra banda, si el millora, i des d'un altre punt de vista, també, veure el contingut essencial d'aquesta proposició de llei, si hi podem estar d'acord o no, i alhora, per raons d'oportunitat, tant d'oportunitat política, si des del punt de vista del nostre Grup és convenient, com també de tècnica legislativa. Perquè podria ser, i aquest és un d'aquests casos, que si bé podem estar d'acord, com he dit abans, amb la diagnosi, i amb moltes de les coses que s'han dit, no considerem que l'instrument, en aquest cas una llei, sigui el més adequat per a la consecució d'aquests objectius que en gran part podem coincidir-hi.

En el cas aquest concret, per tant, i per tranquil·litat del Grup proponent i dels altres que s'ha manifestat en el mateix sentit, volem dir que creiem en el catàleg i creiem en la necessitat, i que, per tant, no és per raons de contingut essencial, sinó més aviat d'oportunitat des del punt de tècnica legislativa o també perquè no s'innova l'ordenament jurídic ni es millora la situació actual, que entenem que no podem votar a favor de la presa en consideració.

Dit en dos apartats bàsics: el primer punt seria la innecessarietat de regular el catàleg del sòl no urbanitzable a través d'una llei, i el segon, el fet, com també ja s'ha esmentat abans, que en aquest moment ja existeixi una moció aprovada per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra amb què s'insta el Govern a elaborar aquest catàleg de sòl no urbanitzable.

Pel que fa al primer punt, necessitat o no de regular-ho a través d'un projecte de llei, evidentment és funció d'aquesta cambra la funció legislativa i de control del Govern; funció legislativa que es tradueix bàsicament en l'elaboració de textos normatius, aplicables a una pluralitat de ciutadans i que no esgota la seva vigència en una sola aplicació, en els casos de matèria reservades a la llei o en els altres que consideri aplicable o convenient aquest Parlament –bàsicament desenvolupament normatiu–, i també en casos...

El vicepresident primer

Esperi. Perdoni, un moment, senyor Puigdomènech, si us plau. *(Pausa.)* Gràcies, pot continuar.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, president.

...o també en casos concrets, ja sigui per la constitució o la creació d'un òrgan o una entitat determinada. Però també val a dir que la tendència –i n'hem tingut moltes en aquesta legislatura– en casos d'aquests concrets és de deslegalitzar determinades matèries, i ho hem

vist, per exemple, en el que és la composició dels departaments del Consell Executiu de la Generalitat.

I per tant, en aquesta mateixa línia, i perquè aquí aquesta Proposició de llei que es presenta no constitueix per si mateix un text normatiu que desenvolupa, sinó que consisteix simplement en quatre articles: un primer article que diu que es crea el catàleg, que com he dit ja s'ha aprovat en una moció; un segon article que diu quins són els sòls que han de constituir aquest catàleg, i ho fa amb remissió –i ho explica a bastament en l'exposició de motius–, a través de remissions a lleis aprovades ja prèviament per aquest Parlament i que aquesta Proposició de llei no innova ni millora; un tercer article que simplement fa referència a l'escala gràfica que ha de tenir aquest catàleg, i una disposició final que fa referència que s'ha d'executar amb pressupostos de l'any 2000, que evidentment ja no és el cas.

Però en tot cas, clar, un primer article que diu que es crea el catàleg quan el catàleg ja hi ha un acord unànime d'aquesta cambra de fa un mes que diu que es crearà, i que en la Proposició de llei es crea buit de contingut i que ho fa remetent-se a l'article 2 en base a remissions a legislació aprovada –en gran part, d'aquesta cambra: Llei forestal de Catalunya, Llei territorial de Catalunya, Llei del Pla territorial general de Catalunya, Llei dels plans especials d'interès natural, a més a més, Llei de carreteres; legislació de l'Estat: Llei de costes, Llei d'aigües, etcètera–, que aquesta Proposició de llei en absolut innova sinó que s'hi remet.

I per tant, igual que es va fer a partir de la Llei dels plans especials d'interès natural, que hi havia Decret, el 328/92, i es va concretar, entenem que amb el mateix criteri, seguint la mateixa línia, la constitució d'un catàleg no ha de ser objecte d'una llei pròpia, sinó de desenvolupament reglamentari dins de l'acció de govern.

I el segon element al qual em referia –primer he dit necessitat o no de crear-lo a través d'una llei, que ja em sembla que he explicat que no–, el segon argument és que el 15 de novembre... *(remor de veus)*, unànimement...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat. Si us plau, senyores i senyors diputats, entrin a l'hemicicle en silenci, per favor. Prossegueixi, senyor diputat.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...unànimement va aprovar una transacció entre els grups d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que, val a dir, se'ls va convidar a vostès, proposants d'aquesta Proposició de llei, a través de les seves esmenes, se'ls va convidar a incorporar-se a aquesta transacció i vostès s'hi van negar, la van criticar, tot i que al final van votar a favor; una moció que textualment diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a elaborar en el termini més breu possible un catàleg del territori català no urbanitzable.» No ho repeteixo, perquè em sembla que està prou clar.

Llavors la pregunta nostra és: per què aquest Parlament ha de tornar a aprovar, a iniciativa de vostès, una cosa

que fa quinze dies s'ha aprovat unànimement amb l'acord de tots els grups? Sincerament no ho entenem. Nosaltres pensem, estem convençuts que l'interès del seu Grup i el de tots els grups de la cambra és que aquestes qüestions s'aprovin i no a iniciativa de qui s'aproven; en aquest cas els va robar el protagonisme, d'alguna manera, Esquerra Republicana a través de la Moció que va presentar i que vam aprovar.

I vull acabar, ja, que em sobta les remissions a la literalitat de debats anteriors a aquest, que contrasten –la literalitat de debats en què compromisos que els nostres grups van assumir, entenem acompanyats a través de la Moció aprovada el 15 de novembre– amb, després, el fet que vostès vagin dient que nosaltres vam dir que no posaríem recurs d'inconstitucionalitat contra el Decret llei de Madrid, quan simplement en aquell debat vam dir que posposaríem la decisió, i segurament el temps ens demostrarà que teníem raó amb aquest criteri.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant –i ja acabo, senyor president–, el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració pels dos motius exposats: primer, perquè no és necessari regular a través d'una llei el catàleg del sòl no urbanitzable, sí fer-ho, i així ho ha acordat a través d'una moció aquest Parlament, i el Govern ho haurà de fer; i en segon lloc, perquè el Govern, com dic, a través d'aquesta Moció ja ha assumit aquest compromís.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostès, senyor diputat. *(El Sr. Nello i Colom demana per parlar.)* Sí, senyor Nello, té la paraula.

El Sr. Nello i Colom

Senyor president, només per constatar que el Govern i el Grup que li dona suport han canviat en quinze dies de criteri respecte a aquesta qüestió, que fa tot just quinze dies vostès estaven d'acord a donar caràcter de llei a aquest catàleg, que com tots sabem, des del punt de vista de tècnica legislativa, l'enforteix, li dona major capacitat d'obligar...

El president

Senyor Nello, no obri un nou torn, i té...

El Sr. Nello i Colom

Acabo, senyor president.

El president

...mig minut per acabar.

El Sr. Nello i Colom

Mig minut. Només per dir que, en particular, l'article 3 d'aquesta Llei, aquell que precisa l'escala gràfica en què s'han de detallar les coses, em sembla de particular importància. El Govern i el Grup que li dona suport tenen uns certs problemes, diguem-ne, com si fossin Gulliver: en el camp de les declaracions semblen sovint

del país dels gegants i en el camp de les accions concretes, de les polítiques, semblen que estiguem a Lilliput, al país dels nans.

Res més.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Moltes gràcies. Senyor Puigdomènech...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, únicament perquè em sembla que hi ha hagut unes contradiccions amb manifestacions meves. Vull precisar que quan el senyor Nello s'ha referit a una intervenció meua quant al fet que havia de regular-se per llei, en aquell moment ens estàvem referint a la Llei de l'urbanisme, Llei d'urbanisme en què li repetixo, com hem dit sempre, l'interès del nostre Grup que sigui una llei feta amb el més ampli consens possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara, doncs, a votació la presa en consideració de la Proposició de llei del catàleg del sòl no urbanitzable a Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Hi ha una sol·licitud, que ha arribat aquí a la presidència, que el punt número 7, que fa referència a l'atenció precoç, s'ajunti amb el punt número 14, que fa també sobre la mateixa matèria. Aquesta presidència creu que, per la congruència del mateix debat, així serà; és a dir, el punt número 7 anirà després del punt número 13.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (presa en consideració) (tram. 270-00033/06)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils. Té la paraula, per defensar-la, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Serem breus atès que l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei és prou explícita perquè vostès ho entenguin. Pensin una cosa: què demana aquesta Proposició de llei? Demanem facilitats i impuls perquè les persones jurídiques puguin canviar de nom d'una manera fàcil i senzilla.

Vostès recordaran fàcilment que el general Franco, el dictador, el catalanòfob inqüestionable, el primer que va fer quan va guanyar la Guerra, va canviar el Registre Civil perquè ningú es pogués posar en nom en català; després ho va fer de les persones jurídiques, dels *montepíos*, fins i tot dels restaurants, i els que sou del litoral recordareu que fins i tot les barques havien de tenir el nom en castellà.

Bé, hem passat d'això a la Constitució, i he de dir en honor a la veritat i a la història que abans de fer-se la Constitució ja havia mort el general Franco, de director general de Registres i del Notariat hi havia el senyor Garrigues y Díaz-Cañavate, que va fer una llei per la qual deixava posar el nom de les persones físiques en català, en qualsevol llengua. Per tant, el Registre Civil ho tenim correctíssim i ho tenim la mar de bé; el que no ho tenim bé és amb totes les persones jurídiques, ja siguin civils, ja siguin mercantils. És veritat que darrerament s'han modificat la Llei de societats anònimes, que és de l'any 89, s'ha fet la Llei de les societats limitades, que és del 95, s'ha fet una legislació nova en el 96 per al Registre Mercantil, bé, en totes aquestes lleis la qüestió lingüística no apareix enlloc, fins i tot ho oblida, parla de les denominacions socials, parla dels òrgans que les han de fer, però no diu absolutament res.

Aquesta Proposició de llei, què significa? Significa fer una llei pedagògica en la qual s'obre un camí jurídic, un camí legal perquè tothom ho trobi senzill, ho trobi fàcil, que ho faci qualsevol òrgan de govern de l'entitat i, per altra banda, en l'aspecte fiscal o en l'aspecte d'aranzels notariais no hi hagi d'haver inconvenients. I, per altra banda, quan es parla d'entitats socials, normalment tenen patrimonis, que en el Registre de la Propietat hi poden tenir inconvenients, per la qual cosa tampoc no n'hi haurien d'haver. Per tant, jo crec que la cosa és tan simple, és tan senzilla..., tenim la dissort que la nostra Llei de política lingüística tampoc en diu res, per tant, és un oblit que jo crec que aquesta Proposició de llei solucionaria. Per tant, senyor president, crec que ja pot posar això a votació, prèvia l'opinió de cada grup, perquè s'ha d'entendre que la qüestió no dóna per més, atès que no és una cosa política.

Jo, si fos bon polític, ara diria que el PP irà a favor, perquè ha anat a favor dels segells, del DNI..., però no ho farà. No ho farà, senyor president, perquè, en nom d'aquesta cambra, vaig anar la setmana passada a Madrid i vaig tenir un gran disgust: una cosa que aquí s'havia votat a favor, allà hi varen votar en contra. És tan dolgut, encara estic tan dolgut que encara no sé com he tingut l'ànim de venir a parlar d'aquests temes en aquesta cambra. (*Rialles.*) Jo crec que el PP és un partit que quan ha convingut n'he parlat bé des d'aquí, però ara en parlo molt malament, perquè no és un partit que tingui la democràcia amb tots els ets i uts que

s'ha de tenir, ho dic de cor perquè canviïn; joestic segur que aquesta gent no van a favor del país, no tenen raó d'Estat, sinó que només tenen raó de partit.

El president

Senyor diputat, li pregaria només una cosa... Perdoni un segon, escolti'm, si us plau. És a dir, té tota la raó de poder fer tots els judicis polítics, però la condició de demòcrata, a la gent d'aquesta cambra, ningú l'hi pot manllevar.

El Sr. Ferrer i Gironès

No he parlat de la cambra, jo he parlat dels partits. (*Rialles.*)

El president

A veure, hi ha un filòsof medieval, que és el doctor Subtilis, que servia per a aquestes ocasions, però ara, de debò, li agraeixo, i sé que és el seu sentir, és el que vostè vol...

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, jo em molesto quan vostè diu «els partits demòcrates», perquè aquí, que consti, tots en som, de demòcrates, i també em molesto quan diuen que el PNB no és demòcrata.

Moltes gràcies.

El president

Molt agraït, de debò. Per fixar els seus posicionaments tenen la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Amb la mateixa brevetat que ha fet el senyor Ferrer, però sense tot el que ha acompanyat la brevetat, per dir que nosaltres donarem suport a la presa en consideració d'aquesta proposta, perquè és elemental, malgrat que sigui tota cenyida que en comptes de dir «sociedad anónima» puguem dir «societat anònima».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular hi ha intervenció? (*Pausa.*) No es fa cap intervenció. Moltes gràcies.

Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, certament, per recolzar aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana, com no podia ser d'altra manera. Creiem que és una iniciativa útil, necessària i que es situa en aquesta línia de desplegament de la realitat pluricultural, plurinacional i plurilingüística de l'Estat. Per tant, el nostre suport a aquesta iniciativa, tot i que haurem de fer algunes modificacions en el text, i

molt especialment, senyor Ferrer i Gironès, en l'exposició de motius, perquè, malauradament, d'una part de l'exposició de motius, els que vam viure el plenari de la setmana passada, ja no podem dir el mateix.

A l'exposició de motius diu textualment, la llei, la Proposició de llei diu que el Parlament ha treballat diferents proposicions de llei, l'emissió de bitllets, passaports, DNI, i diu textualment, senyor Ferrer i Gironès, «iniciatives que han tingut una bona acollida a les Corts Generals en el moment de donar tràmit a la iniciativa plantejada» i, tal, tal. És clar, tot això ho haurem de modificar, perquè vostè, el senyor Joaquim Ferrer i jo mateix formàvem part de la delegació del Parlament que vam viure el dia 12 el plenari, vam viure el dia 12 la sessió a les Corts Generals.

Jo vull insistir, certament, des d'una altra sensibilitat que vostè, senyor Ferrer i Gironès, possiblement, però en el fet que aquella Proposició, que era una proposició votada per 111 diputats, amb 11 abstencions que es van produir en el moment de la seva substanciació, no va trobar el suport necessari a les Corts per al seu tràmit. Una proposta catalana que va ser derrotada a les Corts Generals. Jo crec que el Parlament ha de tenir consciència d'això, fins i tot crec que ens hauríem de plantejar una reforma del Reglament perquè les delegacions que vagin a les Corts, quan tornen de les Corts, puguin informar a la cambra del que ha estat la seva missió a les Corts Generals.

En aquest sentit, senyor Ferrer, senyors Ferrers, som conscients que la delegació que va anar a la Corts va tornar amb una missió derrotada.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em prega la portaveu del Grup Popular que li cedeixi la paraula ara en aquest moment, cosa que faig.

Moltes gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dispensar l'absència d'aquesta portaveu en el moment en què es produïa el torn d'intervenció del Grup Popular i la benevolència del president en donar-nos en aquest moment la paraula.

El primer que vull fer és anunciar el vot favorable del Grup Popular, aquesta proposta de resolució per la qual el que es pretén és que es presenti davant del Congrés dels Diputats una proposta per tal de fer real allò que és normal, és a dir, la pluralitat lingüística al nostre país, per fer realitat el que està constitucionalment establert i que està també estatutàriament previst. El Grup Popular donarà novament el seu suport a tot un seguit d'iniciatives que s'han presentat en aquesta cambra per tal, com deia, de passar del que és la normalització a la normalitat, a la normalitat en l'ús de totes les llengües oficials de l'Estat. Per tant, jo dono per reiterades les intervencions que ha fet el Grup Popular tant en el tema d'incorporar la pluralitat lingüística de l'Estat a l'encunyació de monedes i els bitllets de l'euro; reitero la in-

tervenció que varem fer respecte a recollir la realitat plurilingüe, també, en els passaports i altres documents d'identificació, i reitero la intervenció que varem fer, també, quan varem votar unànimement en aquesta cambra portar la iniciativa al Congrés de Diputats respecte que es reculli també aquesta pluralitat lingüística en els efectes postals.

S'ha fet esment aquí a una recent votació que es va produir en el Congrés de Diputats. Vull recordar, a la vegada, que el Grup Popular en el Parlament de Catalunya es va mostrar clarament favorable, incondicionalment favorable que es recollís aquesta realitat plurilingüe, tant en l'encunyació de monedes com en l'emissió de bitllets dels nous euros. Vaig manifestar jo mateixa –i va ser l'únic motiu que ens va portar a l'abstenció– l'existència de dificultats tècniques, que no venien donades ni per el Govern de l'Estat, que no venien donades, naturalment, per aquest Parlament, que no venien donades pel Congrés dels Diputats, perquè una votació similar s'havia produït prèviament ja en el Congrés de Diputats. Van ser, doncs, qüestions tècniques, estrictament tècniques, que depenen del Banc Central Europeu, no pas de nosaltres, les que varen motivar la votació que es va produir en el Congrés de Diputats. Per tant, reiterar el vot favorable per tal que s'arribi finalment, realment, a fer realitat, com deia, el que està constitucionalment previst i estatutàriament establert.

De tota manera, tot i l'absència d'aquesta diputada del Ple, s'han fet manifestacions, anteriorment, que afectaven el Grup Popular. Al respecte vull dir que en qüestions en les quals el que s'ha d'intentar..., i aquest és el plantejament del Grup Popular, qüestions en les quals s'ha d'intentar sumar voluntats, s'ha d'intentar que, realment, la unitat de les forces polítiques catalanes en la defensa del plurilingüisme, en la defensa dels símbols d'identitat de Catalunya reïxi, sigui la constant en aquesta cambra, hem de lamentar profundament que no s'hagi fet una defensa abrindada d'aquesta pluralitat; hem de lamentar profundament l'estil, l'estil de demagògia de la més baixa estofa que s'ha produït en aquesta cambra. Perquè els dic una cosa: en aquest país hi haurà partits que, ben segur, tenen molt de passat, però amb actuacions d'aquestes característiques els dic que, certament, ben segur, ben segur, el que no tenen és futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Ferrer i Gironès

Perdoni, senyor president, jo, aquesta senyora que acaba de parlar, no l'he acabat d'entendre, perquè jo estic en el Grup Parlamentari, però no sóc de cap partit. De quin partit vol? De quin partit parla? Del ferrerista? Aquest té la meua vida.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president. Jo estic ben segura que ens deixa a tots molt tranquils. De veritat, ha estat una gran alegria, ben segur, per a tota la cambra, que el diputat que acaba d'utilitzar, de fer ús de la paraula, no representa ningú.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor president. Senyor Farguell, té vostè la paraula en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, per manifestar, en nom de Convergència i Unió, el suport inqüestionable a la proposta del diputat Ferrer en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Certament, l'any 77 tots vàrem tenir la satisfacció, que avui ja és una normalitat, de poder tenir els noms de les persones físiques en el nostre propi idioma. És cert també que han passat vint-i-tres anys i les societats mercantils i civils encara no tenen aquesta regulació legal i, per tant, no disposen de cap garantia en el moment de convertir el seu nom –tot i que el nom de la societat, certament, es pot modificar, però es pot modificar en unes condicions que no tenen res a veure amb la pluralitat lingüística de l'Estat, sinó que es poden modificar amb els noms més extravagants possibles, fins i tot, es pot posar el nom d'una societat en llengua quítxua o en llengua finlandesa, el que sigui, la qüestió única és que aquest nom no figuri prèviament al Registre de les societats mercantils, la qual cosa no és per nosaltres cap satisfacció especial i no concorda, precisament, amb la voluntat que la llei reculli la realitat plurilingüística de l'Estat; ni la Llei de societats anònimes, ni la de societats limitades, ni la del Registre mercantil preveuen aquesta necessària eventualitat.

I en aquest sentit, jo afegiria una distinció al senyor Ribó que m'ha precedit, que ha dit una cosa molt breu però molt precisa: una cosa és el nom que individualitza la societat, el nom de la societat mateixa, i l'altra és l'expressió que identifica la forma legal de la societat, que és molt diferent, perquè el nom propi de la societat pot ser el nom més estrany possible, en qualsevol idioma, però el nom que li dóna una condició o una expressió legal, la categoria legal de la societat, no. O sigui, llavors es produeixen situacions realment insòlites i s'ha de recórrer sempre a les cometes, a posar entre cometes; per exemple, dir, no sé, Amics dels Pastors, *sociedad anónima*, o Boletaires del Berguedà, *sociedad limitada*, la qual cosa no deixa de ser una absoluta i irrisòria contradicció.

Per tant, el dret que el nom d'una societat, amb tots els seus indicatius en els cartells pugui figurar en l'idioma propi és una qüestió, em sembla, d'una exigència, en qualsevol dels casos, sostenible des de tots els punts de vista.

L'única qüestió que hi pot haver aquí és que, en el seu moment, i des de Madrid, es digués que tractant-se de societats de garantia comercial bàsica no hi pot haver una possible ambigüïtat en el que podria ser un canvi de denominació que pogués donar lloc a confusions, però això no té cap problema, perquè si els canvis de nom són possibles en l'actualitat, el fet que a més a més s'hagi de fer el canvi de nom més complet, i en els altres requisits que demanava el senyor Ferrer, tampoc penso que per Madrid constitueixi cap problema essencial.

En aquest sentit, he de fer una precisió, que em deien els meus companys, perquè jo això no ho vaig conèixer directament, però que pel que fa el tema de les monedes –i ho dic amb tota la cordialitat– no va ser..., el fet que no es pogués produir aquest consens necessari allà i, per tant, l'aprovació a Madrid, no va ser una qüestió que plantegés el Banc Central Europeu, sinó que va ser la Fabrica de Moneda y Timbre de España que va oposar-se a la..., realment, que s'hi poguessin posar a les monedes i als papers de pesseta o d'euro, s'hi pogués posar el nom en els quatre idiomes, la qual cosa vol dir que, de reticències, podrien haver-n'hi, però des del punt de vista tècnic jo diria que no n'hi hauria d'haver cap.

Em sembla que la indiscutible bondat d'aquesta proposta mereix –com ha merescut, i això és per celebrar-ho tots plegats– el beneplàcit de tota la cambra. Jo penso que té moltes virtualitats, no solament perquè és un pas més en la normalització del nostre idioma, sinó perquè també té uns efectes importants que jo recalcaria especialment, i és que les societats mercantils tenen una projecció internacional..., una societat mercantil, que n'hi ha a milers, té un nom que té projecció a tot arreu, i no oblidem que en aquests casos de projecció internacional del català, evidentment –per exemple, parlo de qüestions com els Jocs Olímpics– va ser importantíssim el fet que es reconegués el fet diferencial de Catalunya a través del seu idioma –no parlo de la Copa Davis per no entrar en pessimismes.

Sigui com sigui, crec que hi han totes les raons del món per poder defensar aquesta proposta. En primer lloc, perquè no és una proposta que vagi més enllà del terreny purament cultural; ningú pot dir que introdueixi elements ni connotacions nacionalistes, ni partidistes, és una proposta cultural, com ha dit molt bé la senyora Nadal i, per tant, penso que ha de tenir el consens, com té, de tots plegats i crec que a Madrid, a l'hora d'aprovar-la, no prendrà mal ningú, és una cosa que no ens ha de fer patir en cap sentit.

Per tant, per totes aquestes consideracions i per altres que n'hi podria afegir, insistim que el fet que des d'aquí es produeixi aquesta unanimitat ens ha d'esperançar perquè en aquest cas la Mesa del Congrés dels Diputats, fetes totes les reserves tècniques i amb les condicions de bona voluntat que s'hi haurien de posar, aprovi aquesta Proposició de llei per a satisfacció de tots i com un pas més necessari en el procés de normalització de la nostra llengua.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la violència terrorista
(tram. 300-00325/06)

Donat que el setè punt l'hem posposat després del tretzè, ara ve el punt vuitè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la violència terrorista. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana. Voldria preguntar si els dos grups no la volen... *(Pausa.)* Molt bé. Té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui torna a ser notícia un intent d'atemptat, en aquest cas a la Universitat del País Basc, execrable, i un dia més estem situats en un clima de violència que acaba afectant la normalitat democràtica del conjunt de l'Estat i, per tant, també del nostre país. Vagi, d'entrada, el nostre rebuig a qualsevol utilització de la violència amb finalitats polítiques, la nostra repugnància a l'ús de vides humanes per a l'imposició per la força de les idees; això és feixisme.

Però aquesta cambra, que ha tingut, en els moments que desgraciadament s'han produït les morts, la resposta unitària que ha permès a tothom sentir-se còmode en aquesta posició, sembla que té l'obligació, en aquests moments, de debatre, com es va intentar en la Junta de Portaveus i no es va aconseguir, el perill que hi ha que el clima de diàleg que ha estat habitual entre les forces polítiques a Catalunya per fer front a la xacra del terrorisme pugui perdre's.

Tots som conscients que especialment en els darrers temps l'estratègia de la tensió, que és el que busca la banda terrorista ETA, està tenint una contrapartida lamentable en l'intent d'ús i abús de les víctimes malaguanyades del terrorisme per imposar una determinada ideologia política, un determinat programa. I en aquest sentit, l'estratègia de la tensió de la banda terrorista ETA podria haver triomfat si això tira per aquí.

És evident que a la socialització de la violència, que és una de les estratègies d'ETA, no pot seguir-li la socialització de la involució, perquè estaríem entrant en l'espiral ja clàssica per als teòrics del terrorisme de l'acció - reacció.

Des de la societat catalana, i això s'ha demostrat en múltiples manifestacions, hi ha un mandat clar al dià-

leg, un mandat clar que la legalitat mai pot ser –la legalitat vigent– un obstacle per parlar d'una qüestió prèvia i bàsica que és el dret a la vida i una altra que hi va al darrere que és el dret a les llibertats, en general. No pot ser que abusant, repeteixo, dels malaguanyats assassinats, s'intenti vincular això a la defensa d'un marc legal determinat, excloent, per tant, del diàleg aquells que el volen millorar, reformar, transformar o canviar. No si val a criminalitzar objectius polítics perfectament legítims des de les vies democràtiques; objectius legítims, tan legítims com els que pretenen utilitzar l'actual legalitat per fer marxa endarrere, per buidar-la de contingut, per buidar de contingut la capacitat d'autogovern que ens vam dotar l'any 79-80 amb lleis interventores, amb lleis intervencionistes, i a partir d'aquí dir que això no es pot tocar.

Per tant, estem davant d'un intent perillós de divisió civil que no s'havia produït a Catalunya des d'abans de la transició. I em sembla que aquesta cambra està per escoltar això i dir-hi el que en pensa.

En aquest context –ho he d'expressar amb tota sinceritat–, l'acord signat a Madrid entre el Partit Popular i el PSOE no està ajudant que aquest clima de diàleg continuï; un acord que és una regressió tant per la manera com s'ha fet com pel contingut; manera com s'ha fet sense tenir en compte el conjunt de les forces democràtiques, sense haver-les consultat prèviament a totes, abans de posar-se a escriure, i on apareix com un *trágala* dels dos partits majoritaris en relació amb les altres forces modestes o minoritàries en relació amb el conjunt de l'Estat, totes elles de trajectòria democràtica.

Per tant, problema de forma, greu problema de forma, si el que es vol és la solució dels problemes, i problema de fons. El text del present acord és una clara regressió també pel fons respecte als continguts, per exemple, del pacte d'Ajuria Enea, al qual nosaltres sempre hem donat suport; aquí no es parla de final dialogat ni de reinserció ni de lliure expressió d'idees polítiques, estem, doncs, en plena regressió en el contingut.

Quan es va gestar el pacte d'Ajuria Enea, i en certa manera el de Madrid, hi va haver hores i hores de discussió entre tots els partits. Què ha passat ara? Què ha canviat perquè s'hagi instal·lat una certa arrogància dels grups principals en relació amb els altres grups democràtics de l'Estat? I que no es vulgui confondre un altre cop mitjans amb objectius. L'objectiu de l'autodeterminació és un objectiu perfectament lícit, com ho és la defensa de l'Espanya unitària i centralista, des de la via democràtica, i no tirant trets, com intenta l'extrema dreta del senyor Inestrillas. Perquè, és clar, si comencem a fer comparacions, podríem entrar en aquest joc perillosíssim –peril·losíssim. Per tant, no acceptem la criminalització de les finalitats polítiques pel fet que una banda d'assassins utilitzi aquests objectius polítics per intentar justificar una cosa que és injustificable.

Per tant, aquest acord no contribueix..., i això la societat catalana i els seus intel·lectuals i els seus opinadors ho saben i ho diuen, i nosaltres, aquest Parlament no pot ser insensible al que diu el carrer i al que diuen els seus intel·lectuals. I què diu aquesta gent? Que aquest acord

és excloent, perquè sota la teòrica unitat d'acció ha reglat els altres; que és insuficient, perquè pretendre acabar sense unitat amb el terrorisme no s'aconseguirà; contradictori, perquè el que no pot ser és dir que els objectius de sobirania i autodeterminació no aconseguiran obrir-se camí amb les regles de la democràcia –d'alguna manera, s'està barrant el pas a la via democràtica de qualsevol objectiu legítim, s'està exigint al nacionalisme democràtic la renúncia a la seva ideologia, fet amb clau clarament electoralista, a poc mesos vista, probablement, d'unes eleccions anticipades al País Basc–; enganyós, perquè es pretén fer veure que s'acabarà un fenomen que no s'acabarà pel sol fet de firmar un pacte, sobretot si aquest pacte és excloent.

Per tant, en aquest escenari, ens sembla que era obligació d'aquest Parlament intentar posar les bases perquè el que és majoria social a Catalunya, el que és expressió del pensament majoritari a Catalunya tingui reflex en aquesta sala. I què pensa la majoria social de progrés a Catalunya? Que el dret a la vida és un dret bàsic, fonamental; que és per això que cal continuar condemnant rotundament la violència, negant qualsevol legitimitat a l'ús de la violència amb qualsevol finalitat, sigui aquesta la independència d'Euskadi o la unitat d'Espanya. Segon, que el dret a les llibertats democràtiques és, després del dret a la vida, el següent dret inalienable que s'ha de defensar, llibertats amb majúscula, no legalitat; la legalitat es canvia tantes vegades com calgui per defensar les llibertats. Tercer, que la convivència i el diàleg, sota aquestes premisses, formen l'únic marc possible on inscriure qualsevol via de solució als conflictes, i que hem de reconèixer la mateixa legitimitat a aquells que democràticament defensen la vigència de l'actual marc constitucional, fins i tot volen tornar enrere, com a aquells que el volem superar mitjançant mètodes democràtics, com l'autodeterminació.

És per això que el Govern ha de tenir una intervenció activa. Això, a hores d'ara i des de sempre, ha esdevingut també un problema català. Aquest problema de la violència i el conflicte basc per, d'alguna manera, voluntat dels actors, els terroristes, i per la resposta que lamentablement s'hi està donant des del Govern de l'Estat està portant un conflicte, en principi, civil basc al conjunt de la societat de l'Estat. Per això també és un problema català i el Govern hi ha d'intervenir. I vol dir que s'ha de mullar a favor de les relacions institucionals entre els governs basc i d'Espanya, i que s'ha de mullar a favor de crear un clima de diàleg en el conjunt de forces polítiques catalanes, on la paraula diàleg no salti dels manifestos, sinó que sigui el lema dels manifestos, al costat de la pau i la lluita contra la violència, i, per tant, també, que d'alguna manera, aprofitant la capacitat de convocatòria, es faci ressò de la majoria de la societat civil, la societat civil mobilitzada a Catalunya a favor del diàleg, la pau i contra la violència.

És hora, doncs, de buscar solucions també des de Catalunya, i no mirar els toros des de la barrera, perquè els toros la poden saltar, i seria lamentable que un conflicte civil que no ha aconseguit per ara esberlar la societat catalana l'aconseguís esberlar.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula, senyor Triadú? (*Pausa. Veus de fons.*) Senyor Rafael Ribó, li demanen si ho creu convenient.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, nosaltres volíem enfocar la interpellació en una línia diferent de la que s'ha enfocat en aquests moments. És a dir...

El president

Vostè decideix en aquest cas. Si vol, té la paraula ara, o si vol, ho pot fer amb la interpellació.

El Sr. Ribó i Massó

Jo crec que són dos punts de debat, i en aquest sentit demanaria el meu dret a substanciar-lo en el seu moment.

El president

Molt bé, gràcies. Té la paraula el senyor conseller de la Presidència, l'honorable senyor Joaquim Triadú.

El conseller de la Presidència (Sr. Joaquim Triadú i Vila-Abadal)

Senyor president, senyores i senyors diputats, la meua presència aquí en aquest torn de rèplica és per donar resposta a la qüestió que se'ns plantejava al Govern en la interpellació del diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre quin és el capteniment del Govern de cara a la violència terrorista que aquests dies, aquests mesos està colpejant Catalunya.

La resposta del Govern a aquest repte evidentment que és el que ha estat durant tants i tants anys objecte de la nostra atenció, no?, que és, d'entrada, condemnar de la manera més clara, més nítida, més contundent qualsevol actuació violenta que es produeixi a Catalunya, però que es produeixi també fora de Catalunya. Les víctimes no són catalanes o de fora, sinó que les víctimes són víctimes d'un fet violent i, per tant, són condemnables aquí, al País Basc, a Sevilla, a Madrid, allà on es produeixi. I, per tant, d'entrada, per part del Govern de Catalunya, una total i absoluta condemna d'aquests fets.

En segon lloc, també, per part del Govern, que en definitiva té uns instruments a l'abast, en aquest cas, de caràcter policial per poder actuar, posar aquests instruments policials al servei de la lluita antiterrorista, fins i tot molt abans que el traspàs de les competències dels Mossos fos efectiu en algunes parts del territori de Catalunya, i molt abans, evidentment –perquè no ho diu–, que la Constitució i l'Estatut ens donessin aquestes competències, no? D'entrada, sempre, des del Govern de Catalunya hem posat a disposició de qualsevol Govern de l'Estat, sigui quin sigui –sigui UCD, sigui el PSOE, sigui el PP–, la poca o molta capacitat operativa que les forces dels Mossos d'Esquadra poguessin tenir radicada o poguessin tenir desplegada a Catalunya. I això va ser així ja, evidentment, a vegades amb

una capacitat d'actuació molt menor, però va ser així en el cas de l'Hipercor, en el cas de l'atemptat de Vic, en el cas de l'atemptat de Sabadell, en el cas d'un cotxe bomba que va explotar a les drassanes o davant del port, etcètera.

És evident que nosaltres, també, des del Govern, i pel que fa al moment en què es produeix el trencament de la treva d'ETA i que comencen a haver-hi un seguit d'atemptats en el País Basc i a Madrid, ja el dia 17 d'agost ens vam posar a disposició del Govern de l'Estat per posar tots els instruments policials de Catalunya a favor de la lluita contra el terrorisme. I aquesta oferta ja va ser recollida també en un text de la Junta de Seguretat que vostès tenen i que, en tot cas, més endavant, si convé, ja els recordaria, no? Aquest és l'aspecte policial.

I, per últim, hi ha un últim aspecte que per nosaltres ha sigut sempre un element molt preuat i que hauríem d'evitar, en qualsevol cas, que es trenqués, que és la unitat política dels partits polítics a Catalunya i la unitat entre els partits polítics catalans i la societat catalana enfront d'aquest fenomen. A Catalunya hi ha una envejada –i això ho diem tots– cohesió social, hi ha un clima polític exemplar en relació amb altres llocs, i, per tant, hem d'intentar i hem de fer tot el possible perquè elements externs a la mateixa política catalana, però elements clarament que afecten la política catalana, com és el fenomen del terrorisme a Espanya, no puguin trencar aquesta cohesió i no puguin trencar aquesta unitat de criteri.

I, per tant, el nostre posicionament polític és que tot allò que pugui servir per unir els partits polítics catalans per tenir una sola posició davant de l'opinió pública tindrà el nostre suport, sigui des d'iniciativa del Parlament de Catalunya, sigui des d'iniciativa dels partits polítics, amb el benentès que el nostre parer és que s'ha de fer entre tots i des del primer moment –entre tots i des del primer moment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la resposta del conseller jo crec que és una mica de mínims, perquè em sembla que no n'hi ha prou a explicar com s'han posat al servei de l'acció policial –cosa que em sembla que és el mínim que es pot fer– i esmentar de passada que òbviament la societat catalana està per la via del diàleg. Jo crec que estem en un moment prou delicat perquè el Govern de la Generalitat encapçali alguna cosa més que això i que, per tant, l'actitud del partit de la majoria sigui ferma amb relació a no entrar en el joc, en el possible xantatge polític d'anar a un model exclouent d'acord antiterrorista –que seria el pitjor acord antiterrorista que es podria fer, i vostès en això s'han de mullar–, i aprofitar el mandat de la societat catalana per activar-la, per activar la societat civil, perquè, amb el coixí de la societat civil –que el tenim,

d'això en som conscients–, almenys el que s'ha anomenat «un model català» no es perdi. Vostès hi tenen bastant la clau, en la mesura que encara són presents i són una força important en el teixit social de Catalunya, com a govern i com a partit de la majoria.

I, per tant, només recordar que les llibertats en general, començant per la llibertat a la vida, el dret a la vida, són unes coses per les quals la gent que venim de tradició republicana vam demostrar que estàvem disposats a morir, les llibertats. Però al que no s'hi val és a especular amb la vida, evidentment aprofitant que una banda terrorista mata, per intentar vendre un projecte polític determinat que no necessàriament és equivalent a llibertats; pot ser la forma en què alguns entenen les llibertats, d'altres les entenen d'una altra manera. I nosaltres diem: «La via catalana és "parlem-ne"». Si uns entenen que les llibertats s'exerceixen en el marc espanyol amb el joc de majories i minories, tenen tota la legitimitat. Alguns altres entenen que el marc de majories i minories prioritari serien el marc català o el marc basc de decisió. Això és un conflicte polític, i quan hi ha un conflicte entre dues majories territorials diferents se'n parla. O no se'n pot parlar? Perquè, si no se'n pot parlar, de fet se'ns està amenaçant amb la força; tot el legal que es vulgui, però amb la força.

Per tant, aquest és el problema: continuem amb el model català, que és un model basat en el «parlem-ne»? o anem al model que s'està imposant per desgràcia a l'Estat espanyol, com a contrapartida a les accions, lamentables, rebutjables, de la banda terrorista ETA? Aquest és un dilema amb el qual no ens havíem trobat, i ara el tenim situat sobre la taula a Catalunya.

I és per això que reitero..., i esperem que quan tinguem l'ocasió de discutir la moció hi hagi la possibilitat de pactar-la –espero que amb tots els grups, i si no amb la majoria de grups d'aquesta cambra–, per tal que quedi una àrea de joc definida a Catalunya que vagi més enllà de la que en aquests moments s'està instal·lant a Madrid d'una forma que entenem que és absolutament ineficaç i injusta, per l'exclusió que fa de forces democràtiques i dels seus objectius polítics.

Entenem que aquestes bases de diàleg són –ho repeteixo–: el dret a la vida, com a dret fonamental i bàsic –el rebuig, per tant, a la violència–; el dret a les llibertats democràtiques, en majúscules, que no vol dir, necessàriament, un determinat marc legal, i que la convivència i el diàleg són les úniques premisses prèvies a qualsevol diàleg polític. No hi pot haver altra premissa en qualsevol diàleg polític, com es va demostrar en el cas d'Ajuria Enea, que sí que era, en tot cas, una Mesa més respectuosa amb aquesta convivència ideal.

A partir d'aquí, aquest Parlament ha de reconèixer legitimitat a qualsevol idea política sigui la que sigui, que s'expressi per vies democràtiques. Ho repeteixo: sigui la unitat d'Espanya o el centralisme espanyol o sigui l'exercici del dret a l'autodeterminació. I el Govern s'ha d'implicar davant de les institucions de l'Estat i de les basques per tal que es reprengui la via de negociació institucional, lògica de tota democràcia...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Acabo, senyor president. No es pot admetre la continuïtat de l'autisme institucional entre institucions, basques i de l'Estat, i, en aquest marc, el Govern ha de tenir una actitud més activa, també, a la societat catalana, liderant el que és un mandat majoritari de la societat a favor del diàleg, de la pau i contra la violència, sense cap més condició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Maragall i Mira demana per parlar.)* Té la paraula per dos minuts.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, s'ha fet allusió reiteradament a un pacte que el nostre partit defensa i voldria demanar que estiguéssim tots a l'alçada de l'exemple que el poble de Catalunya ens ha donat. Efectivament, hi ha un model català, hi ha una actitud catalana davant del problema, potser, el primer problema que té aquest país en aquest moment, i no seria bo que aquest Parlament es desdigués d'aquest to, i no seria bo que aquest Parlament anés més enllà amb la seva indignació, que la compartim, que la que ha mostrat el poble de Catalunya en les dues manifestacions impressionants que hem viscut als carrers de Barcelona i als carrers de Terrassa.

És per això que jo demano al senyor president del Parlament que faci tots els possibles, sé que ho ha fet, que segueixi fent tots els possibles perquè aquesta cambra expressi una posició comuna. M'adhereixo a la proposta i al tenor de les paraules del senyor conseller, de l'honorable senyor conseller, en el sentit que fóra bo que hi hagués una iniciativa catalana respecte del pacte que no sigui dictada per l'humor del moment, sinó pel sentiment de fons d'aquest país. Suggerixo que aquesta iniciativa parteixi precisament d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Fernández Díaz demana per parlar.)* També dos minuts.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Únicament per fer referència a les diverses al·lusions que s'han fet a un acord, que, evidentment, no s'ha esmentat tàcitament la formació política, el Grup Parlamentari que represento, però, evidentment, si no s'ha fet expressament, sí tàcitament.

Únicament per dir, senyor president, senyores i senyors diputats, que l'acord antiterrorista signat pel Partit Popular i pel Partit Socialista és un acord, precisament, contra el terrorisme, a favor de la llibertat. No és pas un pacte, un acord antinacionalista. És un acord obert a tots, i tant de bo que amb l'esforç de tothom pugui ser, també, un acord de tots! I, en aquest sentit, des d'aquest Grup Parlamentari Popular entenem i defensem que l'acord antiterrorista entre el Partit Popular i el Partit

Socialista Obrer Espanyol és també un pacte català entre el Partit Popular i, també, el Partit Socialista a Catalunya. Això, almenys, ho entenem des del Partit Popular i això, evidentment, defensarem en aquesta cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Estem en un torn d'al·lusions, és molt difícil alludir-se a vostès mateixos, però donat que políticament és un tema que crec que cal donar-li tot el relleu possible, també donaré un torn al senyor Josep-Lluís Carod-Rovira per al·lusions.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Jo sóc conscient del caràcter insòlit del que estem fent aquí en aquests moments, perquè hi ha aquest espai per les interpellacions i per les preguntes orals al president en aquest sentit, però, òbviament, el que no tindria cabuda és que nosaltres restéssim al marge d'un debat que, justament, ha estat el motiu de la nostra interpellació.

Crec que un partit com el nostre, que té al seu darrere setanta anys d'història i molts més anys d'història per endavant, sap que hi ha una cosa a la qual no podem renunciar: nosaltres hem estat sempre i estarem sempre en contra de la violència per finalitats polítiques, i, de vegades, hi ha qui utilitza la violència, aquell que l'exerceix, i, lamentablement, de manera indirecta qui n'ha estat víctima de manera molt lamentable i condemnable. Nosaltres durant la dictadura vam fer una cosa que no farem ara en democràcia, al contrari, defensar les nostres idees. Per tant, tots els pactes són bons si no exclouen, i no té sentit algú que s'imagini un pacte, posem-hi el qualificatiu o el gentilici que vulguem de català, deixant fora el Govern de Catalunya i quatre dels sis partits que estem en aquesta cambra.

Defensar les idees és fonamental, i això és el que farem sempre nosaltres per la via exclusivament democràtica. Però no hi haurà solució a aquest conflicte, si no hi ha diàleg. I quin demòcrata i quina democràcia pot fer por a algú que tingui por de la paraula «diàleg» i de la paraula «pau»? O no és la pau el que volem? Potser volem una altra cosa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Sóc conscient dels qui em demanen la paraula. Voldria que tots plegats fóssim conscients que estem en una interpellació, i que sobre aquesta interpellació, donada la matèria que estem tractant, hi ha una càrrega política molt i molt forta. Jo els prego que no posem, en aquesta interpellació en concret, tota la dinàmica, perquè això ho anem tractant en diversos punts de l'ordre del dia d'avui.

Per tant, seguint la línia que he anat fent, donaré la paraula als grups que encara no han parlat i, excepcionalment, la donaré també al que l'ha demanada que és el PP, per segona vegada. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres no entrarem ni un gram en el contingut del debat, que per això hem fet una interpellació que substanciarem tot seguit. Volíem la paraula per fer evident davant del Ple i fer evident davant del president i de la Junta de Portaveus, que aquest Grup dues vegades en la Junta de Portaveus ha demanat un ple sobre el tema que ens ocupa, i les dues vegades ha obtingut la negativa per resposta, i el Ple s'està produint ara, d'una forma insòlita, i no, senyor president, per la càrrega del tema, només, perquè, senyor president, aquest tema dissortadament fa vint i escaig anys que l'arrosseguem, s'està produint en aquest Ple i demanaríem de nou a tots els grups parlamentaris que, independentment de les interpellacions i les preguntes, fóssim capaços de trobar els instruments parlamentaris, el més solemne dels quals és aquest Ple, per abordar aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president..

El president

Moltes gràcies. Dono per mig minut la paraula al Grup Popular, que l'ha demanada, i tancarem aquí aquest moment, diguem-ne, d'allusions.

El Sr. Fernández Díaz

Miri, senyor Carod, i senyors d'Esquerra Republicana, no posin al mateix plànol, com han fet vostès, un govern democràtic i legítim amb els terroristes d'ETA, no comparin el diàleg entre els demòcrates amb el diàleg amb els terroristes. Li demano que si s'ha de parlar de diàleg, que tots hi estem a favor en aquesta cambra, li demano que una forma equivocada de començar aquest diàleg és portar iniciatives sobre aquesta qüestió, tan sensible per a tothom, de forma unilateral en aquesta cambra com vostès han fet...

El president

Senyor Fernández...

El Sr. Fernández Díaz

I finalitzo, senyor president. I en qualsevol cas, des del Partit Popular, almenys, tenim molt clar –molt clar– que els principis democràtics sempre estaran per sobre de qualsevol altre objectiu polític o de partit.

El president

Gràcies. Donat que hi ha un segon torn per tractar el mateix tema, jo prego als senyors diputats que facin ús de la paraula reglamentàriament quan els toqui, perquè, si no, allargaríem excessivament la voluntat política que s'expressa a través d'aquest hemicicle.

Per cloure aquesta interpellació, si el senyor conseller... *(Veus de fons.)* No, perdoni... Permetin-me... *(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* Senyor diputat, em demana la paraula per...?

El Sr. Carod-Rovira

Li demano la paraula perquè hi ha una interpellació que està substanciant el nostre Grup, s'ha vist interrompu-

da de manera regular a través d'un procediment que és inhabitual en aquesta cambra, i perquè acabo de ser objecte –objecte– d'una interpellació directa per part del president del Grup Parlamentari Popular i, entenc, que el sentit comú que sempre ha presidit la seva acció en aquesta cambra m'ha de permetre exactament els mateixos segons que els que ha utilitzat el senyor Fernández Díaz.

El president

El té.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández Díaz, en cap moment nosaltres posarem en el mateix lloc aquells que assassinen i un partit democràtic. El seu és un partit democràtic, però deixi'm dir-li també que, mentre la violència no soluciona absolutament res i nosaltres la condemnen, els governants el que han de saber és que la gent no espera d'ells que es tanquin en un sentit medieval de l'honor, sinó que solucionin els problemes, i, en aquests moments, l'únic objectiu que ens hauria de reunir a tots els que som aquí, més enllà del respecte a totes les idees democràtiques, és que no hi hagi cap mort més, i aquest és l'únic objectiu possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, jo li ho agraeixo. Senyor conseller, pot acabar la interpellació.

El conseller de la Presidència

Sí, en tot cas, com que s'ha trencat la dinàmica de la interpellació, jo preferiria contestar en nom de Convergència i Unió totes les qüestions que han sortit al llarg d'aquest debat improvisat sobre la matèria al final de la Interpellació del senyor Ribó.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar amb relació a la problemàtica del terrorisme (tram. 300-00326/06)

Continuem, per tant, amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar amb relació a la problemàtica del terrorisme. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

(Pausa.)

Perdó. Aquesta vegada sí que abans de començar la interpellació vull dir que el criteri que seguirà la presidència per ordenar el debat serà estrictament el reglamentari, i el qui es doni per alludit haurà d'aprofitar el

torn que té reglamentàriament per poder contestar les allusions, i no donaré la paraula a ningú més. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Ara sí que voldria el nostre Grup Parlamentari entrar en la matèria que ens ha dut a formular aquesta Interpел·lació.

Fa pocs dies vàrem rebre una trucada del Govern de Catalunya demanant-nos si pensàvem enfocar la interpел·lació cap a la temàtica dels efectius policials. La nostra resposta va ser molt directa: «En absolut.» Anem a parlar d'un problema que desborda els efectius policials: que és el problema del terrorisme. I és un problema que s'ha d'enfocar amb un binomi que estem defugint tots els grups parlamentaris en aquesta cambra, i la prova són els minuts que hem viscut ara fa uns moments, i el binomi és que aquest problema és responsabilitat de tots i que hem de trobar solucions.

Primer, aquest és un problema que és responsabilitat, en primer lloc, dels que som i representem en aquesta cambra, i que és responsabilitat de tots molt més enllà dels colors orgànics que cadascun de nosaltres vulgui lluir i de les defenses partidistes que vulgui fer.

I, en segon lloc, que ens pertoca com a polítics no fer proclames, no quedar-nos en la pura pràctica d'enunciar principis o bones voluntats, sinó avançar en les solucions. Som conscients que no són talismàniques, però també som conscients que darrerament hem –i ho poso en primera persona del plural–, hem avançat molt poc en les solucions.

Nosaltres hem presentat una interpел·lació; altres grups en aquest Ple presenten preguntes. Acabo de recordar que el nostre Grup Parlamentari creu que el tema té tal pes polític ara, però dissortadament des de fa vint anys, que hauria merescut un ple del Parlament. Hem presentat una interpел·lació adreçada al molt honorable president de la Generalitat, cosa que reglamentàriament és possible. Lamento haver de citar el Reglament, però lamento més encara que el president de la Generalitat sigui absent de la cambra en els moments que el màxim òrgan representatiu de la sobirania de Catalunya està debatent un tema de tal importància. És facultatiu del Consell Executiu decidir qui respon les interpел·lacions, a l'igual del dret de l'interpел·lant a formular-la a qui vulgui, és facultatiu del Govern, però és una irresponsabilitat, si més no concreta d'avui, l'absència del president Pujol d'aquest hemicicle en aquests moments.

Nosaltres hem ofert a tots els grups parlamentaris, des de fa dies, la possibilitat de redactar una moció conjunta per abordar al final d'aquest debat. Vull recordar que ho fa un grup parlamentari que té al darrere un actiu molt senzill de resumir: lluita frontal contra el terrorisme, lluita frontal contra l'ús de la violència i de l'assassinat, fins i tot de vegades encobert amb fórmules legals. Nosaltres vàrem sortir al carrer, tantes vegades com calgués, i ho farem, en contra del terrorisme, i vàrem sortir quan van aparèixer presumptes terroristes ofegats emmanillats en un riu del País Basc, amb l'autoritat de rebutjar de pla tot tipus d'actuació que fins ara s'han demostrat estèrils contra el fenomen del terrorisme.

Hauran de convenir, totes i tots vostès, que quedar-se purament i simplement en el marc de la Constitució o dels estatuts, que apellar a les forces d'ordre públic o que refugiar-se darrere el sobiranisme no ha servit fins avui per solucionar un problema que, torno a dir, és responsabilitat de tots i hem de solucionar.

A Catalunya hi ha una especial sensibilitat per aquesta qüestió; a Catalunya hi ha una especial sensibilitat, en primer lloc, per tot el que afecta les nacionalitats i, en aquest cas, el terrorisme té a veure amb les nacionalitats; hi ha una especial sensibilitat per tot el que afecte l'autogovern; a Catalunya ara hi ha una especial sensibilitat, si es vol amb un valor afegit dissortadament a citar, pels atemptats, pel que és la violència i la desraó del terrorisme.

Tots –tots– i totes els que estem fent declaracions sobre aquest tema en els darrers mesos diem que ens sentim orgullosos de la convivència cívica a Catalunya, i tots i totes, sense exclusions, estem dient que volem implicar-nos en la solució d'aquesta qüestió, que no és exclusivament basca, i que tampoc és aliena a Catalunya. No s'hi valen aquí plantejaments de veure el País Basc com una situació llunyana de nosaltres, ni plantejaments de pensar-nos que no es pot importar a casa nostra fenòmens com aquest; la realitat és una, i és sobre aquesta realitat que té morts al darrere sobre la qual cal treballar. Nosaltres, en aquesta demanda de solucions, plantejem i oferim a tota la cambra assenyalar punts concrets que permetin avançar en aquest terreny, més enllà de minuts de silenci o declaracions solemnes.

Hi ha hagut la proposta del president del Parlament; ha fet un intent de buscar un posicionament conjunt. Nosaltres reiterem el nostre suport i animem el president del Parlament i qualsevol institució del país a continuar en aquesta línia. I sap, el president del Parlament, i així ho manifestem, que no serà el nostre Grup el que posarà cap entrebanc perquè es pugui arribar a un text unànim de les forces polítiques democràtiques de Catalunya, si som coherents amb el que diem de la convivència cívica i amb el que diem que ens hi volem implicar tots.

Hi ha hagut una proposta del líder d'Unió Democràtica, Josep Antoni Duran i Lleida, i conseller de Governació d'aquest Govern d'un pacte nacional català, i és sobre això, senyor Triadú, sobre el que nosaltres voldríem sentir l'opinió del Govern. Pensa el Govern que cal un pacte nacional català per començar a treballar i a implicar-s'hi, en el tema del terrorisme?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de la Presidència té la paraula.

El conseller de la Presidència

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor Ribó, evidentment, que li vam preguntar sobre quin era el sentit de la seva interpел·lació, perquè de l'estricta text se'n podia desprendre diverses interpretacions, i vostè ens ha aclarit que no anaven en el sentit policial.

Nosaltres, com a Govern, si que tenim l'obligació de dir: «escolti, d'això que ha parlat vostè, evidentment que n'hem de parlar, però també que la societat catalana sàpiga que la voluntat del Govern de Catalunya és de posar tot el seu esforç policial en aquesta matèria», que segurament deu ser una obvietat dir-ho, però en tot cas, amb un Govern que té responsabilitat policials com el nostre i que no les té específiques sobre el tema del terrorisme, ens sembla que políticament és bo de dir-ho i, en tot cas, intentar donar un missatge de serenor i de tranquil·litat dins del món convuls que estem vivint aquest dies, doncs, arran de tres mesos darrers amb tres morts; donar algun senyal de tranquil·litat, algun senyal de serenor, algun senyal que hi ha gent, moltíssima gent, moltes forces policials que estan treballant a fi de poder aturar aquest degoteig de morts.

I això s'ha de fer, s'ha de fer l'acció policial, evidentment que sí, i segurament també s'ha de fer un debat ampli a nivell social sobre el que cal fer sobre el tema del terrorisme o com afecta això a Catalunya. Jo estic convençut, o estem convençuts des del Govern, que a Catalunya no podrà mai quallar una situació de violència com la que hi ha en el País Basc. En altres temps s'ha intentat que això quallés i no ha quallat, i estem convençuts que no ha estat així, i a més a més no ha estat així per voluntat política de totes les forces polítiques d'aquest Parlament; hi ha hagut moltes forces polítiques d'aquest Parlament que han intentat i han treballat perquè quan hi havia algun tipus de voluntat de fer servir la violència per qüestions polítiques s'hagi tallat de soca-rel.

Ja he dit jo abans, a la resposta a la interpellació del diputat Huguet, que per part del Govern de Catalunya no hi ha cap inconvenient a establir diàleg, a establir una forma de treballar entre els partits polítics que ens permeti arribar a conclusions, però el més important és la unitat entre tots els partits, entre tots, sense cap mena d'exclusió. Nosaltres perdriem tot tipus de credibilitat si demanéssim no-exclusions a Madrid i les provoquéssim a Barcelona –seria una situació realment absurda–, per tant, hem d'evitar en qualsevol cas qualsevol tipus d'exclusió. I estic convençut que això ha de ser possible si tots i cada un de nosaltres, des de les forces polítiques catalanes, fem l'esforç de buscar el punt comú, el punt comú denominador que, en tot cas, com ha dit molt bé el diputat Ribó, la cohesió social i la cohesió política, en gran part, que hi ha a Catalunya ho ha de permetre.

Aquests dies han sortit a la premsa, i és conegut per l'opinió pública, evidentment és conegut encara molt més pels diputats i diputades d'aquest Parlament, iniciatives que en aquesta cambra s'han volgut emprendre sobre aquest particular. Repeteixo, per part nostre, per part del Govern, no hi ha cap oposició, tot al contrari, perquè es pugui arribar en aquesta línia de diàleg, però sobre la base de la unitat entre les forces polítiques; perquè del debat que hi ha hagut abans i de les intervencions que hi ha hagut abans, home, es podria donar la impressió –jo crec que equivocada– que hi pot començar a haver alguna esquerda sobre aquesta unitat de forces polítiques, i això podria ser el que realment alguns busquessin, alguns, evidentment, que podrien utilitzar les esquerdes del Parlament de Catalunya per donar-se for-

ça –i no parlo, evidentment, de cap força política aquí representada, òbviament–, però hem d'evitar-ho, i les formes d'evitar-ho estan en les nostres mans, en les mans del Parlament i en les mans del Govern, i, per tant, és igual posar-se a treballar que fer feina.

Però tinguem molt clar, també d'entrada, que el poble de Catalunya pot fer coses molt importants –rebutjar el terrorisme, pot solidaritzar-se evidentment amb totes les víctimes del terrorisme d'aquí i de fora, pot solidaritzar-se amb el poble basc que és qui pateix més directament aquest trencament social, i pot, podríem dir, donar suport a les forces d'ordre públic de l'Estat i de la mateixa Generalitat–, però el tema basc i el problema del País Basc és un problema que des de Catalunya sol no es pot resoldre, s'ha de resoldre des del País Basc molt bàsicament i des d'altres instàncies de l'Estat, i, per tant, en tot allò que puguem nosaltres ajudar o recolzar o empènyer perquè hi hagi un acord unànimе entre tots, a nosaltres ens hi trobarà, i suposo que també hi seran vostès.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. L'illustre diputat senyor Rafael Ribó té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Triadú, tota la tranquil·litat i la serenor del món. Torno a dir: la gent, la ciutadania ens demana, a més de tranquil·litat i serenor, acció, responsabilitat i solucions; com deia l'alcalde de Viladecavalls: «que els polítics ho arreglin i dialoguin, que és la seva feina»; com deia la germana del regidor assassinat fa pocs dies: «*ustedes que pueden negocien*». Cal una posició catalana, senyor conseller, i he dit al principi i ho reitero que això és responsabilitat de tots, però en aquest «tots» qui està en el primer banc té un graó més de responsabilitat; cal una posició catalana, i perdoni, senyor conseller, abans que s'esberli, és un tresor que l'hem de mimar, i abans que s'esberli cal una posició catalana.

Per això, nosaltres proposem: primer, la unitat a l'entorn d'una taula sense exclusions, i manllevem la proposta que ha fet qui ha estat més a prop de la solució del problema conjunturalment els darrers temps, el premi Nobel de la Pau Pérez Esquivel, que ho està reiterant constantment els darrers dies: unitat a l'entorn d'una taula sense exclusions; segon, i atenent un clam que s'ha sentit en milers de boques els darrers dies pels carrers de Catalunya, implicar-se, i en aquest cas el Govern català, prop del Govern espanyol i del Govern basc, que assumeixi la seva responsabilitat en aquest procés que ha de dur a la negociació, i tercer, compromís de tots els grups parlamentaris de continuar «mimant» aquesta convivència també en aquesta cambra sobre aquest tema, però compromís de projectar-la cadascú en la part que pot a la resta de l'Estat.

Fem nostres, per acabar, unes paraules de dos regidors del Partit Popular: «Si el final de la història és la pau, avancem-nos.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor Ribó, no li contestaré només el que vostè ha dit ara, hi han hagut altres interpretacions que..., en tot cas jo volia evitar entrar en posicionaments estrictament de força política, perquè em semblava que la interpellació anava en relació amb el Govern, però han sortit, tant en la intervenció inicial del diputat Huguet, com després en la intervenció del president del Grup Socialista, el senyor Maragall, o del president del Grup Popular, el senyor Fernández Díaz, posicionaments sobre la situació que avui vivim en matèria d'antiterrorisme a l'Estat.

Jo crec que aquí, des del Govern, però també des de Convergència i Unió, hem de dir exactament què és el que nosaltres pensem sobre això i hem fet sobre això, no?, perquè, si no, al final donarà la sensació que el Govern és interpellat i, en canvi, no actua, i molt menys es pot dir de Convergència i Unió que té una vida molt més llarga que no pas la del mateix Govern.

Ho he dit abans: nosaltres, des de, fins i tot, l'any 76 o 77, des del 75, fins i tot es pot dir, varem contribuir d'una manera positiva en tota la matèria que feia referència a qüestions de terrorisme. Vam participar, evidentment, en la redacció de la Constitució i de l'Estatut, vam actuar, també, des de Convergència i Unió, donant suport a tots els ministres de l'Interior i a tots els governs espanyols en matèria antiterrorista, fins i tot en situacions en què, òbviament, l'opinió pública «apretava» moltíssim en temes de lluita antiterrorista que van ser després objecte de processos. I nosaltres, en aquell moment, no vam dubtar tampoc a donar suport clar i nítid a l'actuació del Ministeri de l'Interior i del Govern d'aquell moment. Nosaltres hem estat sempre al bàndol contrari a qualsevol timidesa que pugui semblar donar suport a elements que utilitzen el terrorisme com a forma política.

A més a més, nosaltres no hem utilitzat mai el terrorisme com a arma política partidista o electoral i, en aquest sentit, creiem que no ens hem de moure de la posició en què estem actualment. A Convergència i Unió, ni a Convergència ni a Unió no els ha calgut mai, des del 75, signar cap compromís polític per tirar endavant un pacte antiterrorista que englobi tothom i que digui textualment que no es farà ús partidari o ús electoral d'això. De totes maneres, cal dir que, del pacte signat fa pocs dies, hi ha un element que en principi ha de ser positiu, i és que els dos grans partits espanyols es comprometen entre ells a no fer ús electoral del terrorisme, cosa que, en el passat, evidentment, això no havia passat.

En el cas concret del País Basc, Convergència i Unió ha propugnat sempre el diàleg entre totes les forces democràtiques basques i espanyoles i ha participat i donat suport a totes les propostes i intents que hi ha hagut de pacificació; sempre ha cregut que qualsevol solució havia de passar per l'acord de totes les forces polítiques no violentes del País Basc, tant nacionalistes com les no

nacionalistes. En el marc d'aquest plantejament, Convergència i Unió ha considerat sempre que el nacionalisme democràtic basc, i especialment el PNB, juga un paper del tot determinant insubstituïble i que, per tant, cap intent de solució el pot ignorar o arraconar; que és imprescindible la cohesió social basca per mantenir oberts els camins que els poden conduir a la pau, per més que avui en dia hagin estat minats per ETA i ara com ara no siguin del tot practicables.

L'acord entre el Partit Popular i el Partit Socialista conté deu punts amb els quals, en línies generals, Convergència i Unió està d'acord. Amb tot, vol puntualitzar que l'esperit que se'n desprèn no correspon a la reclamació de diàleg que sempre ha fet Convergència i Unió i que, al nostre entendre, fou el missatge de la manifestació multitudinària de Barcelona de fa uns quants dies. Missatge que la ciutadania va voler fer ben present, també, en la manifestació de l'assassinat de Francisco Cano. Per tant, nosaltres ratifiquem la voluntat que aquest pacte estigui obert a totes les forces polítiques, modificant el que s'hagi de modificar i que, evidentment, a nivell de Parlament de Catalunya també es busquin els màxims acords possibles. Només des de la unitat de les forces polítiques democràtiques, només sense excloure ningú ni en el Parlament de Catalunya, ni en els partits nacionalistes democràtics bascos, concretament el Partit Nacionalista Basc i Eusko Alkartasuna, només així podrem tirar endavant un pacte que tingui la solidesa democràtica i la solidesa social que requereix afrontar el terrorisme.

I, des d'aquest punt de vista, que és el punt de vista de Convergència i Unió, el punt de vista del Govern, estem convençuts que trobarem amb el senyor Ribó, amb el senyor Huguet i amb altres forces polítiques de la cambrà, punts de contacte que ens permetran avançar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Ribó em demana la paraula per...?

El Sr. Ribó i Massó

Per una qüestió de procediment, senyor president.

El president

Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

El senyor conseller, entén el nostre Grup, modestament, no ha respost en absolut una interpellació al Govern; fins i tot ens ha llegit una resposta per la qual vol dir que no tenia gens en compte els arguments que adreçàvem, no a Convergència i Unió, sinó al Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'articulació i la gestió dels espais naturals (tram. 300-00053/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'articulació i la gestió dels espais naturals. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa la il·lustre diputada la senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, ja saben que per casualitats sempre els agraeixo que comparteixin amb nosaltres aquesta estona de la migdiada, perquè ja fa un parell de vegades que els debats de temes mediambientals ens pertoquen en aquesta hora. Però siguem els que siguem, començarem en aquest punt desè de l'ordre del dia, que correspon a la interpellació al Consell Executiu en la persona del seu conseller de Medi Ambient pel que fa a la gestió dels espais naturals.

I jo crec sincerament que aquest és un tema molt important, de manera que començaré per plantejar la primera de les idees que em sembla que és bo que per part del Govern ens sigui resposta en el tron de resposta d'aquesta interpellació d'avui, que és gestionar els espais naturals, gestionar aquelles coses que de valor natural té el nostre territori, que sortosament és un dels més rics en biodiversitat. Es tracta únicament i exclusivament de dibuixar-los en un planell, d'aprovar un pla que els dibuixa, de, molt lentament, com està passant fins ara, aconseguir delimitar-los –encara no anem ni pel 50%–, o consisteix en quelcom més que es pugui considerar una autèntica gestió d'aquests espais i que es pugui considerar una autèntica acció sobre d'un patrimoni natural que la nostra obligació és que no es malmeti, que no s'empobreixi, ans al contrari, que si pot ser recuperi la vitalitat que la natura li havia donat dècades enrere.

Primera de les qüestions: per què diem això? Diem això perquè, evidentment, repetirem, perquè seria gairebé inevitable no fer-ho, que és bastant incomprendible que després que el Pla d'espais d'interès natural s'aprovés l'any 1992, per tant fa vuit anys, dues legislatures –dues legislatures–, a hores d'ara, i ahir ens ho deia el dipu-

tat senyor Josep Rull amb un to així positiu, com respon a qui dóna suport al Govern –només faltaria–, que per fi havíem aprovat definitivament la delimitació de setanta d'aquests espais, que els recordo que en són cent quaranta-quatre; per tant, ni la meitat, després de dues legislatures de delimitació en quins espais hem d'actuar.

Però, com els deia, jo voldria anar una mica més enllà de deixar-ne constància, perquè no podria ser d'altra manera, que encara els instruments bàsics que el PEIN establia, que eren la delimitació i l'ordenació del conjunt d'activitats que en aquests espais es podien plantejar, no han estat realitzats. I no han estat realitzats pel Departament de Medi Ambient, que ha tingut sempre la competència, fins i tot quan la gestió estava en altres departaments, la competència d'elaborar aquests instruments de delimitació i d'ordenació de les activitats en aquests àmbits protegits.

Però, com els deia, com que crec que aquest és un tema ja molt discutit, que ens agradaria escoltar novament el calendari que en aquest tema ens posa el Departament, m'agradaria anar una mica més enllà i recordar una cosa que em sembla també molt important, que és: el PEIN establia ell mateix la necessitat, i ho definia jo crec que molt encertadament, que els espais protegits, si tenen concepció d'espai aïllat i no se'ls interconnecta amb d'altres espais i no es creen els anomenats connectadors, corredors, vies verdes..., tots els noms que hi puguem trobar, a la llarga, encara que aquests estiguin protegits, doncs, l'espai esdevé empobrit. I per tant, que la connexió entre el conjunt d'espais naturals del nostre territori, i per tant la protecció d'altres zones del territori que puguin jugar aquest paper de connectador, de corredor, de via verda, és absolutament imprescindible. Hi insisteixo: el PEIN l'any 1992 així ho manifestava; entenc que no s'ha fet res, ans al contrari, jo crec que s'ha tendit a tenir una concepció cada vegada més aïllada i probablement quasi enquistada d'aquests espais naturals en aquest sentit.

Nosaltres novament li formulem avui la proposta que hem fet ja en reiterades ocasions i que ens sembla molt interessant, i ens agradaria escoltar l'opinió del conseller en el torn de resposta, i no només els apunts que pugui haver portat des del Departament. Ens agradaria saber la seva opinió de si algun dia connectarem totes les zones protegides de l'àmbit de les comarques gironines, si algun dia connectarem totes les zones protegides de l'àmbit anomenat del Pirineu, si algun dia connectarem totes les zones protegides de l'àmbit de les terres de l'Ebre, si algun dia reconeixem amb la qualificació jurídica que pertoqui necessària l'anella verda metropolitana, si algun dia reconeixem i vincularem com espai d'interès extraordinàriament important en l'àmbit de la natura a Catalunya tota la plana agrícola i forestal de les terres interiors.

Perquè, mentre això no sigui així, continuarem tenint un concepte que vostès el mencionen molt sovint, que «el PEIN protegeix el 20% del nostre territori». Jo els recordo sovint que, afortunadament, Catalunya és boteruda, perquè avui, en un altre apartat del debat d'avui, hem vist que, ganes de qualificar espai perquè no sigui ocupat per futures actuacions d'urbanització, n'hi ha

molt poques, de ganes, i per tant, afortunadament, com que és boteruda, doncs, tenim muntanyes que han estat protegides, i molts pocs espais, a excepció dels espais humits, que ho hagin estat a la plana. Per això la importància i la pregunta concreta, puntual, de si pensem avançar en el que el mateix PEIN establia.

M'aturaré una mica en els connectadors, en el sentit de dir que jo crec que el Govern de la Generalitat, almenys aquesta és la meua nostra impressió, i probablement ens equivoquem, però seria bo també que el conseller es manifestés al respecte, que de fenòmens d'interconnexió, de vinculació, se n'ha produït un que no només té a veure amb el PEIN, sinó que té a veure amb la voluntat de determinats municipis i amb la voluntat de determinades institucions en l'àmbit de l'Administració local d'anar aconseguint vincular espais en l'àmbit de pressió més important humana que hi ha, que és l'àmbit metropolità. I, per tant, quina és l'opinió de la Conselleria respecte a l'anella verda metropolitana, quan pensa ajudar a la gestió i al manteniment d'aquest espai, com pensa aconseguir que aquesta tingui una qualificació de protecció suficient, tenint en compte que –hi insisteixo– és un dels fenòmens més interessant que s'ha produït de vinculació d'espais naturals que permeten l'enriquiment o, almenys, la no-continuitat de l'empobriment de les zones naturals.

Però en la interpellació d'avui no m'agradaria deixar-me un altre aspecte que a mi em sembla interessant i que ha adquirit una certa actualitat a l'entorn, en aquest cas, dels parcs naturals i també, de manera diferent, en el tema PEIN. El conseller de Medi Ambient ens deia, i jo li ho he recordat ja en més d'una ocasió, a la seva presentació de les intencions per aquesta legislatura, deia literalment: «Impulsarem nous parcs naturals, això sí, des de la definició de parc natural que és aquell espai amb valors naturals qualificats, la protecció dels quals es fa amb l'objectiu d'aconseguir la conservació d'una manera compatible amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos i l'activitat dels seus habitants.» Bé, doncs, en aquella ocasió ens anunciava que pensava trametre a aquest Parlament la figura legislativa que correspon per tal de determinar nous parcs naturals a Catalunya, molt concretament l'Alt Pirineu, el Montsant, Prades i els Ports.

Dic que aquest tema ha entrat en debat, en polèmica i ha adquirit un nivell d'una certa actualitat quan el mateix conseller ens ha dit que aquests nous parcs, i en aplicació d'aquest aprofitament ordenat dels recursos, que nosaltres creiem que es tractava de temes d'aprofitament de la fusta amb tots els programes de neteja del bosc o de les zones arbustives, etcètera, o pensàvem que era dels fruits, de la possibilitat que hi hagués activitat agrària o forestal, i convenis amb els propietaris d'aquests àmbits per poder fer pràctiques de prevenció contra els incendis, etcètera, bé, ens ha dit que en aquests parcs es pensa aprofitar un altre dels recursos que potser no hi havíem caigut, que era el vent, i, per tant, que pensa fer compatible l'existència de parcs naturals amb la ubicació de parcs de producció d'energia eòlica.

Vull deixar clar, perquè no sigui mal interpretat o perquè no es posi molt d'interès a malinterpretar-ho, que

el nostre Grup és extraordinàriament favorable a la potenciació d'instruments que generin o facilitin la ubicació a la nostra terra de parcs d'aprofitament de l'energia del vent i, per tant, que en cap cas es vulgui interpretar això. Però jo crec certament, i no només ho crec jo, ho creuen la majoria dels ecòlegs, dels científics, de les persones que han treballat seriosament i amb molt de rigor tot aquest tema, per tant no és només una posició de l'oposició, que li agrada criticar el Govern, que es poden aconseguir els rendiments i l'obtenció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Molt bé.

La Sra. Tura i Camafreita

...d'energia eòlica que s'ha plantejat per als propers anys, sense necessitat de fer quelcom que molt probablement més endavant ens en podríem penedir, que és la ubicació en aquests parcs de centrals eòliques. Continuaré en el següent torn.

El president

Molt bé. En l'entretemps, donarem la paraula al conseller... (*rialles*), que té la paraula, el conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president, aprofitaré aquest intermedí, doncs. Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria destacar, en primer lloc, que nosaltres també per afegir-m'hi, no tant per excloure, per afegir-m'hi, també donem molta importància a la gestió i a l'actuació que sobre els espais naturals ha de tenir tot govern i que, en aquest cas, té el Govern de Catalunya i, especialment, des de fa pocs mesos, des de fa encara poc més d'un any el Departament de Medi Ambient amb un important increment competencial, que ha significat que s'assumissin la gestió i la competència sobre tota l'actuació en el patrimoni natural, en els espais naturals protegits.

El Decret de l'any 99, el 297, afegia a les competències que ja disposava el Departament de Medi Ambient en matèria de planificació d'espais naturals les competències en matèria de gestió i les competències en àmbits que són claus, també, per a la correcta gestió dels espais naturals, en aquest cas concret, les competències en matèria de boscos i de fauna.

L'assumpció d'aquestes noves competències ens ha permès donar un pas endavant en la protecció d'aquests espais naturals del país, i ens està permetent actuar tant en la planificació com en la gestió amb una visió integrada, amb una visió de xarxa d'espais naturals. I és que la conservació d'aquests espais no es pot limitar,

creiem nosaltres, exclusivament en la protecció d'un conjunt més o menys complet d'àrees isolades físicament. Hem d'integrar tots aquests espais en una xarxa, que va des de l'alta muntanya als estanys litorals, dels boscos humits a les cingleres mediterrànies, dins d'una xarxa que hem volgut anomenar, que anomenarem, una «xarxa de natura viva». I el que voldria explicar breument és com queda reflectida aquest idea de xarxa d'espais naturals tant en la planificació com en el que vostè em demanava, senyora diputada, en la gestió dels espais naturals protegits.

Algunes xifres destacades des de la perspectiva de la planificació. Pel que fa al desplegament del PEIN cal dir, ja, que més de cent espais, i per tant més del 50% dels espais d'interès natural, del Pla d'espais d'interès natural, del PEIN, compten amb un pla especial de protecció, mitjançant el qual s'estableixen normes de protecció i d'ordenació del territori. En dotze casos es tracta de plans anteriors a l'aprovació del PEIN; a la resta, cinquanta-un ja estan aprovats definitivament i trenta-set més estan en curs de tramitació. També ja els avanço que s'ha finalitzat la redacció de nou plans especials més que comprenen quinze nous espais protegits, la tramitació dels quals s'iniciarà després d'aquestes festes nadalenques. I jo crec que l'actual grau d'avançament dels treballs de planificació ens permetrà donar per finalitzada, jo estimo que dins del primer semestre de l'any vinent, tota una etapa de planificació en el desplegament del PEIN i plantejar-nos nous objectius més ambiciosos en el marc de la xarxa Natura 2000, a la qual em referiré més endavant.

També estem treballant, no amb una visió estàtica sinó amb una visió dinàmica, l'ampliació del PEIN. Ens trobem en la fase final de tramitació de modificacions del Pla d'espais d'interès natural que amplien, per exemple, els espais dels cingles de Bertí, el cap de Santes Creus, la serra de Castelltallat i, també, estem treballant per incloure en el PEIN el paratge del Castell, la tramitació dels quals s'iniciaran dins del primer trimestre de l'any vinent.

I finalment, d'acord amb el que vostè m'interpellava, també li dic que sí, que no només per imperatiu normatiu, sinó també per convicció del mateix Departament i el Govern, i evidentment, també, donant resposta a una resolució aprovada per aquest Parlament en la legislatura passada, s'han elaborat, ja, les directrius estratègiques per al manteniment de les connexions biològiques i paisatgístiques entre els diferents espais protegits, i que actualment estem treballant per desenvolupar en clau de gestió aquests treballs de caràcter tècnic, que espero que dins del primer trimestre de l'any vinent podrem també programar i planificar els seus tràmits de consulta i de valoració per part dels agents territorials implicats.

Aquí deixi'm que li afegeixi que valorem positivament iniciatives que hi han des de moltes institucions del país, i que estic disposat, com ho fem en moltes altres accions, a considerar qualsevol proposta que se'ns elevi –perquè de vegades ni se'ns eleven propostes– de consideració i de tramitació normativa o de reconeixement institucional per part del Govern –em refereixo a iniciatives com la de l'anella verda. I quan vostè em pregunta

ajudes, jo mateix em mostro disposat a establir convenis amb les diputacions, com he fet amb altres diputacions, a plantejar, també, l'assumpció de competències per part del Govern amb els corresponents traspasos de recursos i, a partir d'aquí, plantejar-nos quin nivell de col·laboració podem establir, en tant que es destinen, ja, pròpies actuacions i iniciatives..., amb aquestes dinàmiques, doncs, en la mesura que puguem coordinar-nos millor –que també és el meu desig–, hi estem plenament oberts.

I dir-los, senyora diputada i senyors diputats, que nosaltres també creiem que, ja, el Govern de Catalunya ha fet una feina molt important, pel que fa a garantir una xarxa de connexions biològiques al llarg de tot el país, una feina indispensable i imprescindible i jo crec que fonamental, perquè més enllà dels treballs de definició i les directrius estratègiques que li he comentat hi ha una altra xarxa de connexions biològiques absolutament fonamental, que són els nostres rius. I fa més de deu anys que des del Pla de sanejament de Catalunya el Govern ha garantit que aquesta xarxa arterial que connecta tots els espais naturals de Catalunya estigui cada vegada més en condicions d'efectuar les seves funcions biològiques, les seves funcions de connectivitat, les seves funcions d'enxarxament del nostre territori.

Ens plantejarem, i ho he dit abans, nous objectius i més ambiciosos per integrar la xarxa dels espais del PEIN en el marc de la xarxa Natura 2000, per donar compliment a acords internacionals que en matèria de protecció d'espais naturals avui ens afecten. La major part dels espais del PEIN ja van ser proposats en el seu moment per formar part d'aquesta xarxa comunitària. Això, a més de donar una significació a escala europea als elements més importants del nostre patrimoni natural, representa una nova possibilitat, també, per a la seva gestió i per al seu finançament. Val la pena recordar que Catalunya ha proposat per formar part de la xarxa Natura 2000 més de 620.000 hectàrees del territori. Enguany la Comissió europea ha indicat a l'Estat espanyol la necessitat d'incloure a la xarxa encara una major superfície d'alguns hàbitats d'interès comunitari no prou representats. I amb les calendaris establerts per la Comissió, es treballa i estem treballant actualment en aquestes propostes i hem iniciat algunes consultes amb els ajuntaments implicats.

A més de l'impuls decidit al desplegament del PEIN, i també contestant una observació que vostè em feia, senyora diputada, enguany hem elaborat l'avantprojecte tècnic per al Parc Natural dels Ports, que ha estat objecte ja de consultes a ens locals i altres entitats de les comarques implicades i que es troba en aquests moments en fase de redacció l'avantprojecte de decret de declaració del parc natural, la tramitació del qual s'iniciarà molt ràpidament. I també li haig de dir que ja tenim preparats els avantprojectes tècnics de delimitació i de gestió dels parcs naturals de l'Alt Pirineu, de les muntanyes de Prades i de la serra del Montsant. Igualment en l'àmbit dels parcs naturals estem completant la tramitació de l'ampliació del Parc Natural de la zona volcànica de la Garrotxa en més d'un 20% de la seva superfície, així com també la creació de noves reserves naturals previstes en el PEIN.

Per acabar amb aquesta visió de la planificació, deixin-me que els hi digui que, també, estem treballant en els treballs de redacció de l'inventari de les zones humides de Catalunya, que serà objecte d'informació properament als ens locals; en la finalització de l'inventari de geòtops i geozones de Catalunya, a través d'una col·laboració amb la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat de Barcelona; i en la configuració d'un programa per a la conservació dels ambients esteparis de Catalunya, en compliment, també, d'un acord de Govern de l'any passat, de l'any 99.

Des de la perspectiva de la gestió, i ja ho he dit a l'inici, l'any 2000 el Departament ha encarregat i ha assumit la gestió d'onze espais naturals de protecció especials i de quatre reserves isolades més; hi hem destinat, hi hem invertit més de 440 milions de pessetes, inversió que veurem molt probablement multiplicada per dos, com a mínim, en els pressupostos de l'any 2001. No detallaré les inversions efectuades i les previstes, tot i que si ho desitja, senyora diputada, també porto aquí informació.

De tota manera també cal dir que, més enllà de la inversió, el que ens estem proposant és establir àmbits de corresponsabilitat i de coordinació d'institucions i de la societat civil per afavorir enormement la preservació dels valors naturals del nostre territori. Estem impulsant models innovadors de planificació i de gestió sostenible en els espais d'interès natural, a través de la col·laboració amb entitats privades i amb ens locals. Hem establert diferents marcs estratègics de protecció per a espais com, per exemple, la creació del Consorci de les Gavarres per promoure un entorn natural de primer ordre a les comarques gironines; hem signat un conveni amb una empresa privada per protegir i gestionar les basses d'En Coll, al Baix Empordà; hem signat un conveni al Ter Vell, a Torroella de Montgrí, el de les muntanyes de Begur i el de l'estany de Sils. I continuarem amb aquesta dinàmica d'obertura i de coparticipació en la gestió dels nostres espais protegits.

Passo per alt una referència a la política ecoforestal que, també, té una implicació determinada en la gestió dels espais naturals.

Per acabar, dir-li que, pel que fa als parcs eòlics i la seva incidència en els espais protegits, nosaltres també treballarem seriosament i amb rigor, nosaltres sí que ja hi havíem caigut des de fa temps, que els recursos eòlics...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Vaig acabant, senyor president...

El president

Els recursos del temps s'han esgotat.

El conseller de Medi Ambient

...són uns recursos que, també, cal que siguin ordenats acuradament en el seu aprofitament, i creiem que

aquesta compatibilitat i que aquest equilibri és perfectament assumible amb una gestió moderna, amb una visió de futur que persegueixi la preservació del nostre patrimoni natural, que persegueixi la contribució de Catalunya en la disminució de les emissions de gasos contaminants a l'atmosfera, i que aconseguixi, també, paral·lelament una capacitat de desenvolupament sostenible a nivell local de molts territoris, de moltes comarques, que a través de la gestió dels seus i dels nostres espais naturals protegits podem aconseguir amb aquesta triple visió.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. La senyora diputada, per cinc minuts, té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo crec que novament una part de la seva resposta ha estat tornar-nos a explicar quin percentatge de plans té preparat i en tràmit, i en aquests... No, no perdré gaires minuts en aquest tema. L'única cosa que vull dir-li és que l'Administració és administració quan aprova i quan fa resolucions aprovant les coses i publicant-les. No n'hi ha prou a tenir o a haver encarregat o a haver fet o a conèixer les persones d'un departament. I el Govern actua fent de Govern quan aprova formalment i, per tant, hi ha resolucions d'aprovació administrativa, que per això és Administració pública.

I aquesta és una altra cosa que li voldria repetir, perquè em sembla que en aquest torn de resposta em voldria concentrar una miqueta en això: crec que un Govern no ha d'esperar que se li elevin propostes, com parla vostè de l'anella verda metropolitana, sinó que ha de valorar allò que és important per a un país. I si ho és, ho és, i si el que ha de fer un govern és esperar que se li elevi una proposta —que m'ha semblat una resposta certament, diguem-ne, empobrida— i si parlem des del punt de vista ambiental que si hi ha un element importantíssim en l'àmbit de major pressió d'aquests espais naturals, doncs, potser seria bo que la resposta del Govern no fos només «quan se m'elevi la proposta, ja me l'estudiaré».

Ens parla que els rius jugaran un paper de connectador... —no m'ha contestat allò dels sistemes de connexió de tots els espais, i jo no l'hi repetiré, perquè si no exhauriria el meu temps—, ens parla que els rius poden jugar papers de connectadors, però, quan es demanen recursos per revitalitzar la natura, l'entorn dels rius, en alguns llocs amb molta pressió urbana —per exemple, la zona baixa del Besòs o la zona mitjana del Besòs o alguns àmbits del Llobregat—, resulta que després no hi ha recursos, no hi ha diners, no hi ha suport de la Generalitat, no hi ha ajuda per a aquest tema. Per tant, a més de dir, s'ha de fer, que és la característica fonamental d'un govern. Entenc jo que és el que no ha dit vostè en el seu torn de resposta.

Però, a més, deixi'm que li expliqui del tema de gestió —també molt ràpidament, perquè no tinc massa temps—

que, fet un càlcul així aproximat, pel que fa a altres administracions de l'esfera municipal dediquen unes 38.000 pessetes per hectàrea i any a la gestió dels espais naturals; pel que fa al Govern de la Generalitat, tot i l'increment que li reconeixem en els pressupostos d'enguany per a l'any 2001, hi dedicarà encara no 6.000 pessetes per hectàrea i any. Per tant, primera qüestió.

Segona qüestió, els àmbits o la destinació de recursos ha de ser inversament proporcional a la proximitat d'aquests àmbits a l'activitat humana i urbana, per dir-ho d'alguna manera. Bé, doncs, si analitzem els recursos que vostès hi han destinat –i no tinc temps de fer-ho–, els dic que, així com en l'àmbit de la gestió de l'Administració local, que sí que han estat analitzats, doncs, aquesta prelació de nivells d'atenció segons la pressió urbana es produeix, en l'àmbit de l'Administració autonòmica no es produeix. I, per tant, és un altre element de gestió que a mi m'agradaria escoltar la seva opinió i la seva resposta sobre si s'incrementarà pessetes/hectàrea, de mitjana –he fet la mitjana– i si, a més a més, es prestarà especial atenció a aquelles zones en les quals, hi insisteixo, la pressió urbana, per dir-ho d'alguna manera, ja sigui temporal, en període de vacances, ja sigui permanent, per la proximitat dels grans nuclis metropolitans, es produirà o no.

I també, en aquest tema de l'acció que ha de fer un govern –i que no només ha de consistir a venir a respondre a l'oposició i a llegir informes del Departament, sinó a prendre la iniciativa i, a l'hora de determinar funcions, determinar-les amb claredat–, sap que vostè i jo mantenim una discrepància molt important pel que fa a la implantació dels parcs eòlics. No només perquè aquests no són només uns molins que aprofiten la força del vent –element natural–, sinó perquè són torres de cent metres d'alçada, que s'han de fer fonaments de quinze metres de fondària, perquè s'hi han de fer carreteres que hi portin accés, perquè s'hi han de fer xarxes elèctriques que evacuin l'electricitat a la resta de la xarxa..., per tant, estem parlant de coses més serioses. I vostès, en la proposta que han fet, no només diuen que es podran posar en parcs naturals, no només diuen que en el 50% de les zones PEIN es podran posar parcs eòlics, sinó que el paper que donen a l'Administració, al Govern, a aquell que ha de defensar els interessos generals i, per tant, el patrimoni natural de tots nosaltres, és un paper certament minso.

Ni defineixen clarament quines són les condicions dels accessos, de les implantacions, de les connexions –tot això que hauria de quedar definit a l'hora que les empreses ho plantegessin–, ni tan sols..., pel que fa, per exemple, a la connexió dels parcs eòlics a la xarxa, es deixa a un acord entre les parts –que vol dir companyia que col·loca el parc, companyia que té la línia elèctrica–, i l'Administració no es reserva ni el dret a objectar.

És això el que nosaltres critiquem del seu Govern, senyor Felip Puig, en el sentit que l'Administració, en un país en el qual els espais naturals pateixen una forta pressió, ha d'actuar clarament prenent la iniciativa, no esperant que se li elevin propostes, no renunciant fins i tot al dret a objectar, no determinant amb claredat quines són les condicions, i esperant que això ho facin d'altres. Aquesta és la funció que li reclamem, aques-

ta és la funció que nosaltres voldríem veure en el Govern de la Generalitat a l'hora de protegir una cosa tan important com és no només el paisatge –que ja ho és de per si, identificador per altra banda–, sinó sobretot la possibilitat de continuïtat de vida en els hàbitats naturals, que per a un país és absolutament imprescindible.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Intentaré repetir i ampliar..., ho dic perquè abans he notat que no m'acabava d'escoltar durant la meua exposició al llarg de tota la meua resposta; ja ho entenc. Però sí que li recordaré, sí que li recordaré que enguany, aquest any, i referint-me a la capacitat de resolució i d'aprovació d'un govern quan actua, com és el de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat de Catalunya, hem aprovat definitivament més de tretze plans especials, que estableixen les delimitacions de més de quaranta espais protegits del PEIN; que ja es troben en processos d'aprovació inicial i provisional més de deu plans especials que afecten trenta-set espais del PEIN, i que ja estem a punt d'iniciar nou plans especials més, que abasten quinze espais nous, que seran tramitats en les properes setmanes.

Igualment, sí que he fet referència –la torno a fer; la torno a fer, la referència– a les connexions biològiques, quan li he dit que hem elaborat les directrius estratègiques per al manteniment d'aquestes connexions biològiques i paisatgístiques entre els espais protegits i que estem treballant ja perquè a primers de l'any vinent –per tant, d'aquí a poques setmanes–, en clau de gestió, aquests treballs de caràcter tècnic es puguin desenvolupar, es puguin consultar i compartir amb els agents i amb les entitats i amb les institucions territorials i locals, i puguem fer un pas endavant en la seva programació des d'un punt de vista ja d'actuació concreta en el territori.

Nosaltres seguirem buscant per trobar un punt d'equilibri, també en el nivell d'intervencionisme que vostè em reclamava. Nosaltres creiem que si hi han iniciatives de les institucions..., que quan són positives i ja funcionen d'acord amb les seves competències o amb aquelles perspectives d'intervenció que ells creuen convenientes, doncs, les respectem; si les podem coordinar, millor; si existeix una actuació de complicitat que ens permeti multiplicar esforços i recursos, perfecte. Però, en qualsevol dels casos, ho repeteixo, des del Govern de Catalunya estarem complint les nostres responsabilitats, i també observant de quina manera altres institucions assumeixen també altres iniciatives, que poden coincidir i que poden convergir en les que nosaltres estem endegant.

Multiplicarem per dos o per tres, arribarem a incrementar, si tot va bé, un 150% els recursos que destinarem l'any 2001 a la política d'espais naturals, de parcs naturals, d'espais protegits. Ja he avançat que vostès, el Parlament, els diputats i diputades estan efectuant els últims treballs per aprovar definitivament els pressupostos. Ja estan... –gràcies, senyora Font. Disposarem del

triple, segurament, de pressupostos d'inversió per poder destinar..., per tant, en funció també de les hectàrees del país, multiplicarem per dos o per tres les inversions i els pressupostos destinats a aquestes polítiques.

Crearem –i ho aprovarem; no s'amoïni que ho farem, ho aprovarem formalment– un organisme autònom que ens permeti gestionar millor els espais naturals, els parcs naturals i els espais protegits amb organismes i amb mecanismes de gestió.

Crearem –i espero que així s'aprovi per aquesta cambra–, a través d'un avantprojecte de llei, proposarem la creació de l'agència forestal, de l'agència de boscos de Catalunya.

I, en definitiva, continuarem també, com he dit abans, vetllant perquè aquesta compatibilitat que continuarem buscant... –perquè creiem, a més, que així és possible i que aquesta és una aposta ambientalment correcta i amb visió de futur–, continuarem buscant un equilibri, en el cas de l'energia eòlica, entre la preservació dels nostres espais naturals i la implantació de mecanismes que facilitin el que jo he dit abans: les polítiques energètiques ambientalment correctes, sostenibles, netes, renovables, reversibles, i la preservació del paisatge. Nosaltres som els que apostem no per una política d'atenció prioritària al paisatge, sinó per una política d'atenció prioritària al medi ambient, a l'ecologia i a la visió de desenvolupament sostenible que tots els territoris del nostre país necessiten.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa a l'atenció a la salut mental (tram. 300-00071/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, i més concretament pel que fa a l'atenció a la salut mental. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa la illustre diputada senyora Carme Figueras. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller de Sanitat, hem parlat moltes vegades en aquest Parlament de salut mental, i el mateix Govern ha admès en diverses ocasions, en debats sobre salut mental, que en aquest sentit queda molt per fer.

La reforma que es va iniciar els anys vuitanta i que va ser impulsada pels professionals va introduir molts canvis en el concepte d'atenció als malalts mentals: la creació de la xarxa d'assistència en salut mental; els traspassos de la Diputació a la Generalitat de Catalunya; el Pla de salut mental; la Llei general de sanitat,

prèviament, que també va definir tots els drets i tota la integració de la salut mental al conjunt de la sanitat... Tot això va configurar un model, un model molt millor que el que hi havia –no n'hi ha cap dubte–, i, com a model, res a dir; hi hem participat tots i s'ha fet entre tots: centres d'atenció primària en salut mental; integració dels neuropsiquiatres; creació d'hospitals de dia, centres de dia; atenció comunitària i centres terapèutics; la xarxa d'atenció infantil i juvenil... Tot això és aquest model, aquest model en què tots hem cregut, en què tots hem posat..., sobretot els professionals, bona part dels seus esforços. I, després de molt anys, on som?

Estem en un moment de saturació dels serveis de salut mental: reducció de temps d'atenció; la repercussió d'aquesta reducció del temps d'atenció als malalts, doncs..., repercuteix de manera desfavorable, es tracten molt més els símptomes, i, per tant, més respostes farmacològiques, més receptes màgiques, i una progressiva disminució dels tractaments psicoterapèutics, que en un principi es feien més, es podien fer més, no hi havia aquesta pressió assistencial, i ara depenem, sobretot, perquè es facin aquests tipus de tractaments, del voluntarisme, en molts casos, dels mateixos professionals.

Als hospitals psiquiàtrics també s'està fent i s'ha fet una reconversió, però és una evolució lenta en la reforma. I encara no s'ha desenvolupat, a la vegada que es fa tota aquesta reconversió dels hospitals psiquiàtrics, el que seria una atenció domiciliària suficient i que doni suport a l'externalització de malalts que estaven internats en els centres psiquiàtrics i que, amb la reforma, han d'estar inserits, immersos, integrats a la comunitat. Però la saturació de centres de dia o de dispositius rehabilitadors porta a una manca de places, que està sent angoixant en molts casos, i una repercussió en els familiars important.

No s'ha arribat a desenvolupar el dispositiu preventiu, per manca de temps i per manca de recursos, i hi ha dificultats de coordinació entre els diferents serveis, models terapèutics diferents, a vegades en un mateix circuit que porta un mateix malalt mental, que segueix un mateix malalt mental.

Tot i *La marató*..., perquè cal reconèixer l'efecte de conscienciació social que té *La marató* o iniciatives d'aquest estil, però, tot i *La marató* o esforços que s'hagin fet en aquest sentit, persisteix..., i s'ha de fer encara molt més, perquè persisteix la marginació i l'exclusió dels malalts mentals en la societat en què vivim.

I és cert que s'ha avançat, com li deia –faltaria més!–, però encara no estem a l'alçada dels temps ni de la resta de la sanitat. Com li deia, la pressió assistencial, la manca de recursos, al que estan portant és a més control i més contenció, en detriment de la rehabilitació i la prevenció, i molt més en detriment del que seria la integració del malalt mental a la societat.

Pel que fa als trastorns mentals no severos, a la xarxa d'atenció primària cada vegada hi ha també més pressió assistencial. Les consultes saturades, la manca de temps..., manca de temps per escoltar, per escoltar el malalt mental o els malalts en general i detectar aquells problemes que vénen més de problemes de malalties

mentals que de problemes que moltes vegades el mateix malalt va i planteja al seu metge de capçalera. I falta, encara, especialització i formació de molts dels metges d'atenció primària en les tècniques necessàries per detectar les malalties mentals que estan darrere de molts símptomes pels quals els malalts, pels quals les persones acudeixen al seu metge d'atenció primària. Hi ha manca de temps per abordar la relació entre les malalties del cos, les malalties de la ment i, també, tot allò que són les problemàtiques socials que porten a totes aquestes malalties del cos i de la ment. Això també ha repercutit en un increment del pressupost de salut mental però un increment, important també, en el que és la despesa en psicofàrmacs, que estan bé en molt casos i no s'han de rebutjar —és un recurs—, però que no han de suplir sempre les carències que té el sistema.

Quan el vam interpellar, quan jo mateixa el vaig interpellar, conseller Rius, l'octubre de l'any 98, vostè deia: «la salut mental ha estat una prioritat del Govern de la Generalitat», i em deia que, l'any 92, s'havien gastat en la compra de serveis de salut mental 9.300 milions de pessetes, i aleshores m'ho comparava amb el que l'any 98 s'havia gastat en la compra de serveis de salut mental, 16.000 milions de pessetes. Em deia que aquests 16.000 s'acabaven convertint en 38.000 milions de pessetes si teníem en compte tota la despesa en els hospitals generals d'aguts o en psicofàrmacs que podem tenir a la resta de la xarxa per atendre la malaltia mental. Aquests 16.000 milions de pessetes l'any 2000 s'han convertit en 17.400 milions de pessetes, però si comparem el que vostè em deia aleshores amb els pressupostos generals de la sanitat, la prioritat no ha estat tan gran, perquè si a l'any 92 es gastaven 9.300 milions de pessetes en la compra de serveis de salut mental, l'any 1992 el pressupost total del Servei Català de la Salut era de 430.700 milions de pessetes, i això, aquests 9.300 milions, representaven un 2,16%; i l'any 2000, si ho comparem amb el pressupost general en total del Servei Català de la Salut, aquests 17.400 milions de pessetes representen un 2,37%. Home!, no em digui que no; igual vostè vol afegir altres coses, però els números són aquests, i els he fet amb una calculadora... (*rialles*), no crec que m'hagi equivocat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, no, amb una calculadora. En tot cas, aquesta prioritat poder no és tant si el pes de la compra de serveis de salut mental ha passat del 2,16 al 2,37 en aquests vuit anys de què parlem.

La setmana passada va comparèixer a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament el representant, els representants de la Federació Catalana de Familiars de Malalts Mentals. Van fer una compareixença a la Comissió després de tres anys d'haver-ne fet a una altra. La veritat és que..., li llegiré algunes de les coses que ens deien en aquell moment i que ens deia la Federació. I tot i reconeixent que hi ha un esforç i que hi ha un esforç que s'ha fet, tota la seva intervenció, doncs, el que deia és que era poc, que necessitaven molt més de tot i que es notava..., i això va ser el comentari que vam fer els diputats que hi vam estar, i que després, comparant les dues compareixences, es notava molt més cansament dels familiars, de les associacions de familiars de malalts mentals i més pessimisme en aquest sentit respecte al que fa tres anys ens deien.

Deien que, els anys setanta, s'havia fet aquest inici de reducció de llits però que no es va preveure en aquesta reducció de llits una xarxa a la comunitat. Això ho van dir ells textualment, elles, que l'esforç de les famílies no pot aguantar tot el pes, que volen participar en la planificació, però que necessiten més ajuts econòmics per a l'Associació i sobretot més recursos, perquè del centre de dia tornen a casa, es queden sense plaça, tiren endarrere, i és el que ells anomenen «la porta giratòria»: el malalt es desestabilitza, ha de tornar a ingressar i després torna al centre de dia per després tornar a casa.

Parlaven també que, de 7.000 persones amb disminució que hi ha als centres especials de treball, només 150 són malalts mentals. I ens van dir quelcom que jo crec que tenen molta raó: demanaven un canvi de normativa en els centre ocupacionals, que deien que no estan pensats per a malalts mentals —el malalt mental és una persona intel·ligent i els centre ocupacionals és una mica, deien elles mateixes, «fer plastilina», i a això, doncs, era difícil d'adaptar al malalt rehabilitat, que pot ser un bon treballador i que no troba un recurs per integrar-se, i sense feina no hi ha integració—, i demanaven més recursos, «més de tot el que s'està fent» era el que deien: més residències, més pisos, més places. Si hi ha sis centres especials de treball a Catalunya, d'aquests, només tres són mixtos, perquè hi atenen a disminuïts psíquics i a malalts mentals.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Aquesta és la situació, senyor conseller, i aquesta és la diferència entre fa tres anys i ara, i, per tant, no creiem que de moment hagi millorat tot el que en aquells moments es deia que es milloraria.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats..., senyora Carme Figueras, com molt bé vostè deia, aquests dies n'hem parlat molt, de salut mental, i en parlar de la salut mental hom té dues percepcions o dues sensacions: d'una banda —i vostè també ho ha dit—, que en els darrers anys hem avançat molt, entre tots, començant per les famílies, els professionals, les diferents institucions que treballen en aquest camp, en aquest àmbit, que hem avançat molt i que entre tots hem estat capaços de millorar notablement el que és l'atenció als malalts mentals; i l'altra és que, malgrat això, malgrat aquests avenços, doncs, encara ens queden moltes coses per fer.

Quan parlem de la salut mental és bo que tinguem present dues coses o dos aspectes: que la Generalitat no té

plenes competències en salut mental fins l'any 1992, en què es van fer efectives les transferències de les diputacions provincials, a excepció de la Diputació de Barcelona, que encara avui no les ha fet efectives, i d'altra banda, les transferències es produeixen en un moment en què canvia la tendència creixent dels pressupostos de Sanitat i entrem en aquell període de creixements paral·lels al producte interior brut, o fins i tot inferiors, si tenim en compte els descomptes del ministre Solbes, que hem anat arrossegant en exercicis successius.

Pel Govern, es digui el que es digui –i faci les operacions matemàtiques que vulgui; jo després o ara, o en el moment de la rèplica, doncs, ja n'hi faré unes altres–, la salut mental és una prioritat i ho és en base a tres objectius: la millora i l'ampliació dels serveis, tant els sanitaris com els socials, i també en l'àmbit laboral; la plena integració de la salut mental en el sistema sanitari, el que podríem dir la normalització de la salut mental; i en tercer lloc, el ple suport als malalts, lògicament, però també a les famílies.

Quina és la situació en aquests moments a Catalunya? Una situació que hem de comparar amb l'any 1992 i que hem de comparar amb el que volem –i després li explicaré què és el que volem. En aquest moment tenim 66 centres de salut mental per a adults i 34 centres de salut mental infantil i juvenil. Aquests recursos es complementen amb 34 consultes perifèriques, de les quals 29 són infantojuvenils i 5 per a la població adulta; tenim més de 350 places d'hospital de dia, distribuïdes en 8 hospitals de dia infantojuvenils i 12 per a adults; quasi 300, prop de 300 llits psiquiàtrics en hospitals d'aguts –que no hi eren l'any 1992, per tant les comparacions s'han de fer en base a aquesta realitat, no a una altra realitat–; 3.000, prop de, quasi 4.000, 3.925 llits en hospitals psiquiàtrics; 1.374 places en centre de dia de salut mental, que no hi eren l'any 1992, distribuïdes entre 8 centres de dia infantojuvenils i 44 d'adults; 6 unitats de referència psiquiàtrica infantil; 140 llits de psicogeriatría, que quan comptem els pressupostos estan en el pressupost de Vida als Anys, i a banda d'aquests recursos, doncs, cal tenir present els recursos que també té Benestar Social, que en aquest moment té 132 places de llars residència i 223 places de pisos amb suport per a malalts mentals.

Respecte a aquesta data de l'any 1992, unes xifres: s'ha incrementat el 240% el nombre de places d'hospital de dia; el 68%, per exemple, el nombre de llits psiquiàtrics d'aguts –amb un fet molt important, com deia abans, i és la inclusió d'aquestes unitats als hospitals d'aguts–, i s'ha incrementat un 130% el nombre de places en centres de dia d'adults. Val a dir que aquest increment de recursos de tipus comunitari ha permès reduir el nombre de llits en hospitals psiquiàtrics per a ingressos crònics i donar resposta –aquell tema que vostè plantejava, que parlava la Federació– a les necessitats d'aquests malalts des d'altres dispositius.

Aquest ha estat l'increment global, i no m'hi estendré, però després podríem veure un altre paràmetre, que és l'increment d'activitat, i aquí estem utilitzant les dades d'explotació del conjunt mínim de base de dades en salut mental, que són..., les tenim des de l'any 1996. Les de l'any 1999: es van realitzar 50.000 primeres

visites en centres de salut mental, un 13% més que l'any 1996, per tant hi ha hagut un increment molt important d'activitat; un 23% més de visites successives en aquests mateixos centres; es van dur a terme 14.115 primeres visites en centres de salut mental infantojuvenil, un 17% més que l'any 1996; es van realitzar 150.000 successives en aquests centres, un 17,5% més que l'any 1996; es van atendre un 32% més..., és a dir, això, aquest increment d'activitat, ha estat possible gràcies al fet que hi ha hagut un increment de recursos.

I si parlem del pressupost de serveis, com molt bé vostè deia, hem passat de 9.341 milions de pessetes a 18.250, el que vol dir un increment de 95,38%. L'aportació que des de..., transferència de la Diputació fa a la Generalitat per aquest concepte en el cas de Barcelona sols s'ha incrementat el 22%, i el pressupost propi de la Diputació de Barcelona per a la salut mental s'ha incrementat en aquest mateix període el 70% –nosaltres hem incrementat el 95,38%. I aquest any, l'any 2001, en aquests pressupostos que tot d'una avui s'han aprovat, es preveu que el recursos destinats a la compra de serveis s'incrementin un 10%. I cal tenir present que quan parlem d'aquests recursos de salut mental, hem de veure també aquells recursos que estan ubicats a hospitals d'aguts o aquells recursos que estan ubicats en centres sociosanitaris, i per tant, estan en un altre pressupost.

Val a dir que es podria creure que estic satisfet, és a dir, no, no ho estem, i realment necessitem encara que la salut mental continuï sent una prioritat, i per això..., d'alguna forma, és com estem enfocant la nostra política, i la nostra política en base a aquests tres grans objectius que li deia: la millora i l'ampliació dels serveis, potenciant tots aquells serveis alternatius a l'hospitalització convencional, tot potenciant, per tant, l'autonomia i la rehabilitació del malalt; la integració, i parlem d'una integració real a la salut mental –crec que, per exemple, *La marató de TV3* ens ha permès apropar-nos a la malaltia mental com si fos una malaltia com una altra; aquest jo crec que ha estat, independentment dels recursos, un dels aspectes més importants–, i aconseguir, com no, el ple suport a les famílies, tant des del punt de vista del nostre Departament com des del punt de vista de Benestar Social.

Per tant, per nosaltres continua sent una prioritat, i per aconseguir aquests objectius que li he comentat estem treballant amb el que van ser les directrius del Pla de salut i de les successives edicions, o també el que ha estat el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, o l'acord de reordenació, que després m'hi referiré; aconseguir un model integral interdisciplinari per a l'atenció de la malaltia mental, tot millorant l'accessibilitat dels serveis al ciutadà; la millora de la detecció precoç –vostè n'ha parlat–, dels problemes de salut mental, i per tant de les situacions de risc, del tractament i de la rehabilitació i de la reinserció social de la població infantil, juvenil i adulta; la potenciació de la capacitat i de les habilitats dels professionals d'atenció primària... –aquest és un quadern, senyora Carme Figueras..., bé, després l'hi explicaré perquè..., aquest és un quadern que s'ha fet, que és del setembre de l'any 2000, el qual és un instrument perquè els metges d'atenció primària es puguin apropar a la malaltia mental.

Parlem també de garantir la coordinació, d'adequar les estructures dels actuals hospitals psiquiàtrics monogràfics, d'acord amb els criteris de la moderna psiquiatria comunitària –el nou pavelló psiquiàtric de Salt està inserit dintre d'aquests projectes–; desenvolupament de mesures específiques per a la millora de l'atenció de les urgències psiquiàtriques, que és un tema que també preocupa extraordinàriament les famílies; incorporar la transculturalitat en el camp de la psiquiatria i de la salut mental, i aconseguir la coparticipació de les famílies en les decisions terapèutiques.

Per fer això s'han dut a terme tota una sèrie d'activitats; jo en ressaltaria una que és aquest acord de reordenació amb les grans institucions psiquiàtriques del país, però també amb altres institucions més petites agrupades dintre del que és el Fòrum, i també un altre punt important que ha estat la creació de la xarxa de salut mental. Aquest acord de reordenació comporta una inversió en els propers anys al voltant dels 7.000 milions de pessetes i generarà, lògicament, un increment en la contractació de serveis.

No tinc temps ara de repassar fil per randa el que han estat les actuacions d'aquest acord de reordenació, però sí que potser m'agradaria ressaltar el que representarà a l'any 2000, perquè vegi que no estem igual de com estàvem i perquè vegi que realment tenim uns compromisos per millorar aquesta situació. I aquí podríem parlar de la implantació del programa de trastorns mentals severes en tots els centres de salut mental d'adults de Catalunya, per tant, en el cent per cent del territori; l'ampliació de les consultes perifèriques –estem respondent a una altra qüestió molt important, que és l'equitat en els serveis, apropar els serveis: ho farem a Tàrraga, a Balaguer, a Santa Perpètua de Mogoda i a Cerdanyola del Vallès–; o una nova unitat de referència psiquiàtrica infantil a Manresa; o l'ampliació de places de centres de dia, amb la creació de sis nous centres de dia –a Ripoll, Vilanova i la Geltrú, Esplugues de Llobregat, Premià de Mar, Barcelona i la Seu d'Urgell–; parlem també de tres nous hospitals de dia per a adults –a Mataró, Mollet del Vallès i a Berga–, posada en funcionament de dos hospitals de dia per a adolescents, tres noves unitats d'hospitalització, etcètera, etcètera. En definitiva, tota una sèrie de serveis per donar resposta a aquestes necessitats i que tindrà un cost en el pressupost de salut mental, un increment de la compra de serveis, al voltant dels 1.280 milions de pessetes.

Hi ha també altres actuacions, que corresponen a altres Departaments de la Generalitat, com pot ser Benestar Social...

El president

Senyor conseller, vagi acabant perquè...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...i Treball i que, en tot cas, després en el torn de rèplica, doncs, li explicaré.

El president

Moltes gràcies. En torn de rèplica, la il·lustre diputada senyora Carme Valls..., perdó, Carme Figueras. Perdoni, és per raons de proximitat.

La Sra. Figueras i Siñol

En som moltes, de Carmes... Senyor conseller, em parla que la Diputació ha incrementat menys i que vostès han incrementat més, però el que no ha dit és que dels 18.500 milions de pessetes que s'inverteixen en total en salut mental, en la compra de serveis de salut mental, correspon a la Diputació de Barcelona, pel que seria els serveis de Torribera i el conveni de transferència de recursos, un 40%, de tot el que...; d'aquests 18.500 milions, un 40% ho posa la Diputació de Barcelona, però és que un 21,5% ho posen les altres diputacions, les de Tarragona, Girona i Lleida, i per tant, l'aportació, aquests 18.500 milions, dels pressupostos de la Generalitat és d'un 38,2%.

El pla de reordenació, la inversió dels 7.600 milions de pessetes en cinc anys. Inversió que fan? D'aquests 7.600 milions, 5.900 milions la fan els centres..., els proveïdors dels centres de..., de grans centres psiquiàtrics, dels hospitals psiquiàtrics, ho fan les institucions, no ho fa la Generalitat de Catalunya, i ho fan a canvi d'una promesa d'activitat, que els aniran enviant malalts des del Servei Català de la Salut; 500 milions ho fan la resta de centres, i 1.200 milions és el que fa la Generalitat a través de l'Institut d'Assistència Sanitària de Girona. De fet, el mateix butlletí de la Unió Catalana d'Hospitals ho diu: «L'esforç financer el realitzen les institucions i l'amortització de la inversió es realitzarà dels serveis de salut mental que s'hi prestin.»

La marató. La veritat és que ja li he dit que jo me'n vaig alegrar molt, que la Fundació de la Marató hagués destinat aquesta marató a les malalties mentals, en el sentit que li deia de la conscienciació, el que passa és que potser és una mostra més que estem lluny que la malaltia mental sigui considerada com les malalties normals, perquè aquest any, malauradament, hi ha hagut menys diners que en apostes precedents... No, jo no dic que això sigui culpa seva, l'únic que li dic és que això el que està potser donant a entendre és que encara hem de fer molt més esforç perquè les malalties mentals siguin considerades tan normals com altres malalties.

I el tema de les famílies. Miri, ens van donar la setmana passada aquest estudi europeu sobre les necessitats dels familiars de malalts mentals i els resultats que hi havia per Espanya. El perfil del cuidador del malalt mental és –de la majoria– dones –només un de cada cinc cuidadors és home–; són persones d'edat mitjana avançada –la mitjana és de 58 anys, de les persones que cuiden malalts mentals–; la majoria són inactius –un 51% són mestresses de casa i un 22% són jubilats–; més de la meitat són mares del malalt mental, i la mitjana d'ingressos familiars se situa al voltant de les 130.000 pessetes mensuals, i diuen, els mateixos, i es calcula que l'extra, el que costa mantenir un malalt mental en el si d'una família està al voltant de les 35.000 pessetes al mes. Però és que el 75% d'aquests familiars de malalts mentals creuen que el seu paper de cuidador els ha afectat la seva salut, perceben que els afecta directament la seva vida i la seva salut. I majoritàriament, què reclamen? Doncs, centres de dia, suport amb centres de dia i programes de respir, programes que els permetin tenir uns dies de vacances, tenir

una tarda de festa al mes, poder tenir un mínim de vida pròpia, perquè el malalt mental, en moltes famílies i en moltes mares –perquè veiem que majoritàriament són mares–, doncs, els absorbeix totalment la seva vida i, per tant, aquests programes per cuidar els cuidadors, per cuidar les cuidadores majoritàriament, són del tot necessaris.

I feina, feina o centres de dia; perquè hi ha por a la recaiguda i per això hi havia, en aquest sentit, per aquesta por a la recaiguda que tenen els familiars, que és el que més parlen també..., què ha passat amb la reordenació, la regulació de les urgències psiquiàtriques. Hi va haver una signatura..., 63.000 persones que van signar una petició en aquest Parlament; hi va haver una proposició no de llei que va ser aprovada per tots els grups per tal que el Govern ho regulés. Com estem en aquests moments en l'atenció de les urgències psiquiàtriques? Perquè el que deia la Proposició no de llei aprovada per aquest Ple és que havia de fer-se, també, amb criteris territorials i no només a la ciutat de Barcelona.

Per acabar, senyor conseller, el que li demanem és un esforç especial, no només de paraules i de programes, sinó un esforç de debò, una prioritat de debò per a la salut mental i renovar el model, un model més integrador, més rehabilitador, més comunitari, que abordi les problemàtiques socials del malalt mental, que abordi les problemàtiques dels cuidadors, de les famílies del malalt mental, un model més preventiu d'inserció a la societat i de recerca de la seva autonomia i de la seva capacitat. Si som i volem ser una societat moderna que valora el benestar de les persones, l'atenció a la salut mental ha de tenir molta més prioritat i ha d'estar molt més a l'alçada del conjunt de les malalties i del conjunt de l'assistència sanitària.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En torn de rèplica, el conseller, per cinc minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats..., senyora Carme Figueras, abans vostè ha parlat de les xifres i de la calculadora, jo no he tingut temps de..., no tenia calculadora, però la veritat és que quan comparem aquestes xifres –com li deia– és important que veiem també la despesa que es fa en els hospitals generals, la despesa que està inclosa dintre del programa Vida als Anys, i en aquest sentit avui per avui representaria prop d'un 4% –no tenim en compte, en tot cas, els psicofàrmacs; si ho féssim amb psicofàrmacs, aniríem al voltant quasi del 7%, per tant, aquesta situació, doncs, ha canviat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè parlava de la necessitat de canviar el model. Bé, nosaltres tenim un model i crec que és a més a més un bon model; un bon model que, diguem-ne, no és un model propi, que neix de tot un treball previ, d'un tre-

ball previ del qual ens sentim a més a més jo diria, doncs, molt satisfets perquè s'ha pogut dur a terme amb una àmplia participació.

En aquest sentit, per exemple, comptem amb un consell assessor d'atenció psiquiàtrica i salut mental, amb trenta-un representants de l'àmbit universitari, assistencials i dels diferents departaments de l'Administració, que es va constituir l'any 1984 –des de l'any 1993 està en la seva segona època–, i és aquest òrgan assessor que ha inspirat totes les polítiques del model d'atenció a la salut mental de Catalunya amb un ampli consens. Aquest consell assessor compta amb una comissió plenària i una comissió permanent, que es reuneix mensualment i que dóna ple suport a diferents grups de treball que s'han anat desenvolupant i que ha fet possible generar, doncs, programes, recomanacions com per exemple la que he esmentat anteriorment, el desplegament dels programes de trastorn mental severos o les unitats d'alta dependència psiquiàtrica, programa de col·laboració amb l'atenció primària, etcètera. Per tant, aquest model que és el model que jo els he explicat és un model que neix fruit d'un ampli consens amb aquest consell assessor d'atenció psiquiàtrica i salut mental.

A banda, també, en un altre problema que s'insereix, lògicament, dintre del que estem parlant, que és tot el que fa referència als trastorns cognitius i de la conducta, comptem amb aquest consell assessor de psicogeriatría.

I què és el que nosaltres posem damunt de la taula? El que li deia: l'assoliment d'un model integral, d'un model integral i interdisciplinari que millori l'accessibilitat dels serveis al ciutadà, i per això jo abans li he fet –i després, en tot cas, li puc facilitar més informació– una descripció de tot el que s'anirà desplegant dintre d'aquests acords de reordenació amb aquesta finalitat d'apropar els serveis. La millora de la detecció precoç forma part també d'aquest model; li he explicat o li he ensenyat, doncs, aquest quadern del Pla de salut número 11, que va especialment dedicat a aquesta activitat, o la potenciació de la capacitat i les habilitats dels professionals de l'atenció primària precisament per poder dur a terme aquesta detecció precoç i, per tant, l'atenció als problemes de salut mental en un àmbit tan important i de tant d'impacte com és l'atenció primària.

Garantir la coordinació? Hem desenvolupat –com li he dit abans– tota una sèrie d'antenes perifèriques que estan situades en centres d'atenció primària amb aquesta finalitat, o el que s'està fent amb les diferents estructures dels hospitals psiquiàtrics monogràfics. Vostè em parlava que aquestes inversions les faran les institucions; lògicament, són institucions privades, no són institucions que pertanyen a la Generalitat de Catalunya i ho fan..., ho fem en el cas de Salt perquè és un hospital que pertany a l'Institut d'Assistència Sanitària, que és una empresa pública del Servei Català de la Salut, i tenen el nostre compromís, com no podia ser d'una altra manera, que aquestes inversions, posteriorment, després, doncs, s'amortitzaran amb el que és la compra de serveis.

Ha parlat, vostè, d'un altre aspecte –i no em donarà temps, ja– que fa referència a les urgències psiquiàtriques. Doncs, miri, en aquest sentit s'han posat en marxa vuit serveis de consulta telefònica, que estan vinculats al Pla integral d'urgències de Catalunya i als serveis d'urgència psiquiàtrics hospitalaris; en segon lloc, s'ha continuat el desplegament dels punts d'atenció hospitalària a diferents hospitals comarcals, inaugurant, doncs, serveis d'aguts, serveis d'hospitalització d'aguts i, per tant, serveis d'urgència –Hospital de Mataró, Hospital General de Vic– i properament ho fem a l'Hospital de Granollers; en tercer lloc, hem aconseguit –el que li deia que farem l'any 2001– desplegar tots els programes de trastorn mental sever, que contemplen també l'atenció domiciliària i, per tant, la resposta a les urgències, i, per tant, creiem que això serà un bon instrument per donar tranquil·litat a les famílies, i en quart lloc, hem constituït una comissió, formada per representants del Servei, el Departament d'Interior, la Delegació del Govern de l'Estat, l'Ajuntament de Barcelona, la judicatura, la fiscalia, que té com a objectiu dissenyar un protocol de col·laboració per a l'abordatge de les urgències psiquiàtriques, els trasllats i els ingressos involuntaris, les incapacitacions, etcètera; problemes que preocupen la gent, problemes que preocupen les famílies, que –vostè n'ha parlat, jo també ho comento en aquest moment– al costat del malalt mental, doncs, són els que realment també estan donant un suport molt important a aquest tipus de trastorns. Tingui la seguretat que per a nosaltres continuarà essent una prioritat la malaltia mental, els malalts mentals, i que espero que en aquesta prioritat, doncs, pugui comptar, també, amb la seva col·laboració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció de la gent gran (tram. 300-00193/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran, que, presentada pel Grup Popular, formularà la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta primera interpellació que se substancia sobre política sobre la gent gran és la primera que de forma específica es sol·licita al Consell Executiu. Diem la primera perquè les aportacions que s'han realitzat per part de la consellera en la primera compareixença de política social vers els objectius de capteniment de la Conselleria i els objectius prioritaris, les polítiques prioritàries, es va parlar de política de la gent gran, i al darrer Ple es va presentar una interpellació sobre les prioritats de la Conselleria de Benestar Social que era fonamentalment substanciada envers les políti-

ques de gent gran. Però aquesta, de forma específica, és la primera que es realitza sobre les polítiques de la gent gran.

Senyores i senyors diputats i senyora consellera, nosaltres creiem que l'estat del benestar és un estat absolutament consolidat a Espanya i a Catalunya, és un estat consolidat al major nombre de països de la Unió Europea i en el qual països com Estats Units estan molt lluny d'arribar als nostres nivells d'estat de benestar, i parlem de pensions, i parlem d'ensenyament, i parlem d'educació. Però el nostre Grup Parlamentari vol anar més enllà d'aquest estat del benestar i vol arribar a assolir el que esperem i el que creiem com la societat del benestar, aquella societat en la qual creiem que els drets subjectius, on han d'anar adreçats, ha d'ésser als drets dels serveis socials. Hem d'aconseguir que el perfil jurídic dels serveis socials assoleixi dues característiques cabdals, importants: la universalització i la gratuïtat d'aquests drets, i encara, senyora consellera, estem lluny, en molts dels serveis del mapa de serveis socials, no solament assistència social primària, sinó també serveis especialitzats, estem lluny d'assolir aquests perfils dels serveis socials.

És per això que nosaltres creiem que hem d'arribar a aquest perfil jurídic, però per a això necessitem tot un seguit de qüestions, i una, important, és el finançament. Creiem, senyora consellera, que com es va dir aquí al darrer debat de política social, dit pel darrer conseller de Benestar Social, que un dels punts més importants i els objectius i reptes que té per endavant la Conselleria és assolir un model de finançament amb les entitats locals, un model de finançament que permeti la millora quantitativa i qualitativa dels serveis socials d'atenció primària. Estem parlant, senyora consellera, d'aquells serveis que vostè molt bé coneix i que són l'ajut domiciliari, que són serveis de telealarma, de teleassistència, que són aquests serveis que poden fer i poden possibilitar que la nostra gent gran estigui en millors condicions atesa, però, sobretot, estigui en un gran nombre de supòsits a la família.

(La vicepresidenta segona substitueix el vicepresident primer en la direcció del debat.)

Vostè mateixa, quan va aportar les prioritats de la Conselleria en aquesta Comissió de Política Social, ens va donar a conèixer que, dels darrers informes que es tenen a la Conselleria, gairebé un 56% de les necessitats demandades demanaven i deien que volien romandre a la llar, que volien romandre a la família i que aquestes necessitats havien d'estar o podien ésser cobertes per la família complementades i implementades pels serveis socials d'atenció primària. Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari Popular, també diem el mateix: creiem que ha de ser amb la família un dels punts cabdals on les persones grans estiguin ateses i estiguin acollides amb la resta de membres de les seves famílies.

Nosaltres, darrerament, estàvem pensant que amb el nombre de persones grans que hi ha Catalunya –pensin que és la comunitat autònoma on hi ha un major nombre de persones grans, seguida després d'Andalusia i de Madrid, gairebé més d'un milió de persones majors de seixanta-cinc anys i gairebé mig milió majors de setan-

ta-cinc anys— estem parlant gairebé d'una tercera edat i d'una quarta edat, senyora consellera; estem parlant de viure dignament aquesta tercera edat i de viure dignament aquesta quarta edat. I vostè em dirà —i tots hi estem d'acord— que hi han dos models o dos tipus de persones grans: aquelles persones grans dependents i aquelles persones grans no dependents, aquelles persones grans que tenen autosuficiència, que tenen autonomia personal i que poden dur a terme la seva vida amb total independència i autonomia i aquelles altres que per raons cognoscitives, que per raons psicològiques, que per raons de disminucions psíquiques o psicològiques no poden dur a terme la seva vida de forma autònoma i necessiten un suport sociosanitari.

Quan vostè va presentar els objectius de capteniment ja li dic que a nosaltres no ens va ésser suficient. Creiem que vostè no va aportar a la Comissió de Política Social tots aquells objectius, totes aquelles polítiques concretes d'execució cap a la gent gran activa o dependent i cap a la gent gran no dependent. I li diem per què, senyora consellera: vostè ens va parlar d'una societat incloent, d'una societat integradora, d'un enfocament assistencial, sociosanitari i de la importància de les polítiques de benestar, que —permeti'm, senyora consellera— no solament van adreçades a la cohesió social d'un país, sinó —tot allò encara més important— al seu progrés i al seu desenvolupament. I a nosaltres, que ens agrada parlar no de formacions polítiques progressistes, sinó de formacions polítiques que treballen per al progrés d'un país —i, en aquest cas, per a Catalunya—, creiem que la importància de les polítiques de benestar s'ha de fer ressò que són aquelles adreçades, també, al desenvolupament i al futur d'un país.

Ens parlava vostè que els principis fonamentals als quals vostè adreçava la seva política de capteniment envers la gent gran eren l'atenció personalitzada i integral, la d'incorporació de noves tecnologies i la d'atenció a la qualitat. Jo crec que totes les formacions polítiques hi estem absolutament d'acord, amb això que vostè ens va dir, però vostè va deixar de dir moltes coses i a la millor, per això, creiem que és prou important que avui, tot i que després, com bé diem, no es substancia, sinó que es té a terme una moció de substanciant d'una interpellació anterior, creiem que és important que vostè concreti polítiques d'execució envers la gent gran.

I anem a fer dues diferenciacions importants: la de les persones grans no dependents i les persones grans dependents. Creiem que per a aquestes persones grans no dependents cal fer tot un seguit de polítiques i de planificacions concretes. En primer lloc, senyora consellera, hem de parlar de flexibilització de l'edat de jubilació, i permeti'm que li recordi, senyora consellera, que aquests 500 milions que van anar adreçats a pagar pensions no contributives l'any 99, no sabem per quina raó l'any 2000 —amb aquesta desviació d'IPC— no s'ha produït aquest pagament, que creiem que va ser electoralista, potser perquè encara estan pendents de la sentència o de la resolució judicial del Tribunal Constitucional o potser perquè l'any 2000 no calia fer aquest pagament de pensions no contributives envers els nostres perceptors de jubilació no contributiva a

Catalunya, això també caldria que vostè al Parlament de Catalunya ho pogués explicar. Creiem que s'haurien de fer polítiques transversals per donar informació i per donar estímuls a la flexibilització de l'edat de jubilació. També s'han presentat des d'aquí proposicions no de llei que creiem que caldrien campanyes d'informació junt amb la Conselleria de Treball per ajudar a preparar a la jubilació i per compatibilitzar fórmules de jubilació flexible a la nostra gent gran.

Creiem que és important fomentar l'associacionisme cultural, esportiu, de la gent gran, i creiem prou importants els contactes i actuacions intergeneracionals. A més, és important potenciar activitats formatives, de lleure, d'oci i de coneixement. Jo no sé si cal que l'hi recordi, senyora consellera, però crec que la comunitat autònoma de Catalunya, en el darrer informe de serveis socials a Espanya, és la comunitat autònoma amb un major nombre de casals, si no ho recordo malament, 1.245 casals, amb diferència de moltes altres comunitats autònomes. Nosaltres volem creure que va ser, doncs, evidentment, per dur a terme una política de lleure i d'oci a la nostra gent gran i no per allò que moltes vegades es titllava la Conselleria de Benestar, allò que se'n deia «fer clientelisme polític» a través d'aquests casals.

Creiem que és important que es facin campanyes d'informació a aquesta gent gran no dependent, sobretot en aspectes importants com informàtica, comptabilitat, campanyes de la moneda, de l'euro, que molta de la nostra gent gran pot estar interessada i cal incentivar-los, cal estimular-los i cal adreçar-los que puguin dur a terme això, i per això m'agradaria que en aquest aspecte vostè ens parlés de què és el que ha pensat fer la Conselleria de Benestar respecte a la formació d'adults.

Respecte als dependents, a les polítiques de dependents —de persones grans dependents—, cal dir que la Conselleria de Benestar Social, en deu anys, des de 1988 al 1998, ha fet una increment important en el nombre de places de centres de dia i de places residencials. Això és cert, i hi ha una diferència substancial envers les comunitats autònomes de la resta de l'Estat espanyol. Ara bé, també cal dir-li, senyora consellera, que el conseller mateix, en aquesta cambra, va reconèixer que prestacions tan importants com l'atenció domiciliària solament suposaven entre un 4 i un 8% de la despesa pública i suposaven això amb relació a països molt avançats de la resta de la Unió Europea. Cal que hi fem molta tasca, amb l'ajuda domiciliària, amb el servei d'atenció domiciliària.

Respecte a les residències? Es va fer una promesa de la Conselleria de Benestar que l'any 2000 no restaria ni una sola plaça en llista d'espera arreu de tot el territori. Ja sé que vostè em diu que no, senyora consellera, però jo parlo de les polítiques de la Conselleria de Benestar Social, i si va fer aquesta promesa el conseller de Benestar Social, ben segur que li puc dir que jo no sóc la persona idònia per complir-ho, sinó més aviat vostè, en aquest cas; doncs, va dir que no hi hauria i no restaria cap plaça en llista d'espera que no fóra a la ciutat de Barcelona, arreu, inclosa l'àrea metropolitana; les seves paraules són: «Ciutat de Barcelona», diari d'aquesta cambra del 7 d'abril de 1999. M'agradaria...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant perquè ha esgotat el seu temps.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. M'agradaria, senyora consellera, que vostè ens ho pogués explicar i llavors seguiríem parlant de places de centre de dia i, sobretot, d'habitatges tutelats en el meu segon torn de rèplica, després de la seva paraula.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, amb molt de gust responc de forma específica a la demanda d'informació sobre la política d'atenció a la gent gran al nostre país. És ben cert que a la compareixença del 17 de maig vaig esbossar les principals línies i amb molt de gust els les vull concretar.

D'entrada, sí que m'agradaria definir i que quedés clar que la política d'atenció a la gent gran que s'aplica a Catalunya reconeix i recull els principis que les Nacions Unides van declarar a favor de la gent gran; per tant, són uns principis que engloben el conjunt de la política d'atenció a la gent gran, principis que a vegades es fan més evidents quan s'adrecen els programes d'atenció a la gent dependent i a vegades principis que són més visibles quan es parla de gent autònoma. Però els principis crec que és bo que els recordem perquè demostren les línies de fons del nostre pla d'acció: el principi de dignitat, promoure i garantir un tracte digne i a ser valorat socialment independentment de la seva contribució econòmica; el principi d'independència, en el sentit d'afavorir el dret a residir al domicili tant de temps com sigui possible –aquí podem comentar-ho, però és un principi en el qual es basa el programa «Viure en família»–; el principi d'autorealització, que comporta poder aprofitar les oportunitats que l'allargament de la vida dona per desenvolupar plenament el potencial de les persones adultes; el principi de participació, que ha de garantir la integració a la societat i la participació activa en la formulació i l'aplicació de les polítiques així com en el camp del voluntariat i de l'associacionisme, i, evidentment, el principi d'assistència, que ha de garantir i facilitar l'accés als serveis d'atenció, en definitiva, als serveis d'atenció socials i a la salut.

Aquests principis globals, com he dit, es fan més visibles uns a les polítiques i en els programes adreçats a les persones amb dependència i d'altres a les persones amb autonomia. Per tant, permeti'm..., i espero que entre els torns pugui concretar quins són el nostre posicionament i la nostra línia d'acció envers aquests dos grans col·lectius que acullen la gent gran. Però també hem de considerar quins són els factors que condi-

cionen la política d'atenció a la gent gran. Els hem dit, però crec que és bo recordar, tal com vostè deia; vostè parlava de la tercera i la quarta edat, en realitat és l'envel·liment i sobreenvelliment, podem dir, amb diferents paraules però el mateix concepte, no és només l'envel·liment sinó també el sobreenvelliment: l'increment de la dependència, l'increment de les llars unipersonals que sociològicament fa un mapa familiar diferent, la voluntat de la gent gran de viure en el seu entorn..., tots aquests factors condicionen, lògicament, la política d'atenció.

Hi han uns punts de partença, que vostè hi ha fet referència i que jo també crec que és oportú recordar, que és que si bé a Catalunya parlem ara que hi ha un milió de persones majors de 65 anys i que representen el 17% de la població, el 2010 s'espera que hi hagi 649.000 persones de 75 i més anys; per tant, aquest sobreenvelliment es farà cada vegada més notable, i també a l'hora de dissenyar la política d'atenció a la gent amb dependència hem de tenir present que disminueix el nombre potencial de cuidadors. Per tant, la demanda de serveis personals continuarà incrementant-se els propers anys.

Per tant, estem d'acord que la producció de serveis per a persones grans haurà de modificar-se a curt termini, transformant els establiments residencials clàssics en plataformes productores de serveis personals, amb clients ingressats de manera permanent –com són les residències assistides– i persones ateses de manera ambulatoria, sigui en centre de dia, estades de respir, assessoraments a família, serveis puntuals. Però també amb molt de gust li concretaré les polítiques d'execució que vostè em reclamava, les polítiques específiques que permetin un grau de concreció més alt que el que vaig poder fer a la compareixença, que era global.

Quins són els principals objectius actuals i de futur pel que fa a l'increment dels recursos d'atenció residencial i d'atenció comunitària? Vostè sap que tenim com a referència –perquè és un marc d'Estat– el Pla gerontològic, que fixa per al 2000 aconseguir, per cada cent persones majors de 65 anys, 3,5 places. I és bo que recordem que en aquests moments a Catalunya estem a 3,99 i que la resta de l'Estat està a 2,90; amb tot, la nostra proposta és ampliar més aquest índex de cobertura. Per tant, ens hem proposat entorn de 7.000 actuacions d'atenció personal assistencial en aquesta legislatura; dos objectius: un, donar un equilibri territorial més fort en les diferents actuacions, i garantir que dintre d'aquesta cobertura que assenyalava hi hagi una cobertura residencial pública mitjana a Catalunya d'1,46 el 2003. Això crec que és important perquè el Pla gerontològic preveu 1,4; nosaltres preveiem 1,46, però també –lògicament estem parlant d'una mitjana– ens proposem que cap comarca estigui per sota d'1,32, pel que fa a cobertura pública. Per tant, aquests indicadors ens han de guiar a l'hora de fer la distribució de l'increment d'atenció residencial que ens proposem.

Però també penso que és bo –i atès que demana aquesta concreció de polítiques específiques– recordar els recursos que s'hi han destinat. Si a l'acolliment residencial l'any 99 s'hi destinaven 3.431 milions, el 2000 hem tingut un increment de 1.695; pel que fa a places,

l'increment ha estat de 1.020, perquè estàvem a 8.812 i estem a 9.832, per tant, aquesta línia d'increment, com ens van proposar, l'estem complint, i les persones ateses també han tingut un increment important i arriben a ser 11.675. Però lògicament hem d'incrementar fins arribar a més places per poder també donar alguna cobertura adient a l'àmbit sociosanitari, que més endavant també podem comentar. Però a part de l'atenció residencial també –i vostè hi feia referència– tenim els recursos de centre de dia i d'habitatge tutelat, però lògicament el que té més impacte en aquests moments és el centre de dia, que ha tingut també un increment notable, que és, en el global de Catalunya, aproximadament de 6.500 places.

Pel que fa a l'increment de recursos sociosanitaris, que també s'han de tenir presents a l'hora de parlar de l'atenció a les persones amb dependència, cal dir que el programa que s'ha presentat recentment preveu que el 2005 hi hagi un increment de 1.500 pràcticament –1.493– places, llits plaça; també un increment per als llits de mitjana estada, i també un increment per a l'hospital de dia. Per tant, en conjunt, es pot veure que la línia i el compromís d'incrementar els recursos assistencials en les diferents modalitats estan ben enfocats.

Però també voldria parlar d'una altra prioritat, que respon a aquell principi que dèiem d'independència, que és la implementació del programa «Viure en família» –també vostè reconeixia un desig formulat per les persones grans: que tant com sigui possible puguin viure a casa. Això en aquests moments vol dir que s'ha fet un increment notable dels ajuntaments i consells comarcals que estaven acollits en aquest programa, que han passat de 13 a 22 l'any 2000 –parlo de l'any 99, 13; l'any 2000, 22. I el programa de suport a les famílies, pel que fa a la prestació econòmica, també en el nivell de concreció que vostè em demanava, ha tingut una evolució important, ha tingut un increment de 1.114 persones ateses, i ha estat un total, el 2000, de 4.630, i si ho valorem en l'import econòmic passem de 1.200 milions –recordo que en aquest programa hi ha aquell ajut econòmic de suport a la família que pot anar de 9.320 a 40.000 pessetes.

Però també hi ha hagut un increment d'hores de servei d'atenció domiciliària, en aquest cas cofinançades amb els ens locals. Totalment conscient –hi estem d'acord– que estem per sota dels països europeus que vostè es referia, però nosaltres tenim dues referències: les europees, sempre presents, i les del Pla gerontològic, perquè és el que el marc de finançament ens comporta. En aquest sentit, penso que és bo poder comunicar que, a través dels convenis marc que se signen amb ajuntaments i consells comarcals, aquest 2000 hem tingut un increment de 195.000 hores i hem arribat, doncs, a 916.000 hores cofinançades, que, si tenim en compte les que a més es van traspasar el seu dia, vol dir que, d'acord amb el tercer pla d'acció social i els indicadors que es preveïen, tenim una cobertura en aquests moments de l'objectiu que s'havia previst d'un 98,68%.

Però també volia parlar d'altres millores i d'altres línies d'actuació pel que fa a les polítiques de la gent gran. I aquí voldria citar, encara en l'àmbit de les persones amb dependència, la potenciació de les actuacions

adreçades a la millora de la qualitat assistencial i l'increment de la satisfacció de totes les persones usuàries de serveis i llurs famílies. Aquí volia parlar-li –i el temps se m'esgota– dels indicadors de qualitat que hem establert i dels treballs d'estudi d'excel·lència i les recomanacions per a la millora de la qualitat assistencial que estem fent. A partit d'aquí, també, dir-li i anunciar-li l'adequació dels actuals models de prestació de serveis a les necessitats canviants de les persones i els diferents entorns.

I aquí, per acabar aquest torn, voldria anunciar la definició de diferents models que estem treballant: el model d'atenció assistencial rural per a la gent gran, el model d'atenció assistencial en residències assistides, el model de valoració de necessitats per a l'accés a recursos d'atenció especialitzada i un quart punt, que cal citar, que és la creació d'espais i instruments de coordinació interadministrativa. I aquí tenim les dues grans coordinacions en aquest àmbit: la coordinació sociosanitària, de la qual li he fet un breu esment, i la coordinació amb atenció social primària, que és la porta d'accés a aquests serveis.

En el segon torn, amb molt de gust, procuraré concretar-li les actuacions que pel que fa a les persones actives tenim previstes al Departament de Benestar.

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, torn de rèplica...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora consellera, si em permet jo abans de parlar d'envelliment i sobreenvelliment segueixo mantenint tercera edat i quarta edat; és que allò del sobreenvelliment, doncs, encara un sembla que estigui bastant més envellit, i escolti'm ja està bé, ja que fent la tercera i la quarta edat, doncs, sembla que tinguem moltes més etapes d'aquella llarga edat i d'aquella llarga vida que tots esperem, per la qual cosa... (*remor de veus*), amb tots els seus respectes, prefereixo mantenir tercera edat, quarta edat, i no envelliment i sobreenvelliment, que són conceptes tècnics que a més no crec que siguin els més adients.

El Pla gerontològic. Vostè ha parlat del Pla gerontològic, molt bé; nosaltres li hem de dir: el Pla gerontològic porta per a aquest any un increment d'un 56% al pressupost, a les partides financeres del Pla gerontològic, i com vostè molt bé ha dit la mitjana de les places per a majors de 75 anys està en 3,5 i aquí a Catalunya està a 3,99.

Vostè em parlava de donar equilibri territorial i fer una vertebració territorial dels serveis socials especialitzats; suposo que vostè parlava de places residencials, llars i places residencials assistides i centres de dia. Doncs, les dades que nosaltres tenim, senyora consellera, no sembla que demostrin aquest augment que –tot i el que vostè ha esmentat envers el nombre de places– encara no mostren aquesta vertebració territorial d'arreu de les comarques de Catalunya. I li posaré uns exemples. Miri, les places de residència per a gent gran són un nombre total –segons les dades que vostè mateixa ens ha facilitat–

tat al mapa de serveis socials— de 38.075 places; de totes elles, a més, hem de fer esment que a Catalunya, tot i tenir un major nombre de places i de serveis de residència—tant de llars residència com de llars assistides— i de centres de dia, hem de dir i cal recordar que l'oferta privada és molt més àmplia i és molt més gran que l'oferta pública que a la resta de comunitats autònomes, i ens agradaria que això no fos així.

Miri, el model de Catalunya sembla ser que, per al servei i per a la prestació sanitària, tenim una gran tradició de mutualitats privades i això ens plau, però nosaltres creiem que en serveis socials i en àmbit sanitari cal fer molt més ressò, i cal que els governants i el Consell Executiu posin molt més ressò a fer més nombre de places públiques perquè és allà on anàvem, al perfil jurídic que jo li comentava al principi: la universalització i la gratuïtat de les places, perquè si ens hem de posar a parlar del copagament d'aquestes places, moltes de les persones de la gent gran de Catalunya no hi poden accedir, a aquests serveis socials especialitzats, i és responsabilitat dels governants que hi puguin accedir. Això en places de residència i en places de centres de dia, senyora consellera: més gran l'oferta privada que l'oferta pública.

Vostè em deia: «vertebració territorial». Doncs, miri, li recordo: amb places de residència per a gent gran l'Alt Urgell, el Garraf, el Pla d'Urgell, el Pla de l'Estany, el Solsonès i la Terra Alta no tenen oferta pública directa—pública directa—; ni oferta directa ni oferta concertada. M'agradaria que vostè ens digués com, per exemple, una comarca com el Garraf, amb 13.000 persones, amb 13.000 avis, no tenen una oferta de residència per a gent gran. Les ràtios que vostè ens ha dit d'ajut domiciliari, estem gairebé a un 1,77, i nosaltres li diríem que envers l'informe que tenim de la resta d'Espanya estem per sota de comunitats autònomes com la madrilenya i l'andalusa; amb serveis de teleassistència tenim a Catalunya 3.900 usuaris, quan Madrid en té 7.199, Andalusia en té 8.875, i estem en ràtios de 0,39 quan en altres comunitats autònomes estem a l'1,05 o al 0,93.

Centres de dia. En centres de dia tornem al mateix: l'oferta privada és més àmplia i més generosa que l'oferta pública, i ens agradaria que no fos així. La vertebració territorial resta molt d'allò que vostè ens ha dit, perquè hi ha tota una sèrie de comarques—Alt Camp, Alt Urgell, Pla de l'Urgell, Pla de l'Estany, Priorat i Solsonès— que no tenen oferta pública, ni directa ni concertada, senyora consellera—ni directa ni concertada. Si estem al capdavant de la prestació de serveis socials especialitzats, encara resta aquesta vertebració territorial perquè puguem dir que estem al capdavant d'aquestes prestacions.

M'agradaria, senyora consellera, com que veig que se m'acaba el temps i sembla ser que per a això caldria una segona interpellació, envers aquesta qüestió, perquè a més poguéssim comprovar, doncs, hores en relació amb altres comunitats autònomes..., en la qual, per exemple: en habitatges públics tutelats, la comunitat autònoma de Catalunya té només 19 habitatges públics, amb 308 places, quan Extremadura té 31 habitatges públics, 628 places, i li asseguro, senyora consellera, que el nombre de la població gran a Extremadura...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant, si us plau...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix, senyora presidenta— ...és bastant més inferior que el de Catalunya; però Navarra té 112 habitatges, País Basc, etcètera, etcètera.

Com que veig que em resta temps, senyora consellera, el que sí s'ha demostrat amb aquesta interpellació és que ens manca molt per fer, és que manquen molts serveis socials d'assistència primària i sobretot serveis socials especialitzats, i que esperem que en aquesta legislatura pugui complir tot això que aquest Grup Parlamentari li ha demanat i el compliment dels seus propis objectius, com són aquestes 7.000 places de residència a què vostè mateixa es va comprometre en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a un torn de rèplica, té la paraula la senyora consellera, la senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyora presidenta. Evidentment, senyora diputada, jo li he parlat d'objectius de legislatura i quan li he parlat d'arribar a uns indicadors territorials i d'equilibri territorial era certament al llarg de la legislatura; per això, perquè tenim detectats, lògicament, aquests desfasaments, és quan ens hem proposat aquests objectius; és a dir, aquestes places que ens hem compromès, com les repartirem per poder garantir aquest equilibri territorial. Per tant, insisteixo que és un objectiu de legislatura. Vostè ens feia referència a unes dades que sí que estan publicades, però que estan en el mapa publicat, però que li recordo que—i queda ben clar a la portada— és del 98 i que, per tant, en aquests moments el nombre de places ja és superior.

Ara bé, amb relació a la consideració que fa vostè entorn a l'oferta pública / oferta privada, de la manera que ho parlem podria semblar que l'oferta pública a Catalunya és inferior a altres comunitats autònomes. Però no és així. La veritat és que la distribució, si un parla de titularitat o de plaça concertada, pot ésser diferent. Per tant, aquí els indicadors sí que ens demostren, tal com jo li he dit, que aquestes set mil places que nosaltres hem treballat i ens hem proposat per a aquesta legislatura són per incrementar aquest percentatge públic i per compensar els desequilibris territorials. És en aquesta doble línia que pensem avançar amb aquesta programació de places.

Vostè parlava d'universalització i gratuïtat. Aquests sempre són els grans temes; aquí és permanent—quan parlem de serveis socials— que es faci l'analogia amb serveis que estan universalitzats i que estan reconeguts així a la Constitució i que sabem que, pel que fa a serveis socials, no és el cas, si bé és veritat que les expectatives de la societat i les tendències ens portaran, de ben segur, als poders públics a definir més aquests prin-

cipis d'aquests serveis. Però això, lògicament, sempre –i d'aquí ve a vegades la prudència– caldrà acompanyar-ho del pla de finançament pertinent.

Vostè parla de gratuïtat i no parla de copagament, o ha fet una apreciació amb relació al copagament... El copagament permet aquest ventall; depèn dels ingressos de la persona, lògicament, permet o no portar res, o portar una part o portar el percentatge que es marca. Sabem que aquest sí que és un principi de responsabilitat que ha de ser inherent a la programació de les places.

Vostè també parlava, amb xifres saltades, de comunitats autònomes que tenen habitatge tutelat o que tenen centres de dia. Jo crec que el que cal valorar és el conjunt dels recursos assistencials en les diferents modalitats, i que depèn de la composició sociològica i territorial veure quin és el recurs més adient. És possible que hi hagi una comunitat, com pot ser –vostè ho deia– Extremadura, que tingui més una modalitat que una altra; però vostè mateixa ha reconegut al principi de la seva intervenció que l'oferta global assistencial, percentualment, és més alta a Catalunya que a altres comunitats autònomes. Per tant, pensem que el que sí que hem de fer és poder veure aquesta distribució dels diferents recursos en les diferents modalitats.

Però jo abans també li he dit..., i no voldria acabar la meua intervenció sense fer una referència a aquell altre segon collectiu tan important en el qual dèiem que aquells principis que marquen la política d'atenció a la gent gran són visibles en diferents graus, perquè crec que no és bo –crec que no és bo– que identifiquem polítiques de la gent gran amb només polítiques d'atenció a persones amb dependència, pel cabal social que representen, pel protagonisme que es mereixen i per les línies d'actuació que en aquests moments s'estan fent. I aprofito, doncs, per recordar que el Departament de Benestar, en aquest sentit, té configurat un espai –que porta precisament el nom d'Espai Gran– on aquestes necessitats a què vostè alludia, d'informació, de promoció, de formació, hi troben resposta.

Senyora diputada, crec que parlava de necessitats d'informació, de formació de persones, de desenvolupament d'activitats d'oci i de lleure, etcètera. En aquest sentit, doncs, dir-li –i només tinc temps segurament per esmentar-ho, però crec que és suficient– que hi han els diferents programes –que amb molt de gust li detallaré quan convingui– d'informació, de formació artística, de formació esportiva, de formació en el sentit més ample –recordem que pràcticament quinze mil persones assisteixen a les aules de formació de la gent gran a les universitats catalanes, i pensem que aquest és un gran capital que no podem oblidar–, tot el món del voluntariat i les persones grans, el món de la informàtica, el món de les mediateques, que aproximem, que fan properes les noves tecnologies a la gent gran.

Però també dir –i per acabar– que es compta amb un altre d'aquells principis que jo enumerava al començament, que és la participació de la gent gran: que el disseny i l'aplicació d'aquestes polítiques es facin no només per a la gent gran, sinó amb la gent gran. I és a través dels mecanismes i els òrgans de participació que

tenim establerts i que en aquests moments s'estan desenvolupant al llarg de tot el territori, a través del Programa de gent gran i dinamització, que en el 2000 s'hi han acollit vint-i-dos comarques i ara se n'hi acolliran dinou més, que es porta a terme aquest gran programa de participació i protagonisme de la gent gran, però no només per a la gent gran, sinó amb la gent gran, garantint, doncs, també la seva participació, com hem dit, en el disseny i l'aplicació.

Moltes gràcies, senyora diputada; gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i de seguretat viària (tram. 300-00240/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i de seguretat viària, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per defensar la interpellació, l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, traspassats els serveis de trànsit als Mossos d'Esquadra, sembla de tota lògica procedir a una interpellació sobre els propòsits de la Conselleria en matèria de seguretat i disciplina viària.

L'accidentalitat, que durant els anys vuitanta, doncs, havia baixat moltíssim, contra tot pronòstic i malauradament en els noranta ha tornat a créixer i de manera espectacular. Així, a Catalunya els accidents de trànsit no paren de créixer des de l'any 96, a un ritme del 6% anual, podríem dir; a Catalunya moren anualment entre set i vuit-centes persones, i fins a l'octubre d'enguany, per exemple, havien perdut la vida més de cinc-centes persones, que significa un increment de gairebé un 5% respecte a l'any anterior en el mateix període.

Per altra banda, també cal comptar els accidentats, que són més de vint mil anuals, cosa que comporta un important quadre de discapacitats, amb un enorme impacte econòmic, que també s'hauria de valorar –algunes persones el valoren, doncs, en 250.000 o 300.000 milions de pessetes, aquest impacte. Per tant, doncs, estem davant d'un tema importantíssim, greu, que hauria de merèixer un tractament transversal continu –no es pot abaixar mai la guàrdia– i pactat entre les institucions, i creiem que hauria de ser un objectiu prioritari del Govern de la Generalitat, ara que té tot el control sobre el trànsit, eh?

Aquesta interpellació, doncs, tracta que el Govern articuli també el mandat que va establir aquest Parlament en el debat de política general, en aprovar una proposta de resolució que va presentar Esquerra Republicana, que literalment diu el següent; diu: «El Parlament de

Catalunya insta el Govern de la Generalitat a redactar un pla per a reduir la mortalitat per accidents de trànsit en el termini d'un any. Aquest pla ha d'incloure mesures d'eliminació de punts negres de la xarxa viària, d'increment i regularitat de les campanyes publicitàries destinades a la conducció prudent, de prohibició dels anuncis publicitaris que facin apologia de la velocitat i d'enduriment, tant de la legislació com del seu compliment, de les infraccions perilloses.»

Crec, doncs, que aquest tema de l'accidentalitat i les seves seqüeles i del seu impacte econòmic hauria de ser un tema prioritari, en el qual cal intervenir i de manera regular, de manera constant, no puntual –no puntual–, i sobretot des de molt diversos àmbits. I és en aquests diferents àmbits en què voldria basar els punts de la interpellació.

En primer lloc, voldria interpellar i preguntar al conseller com pensa complir la Resolució aquesta de política general, en el sentit, doncs, bé, d'articular un pla, i com en aquest pla pensa integrar les institucions, les diverses associacions que treballen en el tema; en definitiva, doncs, que hi hagi una resposta al màxim de social possible.

En segon lloc, crec també que hem de preguntar al Govern de la Generalitat, per via del seu conseller responsable, com es pensa actuar sobre les actituds i comportaments. Això vol dir, d'entrada, que caldria desenvolupar campanyes regulars per a promocionar la conducció tranquil·la, assesegada i, sobretot, respectuosa amb el proïsme, amb l'altre, perquè les campanyes puntuals que es fan serveixen de poc. Aquestes campanyes que anuncien a bombo i platerets que sortiran coses molts espectaculars i al final veiem actors dolents i amb suc de tomàquet, doncs, la veritat, aquestes campanyes s'ha vist que són absolutament ineficients.

A França, per exemple, que és un estat que tenia molts problemes d'accidentalitat i que en els últims tres o quatre anys ha anat reduint sensiblement el seu grau d'accidentalitat, doncs, sempre veiem que hi ha campanyes permanents; a les autopistes, per exemple, diu: «Vigileu amb la separació, amb les marques de separació, si heu inflat els pneumàtics, si heu descansat», etcètera, no? Per tant, aquí es necessita, doncs, canviar la concepció, passar de campanyes puntuals a campanyes regulars; és a dir, la gent sempre ha d'estar una mica, doncs, influïda pels missatges institucionals, que han d'anar variant, perquè no es creen anticossos de manera reflexa, no?

Per tant, aquestes campanyes han de ser més subtils, més permanents, i en tenim uns exemples que ja es van fer i crec que van resultar molt positius. Aquella campanya de «No als accidents», per exemple, que portaven els automòbils al darrere va ser una bona campanya; és a dir, tothom en portava, i, per tant, d'alguna forma, eh?, doncs, incidien sobre el tema. Després, també, una altra cosa que també va ser provocada, aquella teoria dels cotxes voladors, també crec que va provocar, en fi, un cert estat d'opinió, estat de vigilància, en la gent, que segurament va incidir que hi hagués menys accidents, perquè va ser en els moments que n'hi va haver una baixada, no?

Per tant, doncs, com deia, les campanyes no han de ser tan puntuals, sinó molt més regulars, molt més massives, i, per tant, voldrà dir que han de ser més intel·ligents, han de ser més plurals i, sobretot, voldrà dir que hi haurem de posar més diners, eh?; això valdrà més diners, segur. Però, bé, la política és prioritat, i set o vuit-cents morts anuals, doncs, ni que sigui que en rebaixem cent, doncs, haurem fet molt.

Després, en el tema de les actituds i comportament, que cal actuar-hi, a Barcelona sobretot ara hi ha un debat sobre el civisme –suposo que el senyor conseller està al cas–, un munt de cartes a la premsa sobre això, i cal fer campanyes, no? Per exemple, caldria desenvolupar un cert codi ètic per a les campanyes publicitàries dels fabricants d'automòbils. Les campanyes publicitàries, per exemple, que es fan a Alemanya dels automòbils insisteixen més en els aspectes de seguretat; aquí insisteixen més en els aspectes de velocitat. Per tant, s'hauria de canviar el xip. No sé aquí, el CAC, si podria dir alguna cosa sobre la matèria, és a dir, prohibir certs anuncis que inciten a l'agressivitat, i en aquest sentit, doncs, bé, crec que, ja que he començat parlant de qüestions..., per exemple, l'altre dia al CAC hi va haver un debat sobre com informar de les tragèdies, per exemple, dels anuncis aquests de publicitat d'automòbils; també podria dir alguna cosa.

També s'hauria d'actuar, d'alguna forma, en aquesta disbaixa d'empreses que surten pertot arreu dient que trauen les multes, que trauen les multes de..., qualsevol multa, eh? –fins i tot, de vegades, atropellaments i tot–, que treuen les multes i tot això, no? I llavors, és clar, això dona una certa sensació de disbaixa que crec que cal acabar-ho. Jo m'entretinc a vegades a mirar..., ara ja fa temps que no en veig –per exemple, a TV3 n'hi havia hagut–: en el teletext de les televisions surten anuncis d'empreses que treuen tota mena de multes, conducció temerària, etcètera; que no pateixis. Si vas a «la Campana», per exemple, també, en entrar et donen publicitat que treuen tota mena de multes. Jo crec que, home!, un pèl de jacobinisme no faria mal, no? És a dir, no pot donar la sensació –no pot donar la sensació– que el Govern no actua i d'alguna forma permet que hi hagi una certa burla –diguem-ne– del que s'ha de fer, en fi, de la sanció del comportament irresponsable.

Després també hi ha un altre punt que m'agradaria saber l'opinió del conseller, que és mesures sobre la legislació, la justícia i les sancions. L'altre dia hi havia..., les policies locals es queixaven que si agafaven un automòbil que no tenia assegurança, doncs, no podien immobilitzar el vehicle, la qual cosa els provocava una pèrdua d'autoritat, i això és un tema que, d'alguna forma, s'hi ha d'insistir, s'hi ha d'incidir. Això no pot ser, que més d'un 10% de vehicles funcionin sense assegurança. En aquest sentit a l'entesa, a Madrid, han presentat una moció de posar distintius als automòbils amb què es vegi clar si aquell cotxe està amb assegurança o no ho està, no?

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, hauria d'anar acabant, si us plau.

El Sr. Bonet i Revés

Vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, hi ha una sensació que alguns comportaments gaudeixen d'impunitat i per això caldria, en fi, posar-hi mà d'alguna forma. Després, també, la qüestió dels mòbils, les pantalles que ara portaran amb el sistema GPF, tot això, s'hauria, en fi, d'actuar-hi.

I com que se m'està acabant el temps i voldria parlar també un moment, i després ja insistiré, hi ha també la qüestió de les infraestructures, i aquí només ho dic, que són els punts negres: prevenir, no actuar després; és a dir, les rotondes, per exemple, no dir «ara en farem...», com que hi ha hagut tants morts...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, agrairia que anés acabant. Ha esmerçat més del 10% del seu temps principal.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, senyora presidenta, ja acabo. I per tant, doncs, bé, ho deixo aquí, senyora presidenta. Gràcies. I després hi tornaré.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a l'illustre diputat, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller de d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Bonet, coincideixo plenament amb vostè sobre la conveniència, avui, ara i, escolti, sempre, de cercar punts de trobada entre tots que puguin contribuir a aportar solucions, realment, al que jo en diria en termes mèdics una epidèmia, que és el tema dels morts i dels accidents en carretera. Dies enrere, parlant a través dels micròfons d'alguna emissora de ràdio jo feia un símil, deia: «Què dirien els habitants, els ciutadans d'aquest país, si en un municipi de Catalunya, d'aquests que en tenim molts, que té això, entre 700 i 800 habitants, i es declarés una epidèmia sanitària que cada cap de setmana morissin inexorablement nou o deu persones o onze, de manera que al cap d'un any aquell municipi hagués desaparegut?» No cal que li expliqui la situació no solament de pànic, sinó de catàstrofe que es produiria, i de mitjans de comunicació, d'interpellacions; és a dir, segur que aquest conseller que els parla, si fos el de Sanitat, hauria hagut de dimitir, amb perdó del conseller, perquè no s'ha pogut frenar aquesta epidèmia. I, en canvi, curiosament –curiosament–, ens hem acostumat que el dilluns quasi passem més de pressa del normal el full del diari el qual ens diu: «El darrer cap de setmana» –com aquest passat– «hi va haver, entre divendres i diumenge, nou accidents mortals...», nou morts, no nou accidents, nou morts a les carreteres catalanes: en un sol accident, tres morts i un ferit molt greu, a Ripoll.

Precisament amb aquesta finalitat de debatre això, jo vaig sol·licitar el dia 5 de setembre, és a dir, abans de tenir totes les competències, mantenir una sessió infor-

mativa amb la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, entre altres, doncs, per començar a explicar què volem fer i com volem enfocar aquest problema. Per tant, avui, per raons de reglament, això serà un debat més aviat curt, però sí que potser podré esmerçar quines són aquestes grans línies mestres que ens proposem tirar endavant.

Hi ha una primera idea que vull reiterar, i és que en diem accidents de trànsit quan molt sovint no són tals accidents, en el sentit que no obeeixen a causes de força major o a fatalitat impossible de predir, sinó que en molt cas serien la lògica conseqüència d'una determinada conducta al volant, d'una determinada actitud i, per tant, de resultat previsible; molts casos, alertat amb allau d'informació, amb educació i campanyes de sensibilització que, tot i així, no aconsegueixen impedir la vulneració d'unes normes de circulació.

Vostè ha recordat molt bé que el Grup d'Esquerra Republicana va presentar a la consideració del Parlament diverses iniciatives i m'ha llegit el paràgraf tres de la Resolució del 16 d'octubre d'enguany en la qual diu això. Doncs, miri, nosaltres, al Govern de l'Estat, l'Administració de l'Estat, hem demanat que s'acceleri la reforma del marc legal de seguretat viària en els següents àmbits: d'una banda, que s'introdueixi un element d'equitat en la modelació de la sanció, atenent, sobretot, a l'historial del conductor, de manera que la reincidència en una conducció perillosa –perillosa no solament per a l'infractor, sinó per terceres persones, i això no s'ha d'oblidar mai– sigui castigada amb rotunditat i comporti la retirada del permís de conduir, si s'escau; segona, la reforma ha de permetre també millorar l'efectivitat dels mecanismes sancionadors, que vostè feia abans menció –tot això serien reformes concretes del marc legal–; introducció com a figura sancionadora de la revocació del permís de conduir atenent els antecedents infractors del conductor, cosa que la regulació actual no preveu com a element sancionador, sinó que ho associa d'una manera forçada en el cas a unes pèrdues de les condicions o actituds necessàries.

Reiterem novament un cas que passa no solament a França, sinó en altres països, que és el tema del carnet per punts, es tracta d'introduir com a element de graduació en les sancions allò que dèiem abans, el factor de reincidència o la reiteració en la comissió d'aquella infracció. A més, aquesta figura és la més progressiva que el sistema de sanció pecuniària fixa actual, perquè la seva capacitat dissuasòria no depèn del nivell econòmic del sancionat, a qui 10.000 pessetes li poden semblar segons com molt o segons com poc, sinó que els punts sobre l'eventual penalització de retirada per un temps de carnet tenen la mateixa capacitat dissuasòria i de punició, sigui vostè una persona rica o no.

Un altre aspecte que nosaltres hem plantejat també: tipificació de la responsabilitat subsidiària del titular del vehicle per a aquelles infraccions comeses per altres persones que condueixen el seu vehicle. La falta d'identificació de la persona que condueix el vehicle d'altri en el moment de cometre una infracció genera un alt grau d'impunitat en el càstig d'aquest infractor; el que es proposa, precisament per avançar en aquesta

cultura de responsabilitat, és la radicació de la impunitat, i és que el titular del vehicle sigui responsable solidari de les infraccions comeses per terceres persones que el condueixin –òbviament, amb el seu consentiment.

Un altre aspecte: validesa de la notificació no presencial de les denúncies per infraccions de velocitat. És a dir, la possibilitat que la denúncia fos notificada posteriorment a la detecció de la infracció al domicili de l'interessat; això, en molts casos, ens evita que el dispositiu policial per controls de velocitat hagi de ser doble, el primer pel control mecànic per radar i el segon per la patrulla que diu: «Miri, vostè ha fet la infracció.» Això alliberaríem efectius policials per poder fer més controls.

Un seguit de mesures relacionades amb el pagament de multes o sancions: d'una banda, incentivar el pagament voluntari mitjançant descomptes; en segon lloc, incrementar el recàrrec del pagament amb període no voluntari, i, finalment, evitar una pràctica que vostè m'acaba de dir en aquests moments, la interposició de recursos de manera sistemàtica i no fonamentada, molt sovint fet per empreses especialitzades que diuen: «No pagui les multes», que solament pretenen la dilació i, en molts casos, suposen un greu perjudici per a tothom. Nosaltres hem proposat com a element dissuasori d'aquesta pràctica, i ho hem proposat també en la petició que s'ha fet, l'establiment de l'obligació de depositar cautelament l'import de la multa com a requisit previ a l'interposició del recurs, sense que això en prejudici, evidentment, el resultat final, i, fins i tot, la possibilitat d'establir un recàrrec sobre la sanció inicial en el cas que el recurs sigui desestimat per temerari o no fonamentat.

(El vicepresident primer substitueix la vicepresidenta segona en la direcció del debat.)

Per tant, de tot això, de tot això en parlarem a bastament, quan calgui, en la Comissió perquè, insisteixo, jo espero poder anar a la comissió aquesta i plantejar totes aquestes coses. Evidentment, tot això no esgota el contingut d'actuacions, i em sembla que encara em queda un petit trosset, i, per tant, també hi ha l'anàlisi i actuació sobre els trams de concentració d'accidents. En aquest sentit, estem treballant amb l'Institut Cartogràfic i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que, com saben, es el responsable de la infraestructura viària, per tal també d'incorporar la tecnologia GPS en la localització dels accidents i permetre l'explotació conjunta d'aquestes dades. A part d'això, amb data 23 de novembre, tinc una carta en la qual, referent al compliment de la Resolució 24/VI, sobre debat de política general, en aquest apartat 3 que vostè feia menció, la Direcció General de Carreteres ha emprès una actuació per tal d'analitzar l'accidentalitat dels vehicles, a hores d'ara està en fase de licitació, per tant..., és 23 de novembre, l'estudi «Assistència a l'estudi i diagnosi de trams de concentració d'accidents dins del Pla de seguretat viària 2000», que ens ha de permetre, també, fer aquesta detecció.

Respecte al tema del CAC i, per tant, al tema de la publicitat, tinc una resposta a una petició feta també per aquest conseller que li parla en el sentit que em fa la

contesta següent el senyor Francesc Codina; diu: «Amb relació a la teva carta, en la qual fas referència a la Resolució 278/VI del Parlament de Catalunya, he de dir-te que, davant la proposta de creació d'un grup de treball integrat per membres del Departament d'Interior, del Servei Català de Trànsit i del CAC, estem en disposició de col·laborar i, per tant, resto a la teva disposició perquè quan tingueu les persones designades per part del Departament ens posem en contacte amb el conseller del CAC, senyor Xavier Guitart, a qui hem encarregat el seguiment d'aquesta qüestió.» Per tant, això també està ja endegat.

I, per últim –em queda un minut, suposo..., 41 segons–, em vull referir també a, potser, la mesura més impopular però també més indispensable que vostè haurà vist reflectida a la premsa aquests darrers dies, que és la de la tolerància zero en el tema de velocitat i alcoholèmia. Deixi'm dir-li només una cosa, a Lleida i Girona, que era on érem nosaltres competents aquest any 2000, s'han fet 63.000 controls individuals d'alcoholèmia, i quant a control de velocitat, a partir del 8 de gener, hi haurà un total de 50 radars distribuïts per la geografia catalana per fer controls de velocitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet, per cinc minuts.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, és un tema clar; evidentment, amb quinze minuts no es podrà esgotar i tampoc, evidentment, no el resoldrem.

Respecte..., sovint, el que es diu de les conduccions temeràries, que només representen l'1% i, per tant, s'han d'aïllar, etcètera, jo crec que la societat és un *continuum* i, per tant, hi ha un *continuum* de comportaments i s'ha d'actuar, diguem-ne, no només en aquest 1%, sinó a tot arreu. Amb això vull dir que la conducció és una activitat en què podríem dir que la mala llet s'encomana, com el matrimoni, i... (*remor de veus*), sí, i aleshores vull dir que en aquest sentit s'ha d'intentar descripar la conducció, que sovint està excessivament crispada i..., bé, a vegades els accidents són per això. No ho sé com s'ha de fer, però evidentment que s'ha d'actuar en aquest sentit.

Respecte al que deia de la velocitat zero i els radars i tot això, aquí també s'hauria de vigilar. És a dir, a les autopistes, el diumenge al matí hi ha poca gent; limitar la velocitat a 120 per hora em sembla que no és raonable; no és raonable si fa un dia de sol i està sec i hi ha poca gent a la carretera, això no és raonable. Però també potser no és raonable que pel mig de Gràcia, amb aquells carrers tan estrets, es pugui anar a 60 per hora; és a dir, s'hauria d'anar a 20 per hora.

És a dir, jo crec que hi hauria d'haver un codi de circulació flexible i que sigui molt més raonable, que tingui en compte les situacions d'infraestructura i la situació climatològica, perquè de vegades et posen multes per

anar a un lloc a 135 per hora i dius: «Ostres!, si no hi havia ningú, si estava sec, estava la carretera lliure, era una autopista, etcètera, etcètera.» Per tant, jo crec que en aquest sentit hauríem de vigilar per ser curosos que la gent no vegi que senzillament sigui una manera de recaptar per part de la Generalitat, donat que la gent sí que ho té al cap, que la Generalitat té penúries econòmiques, no?; és a dir, que realment que les multes siguin ben posades, no?

Després hi ha un altre problema: el de les senyalitzacions. Les senyalitzacions també han de ser ben posades; és a dir, no es val..., com més senyals de prohibició hi hagi, doncs pitjor es compliran, no? Itàlia és un país que hi ha 300.000 lleis, per tant no se'n compleix cap; a Gran Bretanya n'hi ha 10 o 12.000 i em sembla que es compleixen més. Llavors..., vull dir que a vegades trobem senyals d'obres –això sí, especificant que la Generalitat ha fet aquell camí, no sé què, no sé quants– de fa dos o tres anys, que et diuen: «a 40 per hora, obres», i allí ja no..., en fi, ja s'ha acabat les obres fa tres o quatre anys. En aquest sentit, doncs, més val vigilar això.

Després també em voldria referir a la qüestió de les infraestructures. Jo em recordo que, quan em dedicava més a les qüestions municipals, es deia que posaven semàfor en un lloc quan hi havia hagut un mort; posaven semàfor en un lloc quan hi havia hagut un mort allà, si no, no s'havia de posar semàfor. Home!, aquest argument no sé si s'aplica, però s'hauria de prevenir, perquè curar aquí ja és impossible –curar ja és impossible. Per tant, en aquest sentit, no sé..., ja que tinc l'alcalde de Tarragona aquí davant, no?, la carretera nacional 240... (*veus de fons*), 340, perdó, de Valls a Tarragona... (*veus de fons*), 240, sí, és la 240... (*veus de fons*), allí a l'entrada del Morell, al polígon industrial; home! –home!–, allà és un escàndol que no hi hagi una rotonda allí, és un autèntic escàndol que no hi hagi una rotonda: entren camions en una sortida molt estreta. És a dir, que hi hauria d'haver una actitud molt més activa, molt més intentant..., molt més vocacional. (*Veus de fons.*) Sí, però la Generalitat també a vegades pot fer pressió, per l'Estat, no? (*Veus de fons.*) Ah!, vostè és del PP, doncs a veure si fan alguna cosa d'una vegada.

Llavors, jo sé que aquest tema és complicat. Després també, per exemple, les autopistes, les àrees de descans: són ridícules les àrees de descans que hi ha a l'Estat espanyol a les autopistes; en fi, en relació amb les àrees de descans franceses, aquí són petites i a més a més t'atraquen segons a quines àrees. Per tant, aquí també s'hauria..., però, clar, com que *con la Caixa hemos «topado»*, potser hi ha problemes per això.

Per acabar, doncs, evidentment que lluitem contra una pressió social..., en fi, potser el paradigma o un dels paradigmes és la velocitat, i, per tant, és una cosa difícil, però crec que, en fi, cal lluitar, no?, cal lluitar i cal dedicar-hi recursos, imaginació, persistència i vocació, professionalitat però també vocació.

Jo crec que a Catalunya, que a vegades ens volem comparar amb regions d'Europa molt desenvolupades –parlàvem allò dels quatre motors d'Europa–, resulta

que en els paràmetres d'accidentalitat, doncs, no ens hi podem comparar. En aquest sentit, doncs, jo crec que el repte que hi ha una vegada es té el control del trànsit a Catalunya és que també en accidentalitat tinguem els paràmetres dels països més desenvolupats d'Europa.

Moltes gràcies, senyor conseller. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Pomés, també per cinc minuts.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, començo per on vull acabar: li garanteixo –i ho dic així amb tot l'èmfasi i amb tota solemnitat– que la política de seguretat viària és una prioritat del Departament d'Interior en aquests moments i evidentment és una prioritat del Govern. És a dir, nosaltres –com diu vostè molt bé– no podem quedar insensibles, no podem quedar indiferents a 600 morts en trams interurbans més aproximadament uns 180-200 en travessies urbanes; 800 morts a Catalunya anualment pel tema del trànsit és realment una sangonera intolerable. Per tant, en això, a partir d'aquí, hi estem absolutament d'acord vostè i jo.

Abans, d'una manera potser... –com diu vostè, també amb deu minuts és difícil de fer un...–, li he fet allò, unes petites pinzellades de cap on volem anar, de què volem fer en diferents fronts: en el front legislatiu; quant al tema del carnet per punts; quant al tema de conductors amb conducció temerària –després en tornaré a parlar, d'això–; en el tema del pagament de sancions, que la gent busca una certa impunitat; en el tema dels trams d'accidentalitat, amb Política Territorial i Obres Públiques; en el tema també de la publicitat a través del CAC; i per tant, a veure si aconseguim també aquí un consens de tots –dels mitjans de comunicació, dels mateixos fabricants de vehicles–, difícil, però en qualsevol cas ho intentem, de començar també a canviar aquesta sensació que la velocitat és un valor en si mateix.

Respecte al tema de conducció temerària i conducció tranquil·la, té vostè tota la raó; és a dir, del que es tracta és que la gent tingui una conducció tranquil·la, assossegada, que no sembli que hagi de fer competicions amb el del costat, o que per arribar tres minuts abans serà més feliç o serà..., o podrà lluir més enfront d'altres que volen presumir.

De totes maneres jo sí que, a un tema, que és el de l'excés de velocitat, vull referir-m'hi d'una manera clara. Vostè diu: «Home!, és que anar a 135 per una autopista que s'ha d'anar a 120 no passa res». Li garanteixo que a 135 no hi haurà cap cotxe de Mossos d'Esquadra que li posi una sanció, amb la qual cosa no li estic dient que vagi a 135, però no li posaran sanció. Ara; sí que si es va, a l'autopista, a 150, a 160, a 180, a 209 quilòmetres per hora..., com dissabte passat, que hi ha el rècord de la setmana, que fem una mena així de..., no de competició, si no de veure què passa. A 209 quilòmetres per una autopista, m'és igual que estigui ben

feta, que estigui seca, que faci sol, que no hi hagi boira, no es pot anar a 209; si una persona té necessitat d'anar a 209 quilòmetres per hora que agafi un helicòpter i que el llogui, però el que no pot anar és a 209, per ell i pel perill.

Dels nou morts que hi van haver el cap de setmana passat, excepte un que va ser per un accident d'una màquina retroexcavadora que va bolcar i va enganxar el pobre obrer, els altres vuit és sortida de la via per si sols, és a dir, no és xoc frontal, no és avaria mecànica, no és cap qüestió que hi hagi hagut cap situació de terceres persones, senzillament sortida de la via, i sortida de la via vol dir velocitat inadequada –no diré excés de velocitat: velocitat inadequada. Per tant, aquí hi hem de posar fre.

Estic d'acord que la senyalització es pot..., no es pot, s'ha de revisar. «A vegades», diu, «es posen semàfors no sé on quan ja hi ha hagut el mort». Sí; recordi que si vostè ha estat abans en un ajuntament sap que alguns semàfors es posen per pressió dels mateixos veïns que després ho demanen a l'ajuntament i, per tant, és una petició veïnal, no tant una altra qüestió –i que es posen, eh?

Li garanteixo que les sancions no milloraran les possibles penúries econòmiques que hi pugui haver; és a dir, les sancions òbviament no cobreixen, ni molt menys, la despesa del tema de trànsit, i no és cap afany absolutament recaptador.

Per últim, jo estic a la disposició perquè totes aquestes qüestions les puguem debatre amb més tranquil·litat a la Comissió de Justícia i Seguretat d'aquest Parlament i en puguem parlar amb més calma. En qualsevol cas, acabo com he començat: li garanteixo que el tema dels morts i dels accidents en carretera és una prioritat del Departament d'Interior i del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció precoç (tram. 300-00307/06)

Senyores i senyors diputats, a petició dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, i d'acord amb la consellera de Benestar Social, les interpellacions al Consell Executiu sobre l'atenció precoç, que porten els números d'ordre del dia 7 i 14, es substanciaran conjuntament.

En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera de Benestar Social, tractem avui un tema com l'atenció precoç que no és la primera vegada que es porta en aquest Parlament; hi ha un precedent i és un bon precedent, i és que fa tres anys es fa fer una interpellació substanciada precisament pels mateixos grups que avui la substanciem –i en aquest

cas coincidirà una persona, Marina Geli, en el cas del Grup socialista; en el meu cas no, perquè jo sóc nova en aquesta cambra–, i a més a més va ser una interpellació que va aconseguir un elevat consens, els acords es van prendre per unanimitat, i a més a més va tenir el valor de significar un pas endavant en les qüestions d'atenció precoç.

Hem de començar dient, precisament, que en aquestes qüestions, tot el que fa referència a l'atenció precoç, s'han fet avenços molt importants, jo diria que fins i tot s'han fet passos de gegant d'un temps a aquesta part. Hi ha uns moments que han marcat aquests avenços: per una banda, l'any 95 quan es va adscriure a Benestar Social i l'atenció precoç es va incorporar dintre del tercer pla d'actuació social, per tant dintre de les actuacions de Benestar Social, i un altre moment va ser justament aquest any 1997, quan arran d'aquestes interpellacions es va procedir a la concertació i a la sectorialització dels serveis a partir de garantir la seva distribució per comarques, ciutats i districtes municipals, i que, per tant, estiguessin presents, aquests serveis, a tot el territori de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Es van marcar passes endavant, com deia, perquè aquest sistema de concertació va permetre crear el que és avui una xarxa pública d'atenció precoç amb tota una diversitat de centres, que no tenen el mateix estatut ni titularitat, que, en tot cas, permeten cobrir allò que tots vam definir, que és que aquesta classe de serveis són de demanda i provisió obligatòria, per què?, perquè vam decidir també, va haver-hi un gran acord que calia reconèixer l'atenció precoç com un dret dels infants amb trastorns de desenvolupament, un dret que calia garantir el tractament d'aquestes problemàtiques amb els serveis corresponents. Per tant, s'han fet passos importants, i partim d'aquest reconeixement.

I per què presentem avui aquesta interpellació? Perquè hi ha coses que no es poden aturar i que hi ha coses que encara que s'hagin fet passos importants es poden millorar, i perquè precisament..., justament perquè hi ha un tipus de serveis que atén una qüestió tan important com és l'atenció precoç, hem de fer el possible per apuntallar-los, perquè no caiguin, perquè no decaiguin, perquè no caigui la qualitat, perquè es pugui continuar servint, fent la prestació amb una qualitat necessària, perquè no hi podem renunciar –no hi podem renunciar.

Què caldria millorar?, què caldria millorar, al nostre entendre? –i això és el que haurem de discutir i posar-nos d'acord entre tots. Caldria millorar, per una banda, la cobertura dels serveis d'atenció precoç; és a dir, veure, a partir del que es va planificar en aquesta sectorialització i, per tant, aquesta cobertura en tot el territori, què tenim en aquests moments i què ens falta. És a dir, en aquests moments hi han cinquanta-dos centres, que estan força distribuïts per tot Catalunya; ens consta que estan en previsió cinc nous equips a la província de Lleida, un nou equip a Móra d'Ebre... Així i tot, per exemple, a la demarcació de Tarragona hi ha mancances. Per exemple, doncs, no ho sé..., en aquests moments, el Baix Penedès està cobert pel mateix centre i equip que hi ha a Vilafranca; bé, és un lloc de crei-

xement prou important com per justificar que hi poguéssim haver un altre centre. O haurem de replantejar-nos el fet que l'Alt Camp i la Conca de Barberà hagin de dependre de Tarragona, tenint en compte les distàncies, tenint en compte que caldria potenciar potser aquests equips itinerants que en els llocs amb menys densitat de població poden donar cobertura... Per tant..., estic posant alguns exemples, justament, de la demarcació en què possiblement, amb aquestes previsions que hi han ara, queden encara coses per millorar, queden encara coses per fer. Per tant, millorar la cobertura del servei en tot el territori, perquè respongui a la demanda real d'assistència, a partir d'aquesta flexibilitat que implica combinar els centres amb els equips itinerants.

En segon lloc, una altra de les coses que caldria millorar és la duració mínima amb què es presta l'atenció als infants que la necessiten, perquè, com..., vaja, en aquests moments hi ha tota una sèrie d'infants que alguns dels seus trastorns es detecten a partir dels tres anys –sobretot aquells que tenen trastorns de llenguatge, emocionals o de conducta–, molt sovint es detecten quan s'inicia l'escolarització, als tres anys, i aleshores, com que sovint l'atenció precoç acaba als quatre anys –no obligatòriament, però sovint acaba als quatre anys–, no es garanteix que tinguin un mínim de duració en la seva atenció, que, entenem, caldria garantir que aquest mínim d'un any, i en els casos necessaris fins als sis anys, eh?, però que el mínim per a tothom fos d'un any, precisament per poder assegurar que l'atenció té uns efectes, uns resultats.

En tercer lloc, què més caldria millorar? Caldria establir una millor coordinació o definició de funcions entre el que fa el Departament de Sanitat, i en concret els centres de salut mental infantil i juvenil, i el que fan els centres d'atenció, els centres de desenvolupament infantil i atenció precoç, que depenen de Benestar Social. Tots dos fan la seva funció, tots dos tipus de centre fan la seva funció. Tenint en compte que els centres que depenen de Sanitat, els de salut mental, tenen un àmbit més circumscrit, el de la salut mental, entenem que els centres d'atenció precoç, precisament per les seves característiques, per tenir una atenció integral, interdisciplinària, on intervien psicòlegs, metges, fisioterapeutes, logopedes, treballadors socials, haurien d'esdevenir els centres de referència en el tractament de l'atenció precoç. Tot sense negar en absolut la funció dels que depenen de Sanitat –en absolut. El que volem dir és que justament pugui accentuar-se aquest caràcter de centre de referència dels de l'atenció precoç.

Què més caldria millorar? La coordinació entre els diferents dispositius avui existents, els de l'àmbit social, els de l'àmbit sanitari, també els de l'àmbit educatiu. Per què? Perquè malgrat que això ja es va dir l'any 97, que calia fer-ho, el mateix fet que l'atenció precoç depengui de Benestar Social, que –ja ho hem dit– ha sigut un avantatge, també té algun inconvenient, que és que no hi ha la tendència de derivar determinats casos des del sistema sanitari cap a l'atenció precoç, o potser no es coneix prou bé aquest tipus de prestació per part d'Ensenyament i no hi ha prou coordinació com per derivar també aquests casos. Per tant, des del punt de vista d'un millor aprofitament dels recursos, millorar la coordinació seria un aspecte imprescindible.

Una altra qüestió: recursos econòmics, el tema que sempre ens posa problemes, perquè ja sabem que no n'hi ha prou per a tothom. Però el que s'observa és que d'uns anys a aquesta part ja ha anat..., és a dir, els recursos que s'han anat atribuint als centres d'atenció precoç no han crescut al mateix ritme que la demanda, la qual cosa què vol dir? Vol dir que amb uns determinats diners s'han d'atendre més infants, s'han d'atendre més usuaris, i això d'una manera o altra repercuteix en el servei. Miri, comparant només el que va ser el pressupost de l'any 1999 amb el..., bé, no ho comparo, perquè veig que ja se me'n va el temps. Per tant, recursos econòmics perquè no repercuteixi la prestació en la qualitat.

I, finalment, la normativa administrativa. El fet que l'atenció precoç aparegui en el Decret de preus fa que obligui a fer tota una sèrie de..., per exemple, el contracte assistencial, que té uns inconvenients en un tipus de servei en què pràcticament el tipus de funcionament és ambulatori. Aleshores, no volem discutir el Decret de preus, volem potenciar l'atenció precoç, i precisament per allò que és un dret dels infants hauríem de garantir aquest dret tot fent que no sigui un obstacle tot el que serien els mecanismes burocràtics associats a aquesta normativa i a aquest decret. Per tant, facilitem aquesta qüestió.

Tots aquests són elements que ja tindrem ocasió de comentar a partir de la intervenció de la diputada Marina Geli i de la senyora consellera, i en el torn de rèplica que correspondrà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció precoç (tram. 300-00322/06)

La il·lustre diputada senyora Marina Geli a continuació, en el mateix torn.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, intentaré fer aportacions de complementarietat a les fetes per la companya Dolors.

Consellera, aquesta podria semblar una interpellació sobrerera. En realitat, aquesta és una interpellació que busca la consolidació d'un sector i que busca mantenir la qualitat. Tenim alguns dubtes. En l'anàlisi, així, ja retrospectiva, d'uns anys ençà, veiem que s'està precaritzant d'alguna manera aquest sector. Vostè sap que el sistema de serveis socials és un sistema fràgil, molt fràgil, que no disposa d'un marc legislatiu d'àmbit estatal suficient, que hagi consolidat drets, a diferència de la sanitat, l'educació i les pensions. Aquest sistema disposa de lleis autonòmiques que tampoc han consolidat drets, però podríem dir que tenim una excepció, una excepció que va costar anys, però que també exemplifica molt com han anat els serveis socials al llarg de la història d'aquest país. Vostè sap que la Generalitat l'any 85 va recollir una iniciativa privada de professionals, de

pares, molt rica, i va crear una xarxa pionera, que és la xarxa d'atenció precoç, una xarxa que amb els anys s'ha anant consolidant, i sobretot des del 98, en què la vàrem universalitzar en l'accés, que vàrem generar equitat i gratuïtat. I per això per a nosaltres és molt important i gairebé ha esdevingut el símbol, el símbol del que hem de fer amb la resta de xarxes de serveis socials. Però per això dic que aquesta, consellera, és una interpellació, diríem, per dissipar dubtes, set dubtes que jo intentaré fer amb preguntes.

La xarxa, avui, és suficientment adaptable a l'accessibilitat universal del sistema? Vàrem fer un sistema d'accés universal des de l'any 98, i vostè ha vist com s'ha incrementat la demanda. Això ho sabem en sanitat; l'OMS ens diu que hauríem d'atendre un 7,5% de la població d'etapes de zero a tres anys, que són els que tenen algun tipus de desenvolupament, de trastorn del desenvolupament. En aquest moment atenem –i les previsions de la seva Conselleria...– entorn dels cinc mil sis-cents, en acabar el 2001. I si en vénen deu mil, consellera? –perquè estem parlant d'un accés universalitzat–, tenim flexibilitat del sistema?, com ho farem?, quines previsions tenim? Probablement no vindrà en un any, evidentment, però estem parlant que hauríem d'anar intentant allò que ens diu l'Organització Mundial de la Salut.

Segon, consellera: aquesta xarxa es mantindrà a Benestar Social? I no ho dic tant per un canvi de departament, sinó que ho dic com a cultura, consellera. Tendim a generar serveis cada vegada més importants a l'etapa de zero a quatre anys i de zero a tres anys, llars d'infants o serveis alternatius a les llars d'infants. Podríem pensar que, un cop universalitzéssim aquests serveis, ja no caldria tenir una xarxa d'atenció precoç. Apostem per aquest model? Nosaltres sí, consellera, malgrat que tinguéssim la utopia, serveis universalitzats de zero a tres anys.

Tercera pregunta: podríem alliberar els centres de salut mental infantojuvenil de l'etapa de zero a sis anys? Vostès sí que en tenen sobre la taula alguna experiència. Per què uns equips que són multidisciplinars, que han après a treballar en equip –els psicòlegs, els fisioterapeutes, els pedagogs, etcètera–..., per què no diem: a Catalunya, de zero a sis i, si volen, de zero a quatre, l'atenció de la salut mental infantil i juvenil la fa la xarxa d'atenció precoç? Nosaltres apostaríem per aquest model.

Quart, consellera: precarietat. N'ha parlat la diputada que ha intervingut anteriorment. Amb una vista de l'any 99 cap aquí, què passa? Augmenta la demanda un 44% i decreix la quantitat anual que invertim per usuari, per nen, un 20%, consellera. Aquesta que és l'única xarxa universalitzada, d'accés universal i gratuït i sectoritzat del sistema, es pot precaritzar. I per això li semblava que no era baldera, no era baldera aquesta interpellació, perquè estàvem parlant de mantenir la qualitat del sistema.

Cinquè, consellera: les inversions. Estem parlant d'una xarxa que necessita tenir partides d'inversions i que no es contemplen o bé, en tot cas, s'han de pagar quan es paga l'activitat. Això també ho hem après del sistema

sanitari, i podem decidir: podem pagar conjuntament amb l'activitat, o podem pagar paral·lelament a l'activitat. Per tant..., però n'hem de parlar, d'inversió, perquè jo veig centres d'atenció precoç que necessiten canvis de locals, que necessiten ampliar perquè la demanda augmenta, però que no saben com pagar la inversió, perquè no hi han convocatòries públiques, perquè quan van a refer el concert no parlem d'inversió.

Sisè, consellera: el Decret de preus. És contradictori que l'atenció precoç continuï estant dintre d'un decret de preus. Si vàrem decidir que era gratuït, per què el mantenim? És simplement una ordre de canviar, de treure l'atenció precoç del Decret de preus. Ho deia la senyora Dolors Comas: avui no estem aquí per discutir el Decret de preus, ja el discutirem; però avui el que demanem és si vostès estan d'acord, com a govern, a treure l'atenció precoç d'un decret que està generant taxes, que de fet després no les acomplim, o no les fem pagar, perquè és gratuït, el servei, consellera, almenys de zero a tres anys.

I, l'últim punt, la burocratització o l'excés de burocratització. Tenim una xarxa, perquè prové d'una iniciativa privada molt rica, en què la major part dels proveïdors –que en diem així, per dir...– són privats, d'iniciativa social, sense ànim de lucre la major part, o tots, consellera –em sembla que no hi ha cap amb ànim de lucre. Per tant, tenen dificultats, i els excedim amb feina burocràtica any a any, a refer papers, que gairebé són sempre els mateixos. Hem de tendir a concerts plurianuals, a simplificar l'àmbit relacional entre el Departament de Benestar Social i les entitats, evidentment pactant anualment els increments d'activitat i, per altre costat, reconeixent l'activitat addicional que no hem pactat en l'inici del concert. I això és molt important, és molt important perquè, si no, el que farem, al cap dels anys, és que aquest, que és un sistema universalitzat, perquè la demanda és universal, el que pot ser és que el temps d'atenció per usuari baixi, perquè no hi ha més, no hi ha més possibilitats. Si augmenta la demanda i a tu et paguen el que et paguen, o bé dius que no, que no pots dir-ho perquè tu ets la xarxa pública d'accés universal, o bé el que fas és reduir la intervenció.

I vull acabar aquesta meua primera intervenció per defensar el model. Aquest és un model bo, consellera; aquest és un model copiat per moltes altres autonomies i mirat i remirat, fins i tot, per alguns països europeus. No tenim gaires serveis socials que en aquest moment puguin ser mirall amb altres països; aquest sí. Però fragilitat del sistema pot comportar una baixa de qualitat o pot convertir aquest servei en quelcom que nosaltres no voldríem. Què és aquest servei? Miri, aquest servei ha de fer diagnòstic, ha de fer teràpia, tractament, i ha de fer acompanyament dels familiars, perquè estem parlant de nens i nenes de zero a tres anys o de zero a sis anys, i a aquells equips de suport –llegeixi's llars d'infants, escoles, pediatres, etcètera–, però preservem, sobretot, el temps perquè el temps és molt important, no sigui que ens passi com en el sistema sanitari, en alguns aspectes del sistema sanitari, i aquest no és un –diríem– servei majoritari per a una població incontrolable. Què ens ha passat en algunes vessants del sistema sanitari en augmentar la demanda? Que hem

baixat el temps/pacient. Per tant, ara que hi som a temps, consellera, intentem resoldre allò que bé vàrem posar els fonaments l'any 97 en aquest Parlament i durant molts anys el Govern de la Generalitat ho ha fet bé.

Deixo aquí la meua primera part de la intervenció per escoltar-la, consellera, i continuaré en el torn de rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, abans que res, dir que no he considerat sobrer aquesta interpellació, perquè sóc una persona absolutament convençuda de la importància del període de zero a sis. Jo crec que a Catalunya sempre hi ha hagut una sensibilitat especial per aquesta etapa de l'infant, i ho ha demostrat la tradició pedagògica, ho han demostrat els estudis en psicologia infantil, les diferents escoles que hi ha a les universitats catalanes; ho ha demostrat també –com molt bé s'ha dit– el servei d'atenció precoç. Nosaltres som conscients que la intel·ligència és adaptació, i que l'adaptació es fa amb l'entorn i que quan hi ha problemes, o bé biològics o socials, aquesta adaptació es pot alterar, i aquesta adaptació és la base del creixement futur. Per tant, en cap manera puc considerar sobrer una interpellació sobre l'atenció precoç, atès que és cabdal per al període de l'infant aquesta etapa.

De totes maneres, jo agraeixo, també, que s'hagi reconegut que és un servei exemplar i que és un servei que ha servit de model, perquè poder detectar i atendre al més aviat possible els infants que presenten problemes o trastorns de desenvolupament –com hem dit– i poder prevenir les situacions que els poden provocar, és un objectiu de futur, és un objectiu ambiciós. Massa sovint estem acostumats a tractar els problemes un cop han aparegut, i, en aquest cas, ens posem per davant. I el model català és un model que s'ha desenvolupat d'una manera important i que s'ha caracteritzat per una intervenció integral que considera –com s'ha dit– els aspectes biològics, psicològics i socials i que va dirigit a l'infant i a la família. I, en definitiva, potser el més important és que podem dir que és un model que aplega el millor del model rehabilitador i del model psicopedagògic i que ha esdevingut un dret.

De totes maneres, també podem fer alguna consideració. És un servei i és un model que té diferents àmbits d'actuacions, i s'han citat, però jo també els vull recordar: l'infant, la família, l'entorn i la societat. Sobretot perquè els recents estudis amb relació a aquesta qüestió posen cada vegada més accent en la necessitat de confiar i prèviament formar i potenciar les capacitats i les competències de criança de la família. I les característiques d'aquest model passen a Catalunya per l'atenció global al zero-quatre i –com s'ha dit– a les seves famílies, per la incidència, la prevenció, la detecció, per la intervenció terapèutica integral, per la programació individualitzada, pel caràcter interdisciplinari de l'equip i per la coordinació interdepartamental, de la qual en farem més esment més endavant.

I és veritat que ha estat un model reconegut, perquè hi han veus externes que ho demostren; no és només que els àmbits polítics, sinó també els àmbits professionals, reconeixen que tenim a Catalunya un model assistencial singular, àmpliament consensuat pel col·lectiu de professionals de Catalunya i que gaudeix d'un gran prestigi a l'Estat i Europa, i que se'l pren com una referència obligada en els fòrums on es parla d'atenció precoç. Per això no tenim cap intenció de precaritzar aquest model, sinó de consolidar-lo, i la seva consolidació passa per consolidar la xarxa, aquesta xarxa que compte ja amb 51 centres a través d'aquestes modalitats de centres propis o centres contractats o bé conveniats. Aquesta manca d'equilibri territorial que hi podia haver, aquest any 2000 s'ha corregit amb quatre centres ja que es comentava que es farien, ja són una realitat: al Pla d'Urgell, a l'Alta Ribagorça, al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà. I certament, properament, en els propers mesos del 2001 es crearà un nou centre a la comarca de la Ribera de l'Ebre –com molt bé comentava la diputada d'Iniciativa– per aquesta descompensació territorial que hi havia.

El nombre d'usuaris ha crescut, és evident. L'any 99 en teníem 4.500, l'any 2000 hem sobrepassat els 5.000, i això pensem que és bo, és bo i de cap manera la seva atenció ha de comportar la fragilitat o bé la degradació del model. Perquè el model que hem dissenyat té una sèrie d'avantatges, i penso que és bo que recordem que són uns avantatges per als diferents col·lectius, per a l'Administració, per al país, en definitiva, perquè disposa d'una xarxa de centres amb un alt nivell d'especialització amb experiència i coordinació amb la resta de dispositius d'atenció a la infància. S'ha parlat d'aquest creixement, però aquest creixement no l'hem de veure com un temor a la qualitat, sinó veure com la bondat del model, si el 88 teníem 1.297 usuaris i el 2000 hem sobrepassat els 5.000, vol dir que estem arribant a un ampli ventall de la població. Més endavant podré parlar d'un estudi que hem fet per conèixer quin era el grau de satisfacció de les famílies, que penso que és molt important.

I l'evolució pressupostària també ho demostra. Demuestra que hi ha hagut un creixement paral·lel que bé ha anat..., com deïem, si el 88 teníem 1.297 usuaris i disposàvem de 214 milions, en el pressupost del 2001 n'estan previstos més de 1.500, per tant, aquest creixement pressupostari, que si bé l'any 96, per dir una altra xifra que ens pot permetre comparar amb més detall, era de 960, i el 2001 –repeteix– és de 1.511, ha de permetre consolidar aquest model sense rebaixar la qualitat. Quins són els esforços del Departament? Doncs, lògicament, aconseguir la concertació de la xarxa, aconseguir que sigui un servei públic i gratuït i que hi hagin unes millores a la coordinació. Jo crec que pràcticament aquests tres esforços que jo assenyalo han estat també reconeguts per vostès, perquè la concertació de la xarxa s'ha d'acabar de potenciar, perquè la gratuïtat total –i després vindrà la modificació del Decret de preus– depèn simplement de dos ajuntaments que encara queden vigents les tarifes del Decret de preus i que s'han de resoldre. Dos ajuntaments que potser no cal esmentar, però que encara hi ha aquesta excepció, derivada –sembla– d'una valoració que es fa

del conveni, però està a punt de ser generalitzada, està a punt de ser generalitzat aquest servei i, per tant, després hi haurà, com correspon, la futura modificació.

Quines són les línies de futur? Aquí jo haig de comentar una cosa, i crec que és important. Quan parlem de l'OMS i parlem dels indicadors, senyora diputada –en aquest cas em refereixo a la senyora Geli–, l'OMS no parla de set i mig, l'OMS parla de dos i mig, parla de dos i mig. Llavors, hi ha professionals que estimen que hi ha al voltant d'un 5% de nois..., perdó, de nens, en aquest cas d'infants, que poden tenir altres menes de trastorns provocats per defecte de criança, provocats per aquesta qüestió que cada vegada ens preocupa més i que estem abordant des de la Secretaria de la Família, i que més endavant espero poder-los presentar. S'han trencat la cadena en molts casos de transmissió de les competències de criança dels infants, i tenim, quan ingressen a les escoles infantils, quan ingressen al parvulari, a tres anys, podem detectar determinades mancances derivades d'aquesta manca d'adequada criança. Però l'OMS parla del dos i mig, i nosaltres estem a prop d'aquest dos i mig i pensem que hem d'arribar a aquest dos i mig. Aquest altre 5% que s'hi afegeix és una consideració que, en tot cas, té un caràcter més sociològic i que també hi estem treballant.

Per al 2001 hem previst incrementar en més de 21.000 hores aquest servei. Per què? Per poder donar aquesta cobertura –com dèiem– fins el dos i mig i per –tal com comentava la diputada Comas– poder equilibrar els serveis que es desplacen, aquests serveis que garanteixen cobertura a diferents comarques però que hi ha tota una part ambulatoria. També volem donar la màxima incidència a la prevenció i a la detecció dels trastorns de desenvolupament, i amb això pensem que estarem d'acord que és bo ampliar el temps de dedicació als infants, sobretot els que tenen greus trastorns mentals i, d'una manera especial, als que pateixen plurideficiències. I en aquest cas és lògic que intervingui d'una manera clara el Programa de salut mental.

També hem de veure –i en el futur es veurà– quin és l'impacte per al país que hi hagi una xarxa educativa de tres a sis anys generalitzada. Aquesta nova xarxa, que podem dir que s'ha consolidat, ens permet d'una banda detectar nous problemes, com dèiem, de l'educació, i a la vegada poder resoldre'ls. També volem continuar atenent fins a sis anys quan se'n dictamini la necessitat, vostès saben que la majoria es tenen més enllà dels quatre anys, però he explicat que el que entra a tres anys, garantir aquest any, que ara ho estem perfilant, seria necessari per poder donar un temps correcte d'atenció, però en realitat la majoria s'atenen més enllà dels quatre anys. També per al 2001 tenim previst aplicar uns indicadors de qualitat, per tant, aquesta fragilitat que es feia des del servei o aquesta temerosa precarització, jo crec que ha de desaparèixer perquè aquests indicadors de qualitat, que seran de compliment per a tots els serveis de la xarxa, ens hi han d'ajudar.

Tenim altres qüestions, que podem perfectament comentar en el segon torn, que han de posar de manifest que anem a consolidar aquest servei, que pensem i estem d'acord que és una gran conquesta i també podem parlar dels índex de satisfacció.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, senyora Dolors Comas d'Argemir, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, a partir del que ha estat la seva intervenció, crec que hi haurà algunes qüestions que ens posarem ràpidament d'acord, perquè ja hem manifestat la voluntat del seu Departament de tirar-les endavant, però hi ha algunes coses que em preocupen del que ha dit, i no vull deixar d'expressar, tot mantenint el que ha sigut el to d'aquesta interpellació, que –insisteixo– hi ha hagut un reconeixement del que s'ha fet fins ara, un orgull d'aquest tipus de servei que tenim a Catalunya, i precisament per això un interès de voler-lo mantenir amb les condicions de qualitat.

I, és clar, m'ha preocupat que vostè no reconegui que hi ha una precarització dels serveis d'atenció precoç. Vostè ha dit, en concret: «No hi ha intenció de precaritzar»; han estat les seves paraules literals. Però a la pràctica, senyora consellera; és a dir, la intenció potser no hi és, però a la pràctica s'està precaritzant. I només cal confrontar –com li deia jo abans, i li ha insistit també la senyora Geli– els pressupostos que arriben a atenció precoç: l'any 99, 1.110 milions de pessetes; l'any 2001, 1.281 milions de pessetes, un increment d'un 15%; any 99, usuaris: 3.500; any 2001, se'n preveuen 5.068, a partir del que han sigut els usuaris de l'any 2000. Què vol dir? Que s'incrementen un 44,8%, els usuaris, i el pressupost només un 15%; alguna cosa no és proporcional aquí, és a dir, està incrementant-se més a poc a poc el pressupost que el que és la demanda de serveis.

I què passa? Que aquest creixement d'usuaris que, lògicament a més a més s'ha de continuar produint pel que vostè mateixa assenyalava, perquè no estem ni tan sols als nivells mínims... Què està passant als centres? Que estan atenent més infants a canvi d'atendre'ls menys temps; si abans potser se'ls estava donant un parell de sessions a la setmana, posem per cas –si ho requerien, clar, si ho requerien–, doncs, ara, per aquesta pressió assistencial que existeix, s'està disminuint aquesta periodicitat potser a una per setmana. I això precaritza el servei –precaritza el servei–, i això no es pot mesurar amb la satisfacció de les famílies o dels usuaris, amb el grau de satisfacció, perquè un servei que és universal, que les persones, les famílies que tenen un infant amb aquestes característiques veuen que està atès amb la professionalitat dels qui l'atenen, amb la gratuïtat de l'atenció, etcètera, no poden més que expressar una satisfacció; però nosaltres no ens podem quedar satisfets –no ens podem quedar satisfets– si aquest increment d'usuaris està implicant una rebaixa de les teràpies que van adreçades a aquests usuaris. Per tant, reconegui, senyora consellera, que malgrat no haver-hi intenció, a la pràctica s'està produint aquesta precarització.

I una altra qüestió que em preocupa, també: el tema del famós Decret de preus, que vostè ho posposa, ho posposa atribuint-ho al fet que hi ha dos ajuntaments –que

jo no sé quins són, m'és igual—, però, en tot cas, fixi's que aquests problemes no els tindríem si ja no s'hagués inclòs l'atenció precoç en el Decret de preus. I li vull tornar a insistir: vostè coneix la nostra opinió sobre el Decret de preus, i no el volem discutir —no el volem discutir—, no l'entrarem a discutir, per què?, perquè el que ens interessa justament és que no sigui un obstacle, aquest Decret de preus, ni per aquelles zones que l'intenten aplicar —encara que sigui només dos ajuntaments—, ni pel que significa des del punt de vista dels protocols que suposen la seva aplicació; bàsicament, doncs, aquests contractes que en el cas de determinades famílies en condició més feble els suposen un obstacle, perquè s'han de fer papers, perquè això és una muntanya, perquè alguns es neguen a fer-ho. I això, en qui repercuteix negativament? En l'infant. I això és el que no hem de permetre que succeeixi.

Per tant, senyora consellera, ens tindrà al seu costat. I hem fet aquesta interpellació en el sentit més positiu que pugui haver-hi, de procurar millorar aquest servei —que ja és bo però l'hem de millorar—, però sobretot hem d'evitar que, com deia abans, decaigui, es precaritz, la qualitat baixi, perquè és molt important que el puguem mantenir amb la qualitat que fins ara ens enorgullim de tenir.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La il·lustre diputada, senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Algunes consideracions o repreguntes, honorable consellera, respecte a la xifra que jo he donat del 7,5. És cert que l'OMS ens diu que hi ha un 2,5 de persones amb discapacitat, però també és cert que ens diu que la població, l'univers a atendre —i podria ser discutible— podria estar entorn del 7,5. Però anem a Catalunya, anem a la realitat dels nens i nenes que avui arriben en els centres d'atenció precoç, que ha canviat; ha canviat perquè els nens i nenes amb trastorns de desenvolupament secundaris o trastorns genètics va baixant —genètics o biològics, diríem—, en canvi, estan augmentant tots aquests trastorns de desenvolupament que quan no sabem què dir diem que són sense etiologia, diríem, no?, que potser hi ha una causa bioquímica, però que moltes vegades hi ha un trastorn de manca d'estimulació al darrere, i els englobem en el supòsit de trastorns socials.

El que està passant en aquest moment a la xarxa és que des de diferents dispositius s'envia a la xarxa d'atenció precoç nens i nenes diferents, i, per tant, aquesta xarxa ha d'acceptar-los, perquè com a mínim ha de fer un diagnòstic; si ha de fer tractament o no, entra dintre la decisió professional, però potser és cert, consellera, que en aquest moment, amb un sector molt professionalitzat, hauran d'esbrinar i concretar quines són les tipologies que han d'arribar a la xarxa, perquè, si no, i vostè ho sap, arriben a la xarxa molts nens i nenes provinents de l'àmbit social que, en tot cas, hem de decidir si és en aquesta xarxa que s'han d'atendre o és perquè tenim un

sistema social encara deficitari global. I aquest és un debat molt important, perquè em fa por que una xarxa qualitativa, per excés de demanda o per demanda no concretada, sigui..., jo he dit: «baixi la qualitat», jo no he dit, consellera —i, en tot cas, si ho he dit, ho retiro—, que no tingui qualitat, dic que la interpellació era perquè no hi hagués ni un bri de dubte que volem baixar la qualitat.

Una altra pregunta o repregunta, consellera: concerts plurianuals, amb partides d'inversió, ara me vénen al cap, per proximitat, dos centres d'atenció precoç gironins, el de Palamós o el de ciutat de Girona, privats, que tots dos tenen projectes d'inversió importants però que no saben com pagar-los —he dit aquests dos, n'hi ha més, consellera, vostè ho sap, ho he dit perquè els tinc més propers i recents—; o municipals o de consells comarcals, que en créixer la demanda volen canviar de centre, però no tenen diners per a inversió. Per tant, sí o no, a convocatòries d'inversió? Sí o no, a pactar concerts plurianuals amb partides d'inversió?

I quart —i aquí acabo, consellera—, reflexionem junts si vol, o amb els sectors, sobretot amb els dos sectors, amb la xarxa de salut mental i amb la xarxa d'atenció precoç, consellera. A nosaltres ens sembla, i els experts ens diuen, que podríem decidir, com a mínim de zero a quatre anys, que la xarxa d'atenció precoç, amb esforç suplementari probablement d'ordre psiquiàtric i psicològic, pogués ser la xarxa pública de salut mental en aquesta franja d'edat; a més a més amb una xarxa de salut mental infantil i juvenil fràgil, poc desenvolupada i amb un excés de demanda, que la llista d'espera —com vostè sap— és molt llarga. Per tant, ens agradaria tornar a sentir la seva opinió, la reflexió, avui, però també més enllà.

I per últim, el preu/hora, consellera, no és cert que no s'estigui precaritzant en el sentit estricte pressupostari. També és cert que probablement és una xarxa que s'adapta, jo crec que encara no baixa la qualitat o no baixa el nombre d'hores d'intervenció, però està en el límit; encara vostès, quan augmenten el concert, parlen d'IPC estatal, per posar un exemple, i, per tant, cal reconsiderar els concerts perquè avui quedi clar que obrim una nova etapa de consolidació de la xarxa i de no baixar la qualitat.

Gràcies, senyora consellera.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Honorable consellera, té vostè la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades. Senyores i senyors, m'agradaria poder contestar —i penso que ho podem fer, encara que sigui breument— i fer desaparèixer aquestes preocupacions —«fer desaparèixer» en el sentit de quedar clar—, i, per tant, m'agradaria convèncer-los de la intenció de consolidar en la franja alta qualitativa aquest servei.

També en parlar de pressupostos, a vegades parlem de partides diferents, que una cosa són els concertats i l'altra són els concertats i els propis, i en tot cas jo he parlat

d'uns increments i he parlat de 1.511 milions per a aquest 2001, que penso sincerament que han de poder permetre atendre més infants i atendre'ls amb el temps adequat.

Hi ha una qüestió que penso que hem de clarificar. Jo he dit abans que aquest model recollia el millor del model rehabilitador i també del model psicopedagògic. I tots els experts que ens assessoren posen l'èmfasi, cada vegada més, no tant en el temps –que també és molt important, lògicament– de la rehabilitació directa, sinó també en la formació de la família. I, per tant, això penso que ho hem de veure com un tot, el temps directe i el temps indirecte, sense que això hagi de voler dir una rebaixa del temps dedicat a la rehabilitació.

El que sí que ja puc avançar –seguint una mica l'ordre de les seves consideracions– que aquest tema de la gratuïtat és un tema en el qual estem treballant i que volem, lògicament, i a més ens plaurà molt, deixar-lo clar, i, per tant, que penso que dintre de poc podrem presentar la resolució d'aquest tema. Amb tot, el que no volem és complicar segons quines situacions si no s'han resolt prèviament.

En relació amb els percentatges, jo agraeixo que es reconegui que l'OMS diu el 2,5%. La resta –jo també n'he fet esment–, la seva quantificació no està tan clara; l'OMS concretament no quantifica en cinc. Fins i tot jo, en veure que hi havia diferents estudis, que vostès deuen conèixer també i que jo lògicament conec, que els professionals de l'àmbit ens fan arribar i que en les sessions de treball discutim, jo he pogut aprofundir en aquest percentatge, perquè em sembla molt important. No podem deixar-nos enlluernar per les xifres: si l'OMS parla d'un 2,5, d'un 2,5 a un 7,5 hi va realment un gran salt; i els experts no ho posen en el mateix sac, diferencien els diferents trastorns que es poden valorar dintre d'aquest conjunt de 7,5, que una gran part d'ells es resolen en la mateixa etapa educativa, en les classes de tres a sis anys; perquè no podem oblidar, de cap manera, i en parlarem en el vessant de la coordinació, que el sistema educatiu té generalitzada l'etapa tres a sis dintre del conjunt de l'educació infantil.

La població ha canviat, és veritat, en aquella mateixa línia del que jo li comentava, perquè el que està canviant és l'entorn, no tant la situació de salut física de l'infant com de les competències de criança de l'entorn familiar. I això –li deia– no és un tema que hàgim de resoldre únicament a través de l'atenció precoç, sinó a través també dels programes de formació de la família. Però també és veritat que molts d'aquests trastorns que ara es detecten molt sovint a tres anys, quan arriben, o bé en etapes precedents, també són de molt més fàcil regulació i solució que els altres que tenien una base biològica. Per tant, és veritat que s'incrementa el nombre d'infants, és veritat que hi ha aquesta tipologia i que la reacció i el temps dedicat a cada infant no té per què ser el mateix, perquè molts d'ells, amb un període breu de rehabilitació, de seguida entren en la normalitat.

Jo abans ho he anunciat, i ara també voldria aprofitar per dir-los que som conscients de la necessitat de garantir aquesta coordinació. I aquesta comissió que està prevista i que està creada, que està coneguda pel nom

de la CITIC, que té unes diverses inicials, que té aquest afany coordinador, sàpiguen que nosaltres l'hem centrat a la Secretaria de la Família i que és una comissió que, perquè pugui portar a terme els treballs que ha de fer, està composta per secretaris generals, per directors generals, per responsables d'alt nivell dels diferents departaments, i la coordina el secretari general de la Família a fi i efecte de poder garantir al màxim la coordinació dels serveis i poder garantir una cosa que jo vaig anunciar a la compareixença i que crec que és molt important per al conjunt de les famílies que tenen un infant que necessita aquests serveis, que és el tutor de referència; per tant, penso que aquest nou model de coordinació l'ha de poder facilitar; i, després, el fet que pugui ser generalitzat i universalitzat jo entenc que no té per què ser incompatible amb el fet que sigui coordinat des del Departament de Benestar, el que sí que requereix és que sigui ben coordinat, i li puc dir que aquesta comissió ha endegat novament els seus treballs i –com li he dit– amb un gran nivell de compromís per la qualitat dels seus responsables.

Jo abans he parlat de satisfacció, i és veritat que no és un únic referent, però crec que és bo. Nosaltres patíem sobretot per dos punts: un, per la tardança en la derivació cap al servei, des de la pediatria cap al servei, i l'altre era la inserció a l'etapa educativa. I aquests dos punts, pels primers qüestionaris que ja tenim valorats a través d'un estudi que fan la Universitat de Barcelona i la Universitat Ramon Llull amb diferents experts, ens estan demostrant que hi ha menys desajustament del que fins i tot nosaltres ens temíem que hi podia haver.

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Benestar Social

L'hi agraeixo, senyor president. També li recordo que tenia dues interpellacions acumulades i que, certament, els temps haurien de poder ser proporcionals. Amb tot, no els vull cansar més.

El president

Mai he dubtat de la seva capacitat de concentrar-ho. Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social (tram. 302-00061/06)

El quinze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social. Aquesta Moció la presenta el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Aquesta és una moció subsegüent a una interpellació que en realitat el que va

intentar és posar sobre la taula el debat sobre els reptes de l'envelliment i que tenia, jo diria, tres frases, que hem intentat passar a una moció per intentar buscar-hi solucions.

Una era adonar-nos que avui i a Catalunya una de cada sis persones té més de seixanta-cinc anys –si això ho situem a alguns districtes de Barcelona, una de cada cinc; a algunes comarques de muntanya, una de cada quatre– i que probablement en aquest model, excessivament dominat, perquè sempre pensem que serem moderadament joves, no hem fet o no hem establert prou mecanismes o prou escenaris de participació en la vida col·lectiva de les persones grans. Però la primera idea era impulsar la participació en qualsevol aspecte de la vida col·lectiva, i entenem que això també és una responsabilitat pública –dic «també», eh?–; segon, envellir a casa, i tercer, amb claredat, replantejar el model de suport a la dependència.

I plantejem en aquesta Moció dos escenaris. Jo volia plantejar-ne un tercer, que era Europa, de dir: probablement haurem de construir junts un mínim comú de drets socials europeus. Però no vaig gosar, potser perquè encara no hi pensem prou, però hi han cartes europees de recomanacions, i en aquest moment, amb la mobilitat europea, en la construcció europea hi han desigualtats molt, molt importants. I em vaig cenyir o ens vàrem cenyir, el nostre Grup Parlamentari, a l'escenari espanyol i a l'escenari català.

En l'escenari espanyol aportàvem quatre idees que portem a votació. Una, dir que hi ha gent gran pobra i que, per tant, en el marc del Pacte de Toledo, en el marc dels pressupostos de l'Estat, hem de fer que la gent gran que té pensions baixes arribi com a mínim al salari mínim interprofessional. Segon, hem de legislar un marc de drets socials per a les persones amb dependència, a nivell d'Estat, perquè es converteixi en la quarta columna de l'estat del benestar. Tercer, hem de revisar el model de finançament actual, de Plan concertado i Plan gerontológico; la Llei autonòmica no ha consolidat drets, perquè no té a nivell d'Estat un marc de finançament adequat. I quatre, no podem imputar al sistema sanitari la despesa que procedeix del sobreenvelliment de les persones, i, per tant, demanàvem que en la revisió del finançament de la sanitat es contemplés i s'estudiés, l'envelliment, com incideix en l'increment de la despesa sanitària.

L'escenari català, quin és? U, incrementar els mecanismes de participació de les persones grans en la vida col·lectiva, i, per tant, ens dèiem: el Parlament demana al Govern que presenti anualment una memòria de quins programes està fent, perquè de ben segur que també passa que els desconeixem; alguns els desconeixem, i altres la ciutadania també els desconeix. Però no parlàvem de programes específics per a la gent gran, o no només, sinó que parlàvem de qualsevol aspecte de la política, del lleure, de l'esport, de les noves tecnologies, com pensàvem en les persones grans. Per tant, participació.

Un altre aspecte era considerar si havíem de crear una figura de defensor de les persones grans perquè exercís d'observatori, de defensa d'aquestes persones, lligat a la Sindicatura.

Un altre aspecte, per nosaltres, molt important era tornar a reconsiderar com pagàvem el suport a la dependència i quin model teníem a Catalunya. Nosaltres pensem que el programa Vida als Anys, que és un bon programa, no continuarà incrementant-se suficientment, perquè hauríem de fer una inversió, tant de despesa corrent com d'inversió, tan important per cobrir el que nosaltres volem cobrir, que és que també totes les persones, com a mínim les classes mitjanes treballadores, tinguin accés al sistema públic, com a mínim... I, per tant, amb els mecanismes que avui tenim no en tenim prou. I, per tant, presentàvem un pla dient: en el proper pla d'actuació social que faci el Govern –que l'hi demanàvem a vuit anys–, que ens presenti com podem consolidar, per tant, com podem pagar el servei d'atenció a domicili, els habitatges tutelats, l'increment d'oferta de places de centre de dia i de residència assistida. Algú dirà: «Aquesta diputada no sap que els plans són quadriennals.» Ho sé perfectament, però nosaltres per això demanem a vuit anys, perquè entenem que hem de treballar també amb criteris de més a llarg termini, i vuit anys són un temps suficient de planificació per poder consolidar una xarxa.

I, per últim, ens preocupava la qualitat de la xarxa, i demanàvem que els estàndards de qualitat permetessin un tema molt pendent, que era revisar i tornar a acreditar qui estava dintre la xarxa de serveis socials de responsabilitat pública, qui no podia estar-hi perquè no es podia reconvertir i qui podia estar-hi però s'havia de reconvertir. Aquest és un debat important, perquè té a veure amb la qualitat –i aquí acabo, senyores i senyors diputats–, perquè quan les persones es fan grans, i sobretot quan s'esdevé una altra dependència, el barem de control de la qualitat ha de passar per l'Administració pública, ha de passar pels familiars i ha de passar pels professionals. I, per tant, preocupats nosaltres per la desigualtat de qualitat, generàvem un mecanisme que, juntament amb la creació del defensor de la gent gran, ens serviria per anar avaluant continuadament aquests estàndards de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Han presentat esmenes a aquesta Moció els grups de Convergència i Unió i d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Per defensar les del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Viñas.

El Sr. Viñas i Bona

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la gent gran estem d'enhorabona: abans ens moríem als seixanta o als setanta, ara ens morim als vuitanta o als cent. La meua germana gran ha mort als noranta-cinc; jo en tinc vuitanta, total... Un amic meu, gran poeta, bon escriptor, va morir als cent cinc anys, fa poc temps. Vol dir que és bonic veure com la cambra, tots els grups us preocupeu de nosaltres, la gent gran. N'estem satisfets, orgullosos i agraïts.

La gent gran cada vegada és més nombrosa, i arribem a grans un grup de gent que encara servim per fer coses.

Hi han molt pocs..., el grup aquest és el més nombrós, són els que tenen temps per anar als esplais a jugar a cartes cada dia; jo els dic: «No és pecat jugar a cartes cada dia, però penseu una mica en els altres. Què feu per construir un món millor? Sou gent agraïda? Sou gent entregada a fer el bé als altres, als vostres companys?» I el resultat és que, efectivament, obren els ulls i, poc a poc, van reaccionant. Aquest grup de persones, com dic, és el més nombrós; ens queda un grup molt més petit, gràcies a Déu, que és el grup que té dependències, el grup que no poden anar tots sols, el grup dels malalts, dels que el seu cap ja no rutlla prou, que les cames no els porten, però aquest grup ens necessita a tots. I, per tant, és bo que a la cambra hi hagi aquesta preocupació de dir: quines lleis podem fer?, quines esmenes podem presentar quan hi ha una moció?, què podem fer? Jo us prego que tingueu la consideració de vetllar perquè el que votem ho votem a consciència, pensant la responsabilitat que tenim d'acceptar aquesta comesa a favor de la gent gran amb la màxima escrupolositat.

«Som grans», diu un poeta, una poeta gran, «però no som vells» –no m'ha agradat aquella paraula–, ella diu: «Som grans, però no som vells ni tenim l'ànima eixuta», i acaba al final dient: «Ja hem après que l'optimisme ens fa útils al proïsme i més dinàmics i més forts.» Vetllem, doncs, entre tots, per anar millorant allò que sapiguem i puguem.

I jo voldria agrair molt a l'illustre diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que ha transaccionat amablement uns quants punts d'aquestes esmenes que ella ha presentat..., i nosaltres hem decidit, el Grup de Convergència i Unió, retirar les quatre primeres, amb el pensament que els temes que aborda són més dels nostres representants a Madrid, prop del Congrés dels Diputats, i perquè el Congrés dels Diputats a Madrid ja ha aprovat el pressupost de l'any vinent.

I, en canvi, arribar a unes esmenes transaccionals a la Moció de la següent manera. Esmena de modificació al punt 6, aquell que diu: «estudiar els avantatges i els inconvenients de crear la figura de defensor de la gent gran a Catalunya» –hi estem molt d'acord–, «lligat a la Sindicatura de Greuges de Catalunya». També una altra esmena de modificació, transaccionada, al número 7: «en el marc del nou sistema de finançament, programar els nivells d'atenció de les persones amb dependència» Esmena de modificació al punt vuitè: «seguir impulsant l'avenç cap a una gestió coordinada i integrada dels recursos sociosanitaris per a les persones amb dependència en el programa Vida als Anys». Esmena de modificació al punt 10: «seguir treballant en l'àmbit dels estàndards de qualitat per fomentar» –com deia ella– «un procés de millora contínua dels diferents serveis, iniciant, si s'escau, un procés de nova acreditació de la xarxa de serveis socials».

Tots hem de tenir una preocupació perquè la gent gran de casa nostra continuï avançant amb els passos fermes amb què ha avançat els últims anys. La vida s'allarga, i cada vegada hi ha més gent gran. La gent gran compara l'ahir amb l'avui, que és bonic poder-vos dir que he comprovat tantes i tantes vegades, en els esplais de tot Catalunya, que la gent gran... –dissabte passat estava a Menorca, no és Catalunya, però quina casualitat tam-

bé: mil cinc-cents persones grans que estaven amb un ànim enardit escoltant, victorejant i aplaudint, mil persones grans–, la gent gran, dic, compara l'ahir amb l'avui i espera amb il·lusió el demà, se sent compresa i estimada, s'obre un futur millor, i confia il·lusionada..., esperant que les promeses es vagin complint. Les promeses que avui són competència del Govern de l'Estat, unes, i les que són promeses del Govern de Catalunya, recordades en aquesta Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Les nostres esmenes i les seves propostes han seguit pel mateix camí; tots hem d'ajuntar el nostre compromís de seguir ajudant els majors, de vetllar per la seva seguretat i pel seu benestar. La gent gran de Catalunya necessita comptar amb el nostre suport i la nostra estima, no els defraudem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, moltes gràcies. Passem ara..., donarem la paraula a la illustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, per defensar les seves esmenes.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup valora molt positivament la interpellació que va ser presentada per la illustre diputada senyora Geli en relació amb l'atenció a la vellesa, i la valora positivament, també, la Moció presentada, les dues coses. Entenem que aquest és un tema importantíssim, que no podem renunciar des d'aquest Parlament a anar-hi treballant per anar fent front a aquestes demandes creixents d'atenció a les persones grans i a treballar tant pel que fa referència al que són les nostres competències com les que depenen de l'Estat.

És en aquest sentit que nosaltres enteníem que la proposta que es fa per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi d'intervenir a nivell de l'Estat perquè en el marc del Pacte de Toledo s'arribi a l'increment de les pensions que són més baixes, i totes les propostes que es fan en aquest sentit d'intervenció a nivell d'Estat, nosaltres ho valorem positivament. Perquè en el cas d'Espanya, de la mateixa manera que hi ha hagut en diversos països de la Unió Europea, s'ha fet efectiu el dret universal a les pensions contributives i no contributives i al dret a la sanitat. La Constitució reconeix també el dret social, però el seu desenvolupament no ha estat mai objecte d'una llei estatal, i les diverses comunitats autònomes, i entre elles la nostra, no han legislat amb diferents..., no han tingut un mateix criteri a l'hora de legislar sobre aquestes qüestions; com a conseqüència, el tipus de serveis ofertats, així com la manca de molts d'aquests serveis, limiten de manera efectiva els drets de les persones grans. I és en aquest sentit que nosaltres pensem que intervenir de manera efectiva per influir en les decisions que es puguin prendre a nivell d'Estat és positiu.

Pel que fa referència a les propostes que es feia a la Moció a nivell de Catalunya, nosaltres hem presentat algunes esmenes, sobretot pel que fa referència a l'apartat 9, que és aquell que diu que es presenti en el termi-

ni de sis mesos un pla de finançament que permeti increments dels serveis sociosanitaris adreçats a les persones grans amb dependència d'acord amb els ens locals –dèiem nosaltres– de Catalunya. I en aquest sentit, nosaltres, les esmenes que presentem és que els serveis de suport a la llar, que es proposava arribar a un 4% d'aquests serveis, s'incrementessin fins el 8%, que és el que preveu el Plan gerontológico, per exemple, i no veiem per què hem d'estar per sota d'aquesta previsió.

També a l'hora de planificar o de preveure la necessitat d'habitatges tutelats, ens semblava que més que garantir habitatges tutelats a les poblacions catalanes amb més de cinc mil habitants..., no ens semblava que aquest criteri quantitatiu de mida dels nuclis de població fos el criteri més idoni, per això proposàvem un criteri de proporció que és que hi hagués una proporció d'un 1% d'habitatges tutelats en relació amb els majors, amb les persones majors de 65 anys. També més que parlar en termes absoluts de les places, de l'oferta de places de centres de dia, agafàvem i proposem el mateix criteri del Plan gerontológico, que és que es calculi la necessitat de places de centres de dia en relació amb un 2% per les persones més grans de 80 anys i un 1% de la quantitat de persones entre 65 i 80 anys. I per altra banda ja ens semblava correcta aquesta previsió de 15.000 places de residència assistida per a persones grans amb dependència greu.

Aquest és el posicionament del nostre Grup, i hem vist, pel que ha expressat prèviament el representant de Convergència i Unió..., i lamentem el posicionament de Convergència i Unió, que renunciï a aquesta intervenció, a modificar a nivell d'Estat el que té incidència justament en les polítiques en relació amb les persones grans i a preveure a nivell de Catalunya el conjunt de prestacions i serveis que haurien de donar resposta a les necessitats de les persones grans; lamentem aquesta renúncia precisament perquè és l'equip de govern qui la fa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara poden fixar posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres pensem que el debat d'aquesta Moció és un debat important per tots els grups de la cambra, i de fet es demostra perquè tots els grups de l'oposició tenim interpellacions presentades sobre aquest tema i avui mateix se n'ha substanciat una. El significat és clar, i és que a tots els grups ens preocupa la situació de la gent gran i ens preocupa la política que està fent el Departament en aquest àmbit.

Aquesta Moció la debatem després de debatre els pressupostos per al 2001, que ja han marcat les prioritats polítiques del Govern en matèria de benestar social, i al nostre entendre la millora de les polítiques per a la gent gran no és una prioritat pel Govern, i, de fet, la políti-

ca del Departament de Benestar Social no és una prioritat política del Govern, segons hem pogut analitzar nosaltres als pressupostos que acabem de debatre i que vostès han aprovat amb el suport del Grup Popular.

La Moció que ens presenta la diputada Marina Geli ens planteja algunes línies per tal de donar impuls a una política més decidida i més solidària amb la gent gran, i és per això que nosaltres hi donarem suport. Creiem que fa falta un acord per garantir els drets socials de les persones grans, un col·lectiu que s'empobreix a mesura que puja el nivell de vida, un col·lectiu de prop d'un milió d'habitants, d'un milió de persones a Catalunya que necessita serveis especialitzats i propers, que necessita programes que impulsin la seva autonomia o que cobreixin la dependència en cas que hi sigui i que deixi de considerar-se com un col·lectiu improductiu i poc útil a la societat, tal com ens ha demanat, també, l'il·lustre diputat Joan Viñas. Cal que deixem de considerar les persones grans font de despesa pública –com va indicar ja la senyora Geli en la seva interpellació– i comencem a valorar tot el que aporten.

Per una banda, hem de pensar en la millora de les pensions. Nosaltres fa anys que demanem que s'incrementin i es complementin les pensions més baixes, i la Moció demana l'increment fins al salari mínim interprofessional en quatre anys –nosaltres hi estem d'acord. També es demana la revisió del finançament dels serveis socials a nivell estatal, i aquest és un punt en què evidentment nosaltres no podem estar en desacord, i la veritat és que ens sap greu, també, que el Grup de Convergència i Unió hagi retirat les seves esmenes i hagi retirat, per tant, la seva opció de fer-hi alguna força davant del Govern de l'Estat, en aquest tema. Cal no oblidar, per això, que Catalunya té plenes competències en matèria de política social i que cal fer millores, i de fet, fa temps que els demanem millores, i per això caldrà més diners però també caldrà la voluntat de portar canvis a terme.

I com que també m'haig de posicionar sobre les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, hi ha una cosa que ens ha encuriósit que és, per exemple, que la Moció del Grup socialista demana la creació..., de fet demana valorar la possibilitat de crear la figura del defensor o defensora de la gent gran, i vostès han presentat una esmena, sorprenent, que diu que s'han d'estudiar els avantatges i inconvenients de crear aquesta figura. Francament a nosaltres, a més d'encuriósir-nos, ens ha sobtat aquest matís a la proposta, donat que la proposta de la Moció no podia ser més oberta; una proposta de valorar una figura per tal que sigui creada. Potser aquest petit matís fa que vostès aprovin la possible creació d'aquesta figura, llavors nosaltres considerarem aquest estudi evidentment del tot lícit, sempre que no respongui a una negativa encoberta; però, vaja, en tot cas ens n'alegrem que aquesta..., que ens obrin la possibilitat que aquesta figura es creï, i donat, a més a més, que és una de les resolucions del darrer congrés de gent gran que es va portar a terme.

Convergència i Unió, en les seves esmenes, també demana la supressió del punt 5 de la Moció, i no ho entenem tampoc, perquè: com és que es neguen a fer una memòria dels programes que estan en funcionament? A

més parlem d'incentius, es parla en la Moció d'incentius a la participació de la gent gran en diferents àmbits. De fet, amb els pressupostos, vostès ens han demostrat que hi ha uns àmbits que estan vedats a la gent gran, per exemple, la formació d'adults. Tanquen els programes de lluita contra l'analfabetisme a les persones majors de 50 anys. Moltes vegades els hem insistit que això condemna moltes persones a no poder gaudir de l'accés a la cultura en la vellesa; podem tenir aules per a la gent gran a les universitats, però, prèviament, si no els hem ensenyat a llegir, ens sembla a nosaltres una incongruència. Però és que a més vostès no volen presentar una memòria, no volen avaluar el funcionament d'aquests programes a partir dels quals la gent gran participa socialment.

La Moció proposa reconvertir, millorar el programa Vida als Anys. Aquest és un programa pioner que no acaba de funcionar i se'ls proposa una reconversió per a una millor planificació. En les seves esmenes, vostès no sembla que donin importància a la proposta, més aviat el donen per bo tal com està i es conformen amb el pur continuisme.

A nosaltres aquesta Moció ens sembla una bona proposta per poder impulsar noves polítiques més justes, donat que la demanda social és àmplia i important, i perquè tenim gairebé un milió de persones que passen dels 65 anys. El col·lectiu de gent gran necessita l'augment de recursos, més places residencials, i en aquest àmbit cal recordar que les corporacions locals tenen una gran importància, donat que els municipis, entre altres serveis, cobreixen 3.000 de les 6.300 places públiques residencials i 500 de les 1.200 places públiques de centres de dia. Els seguim demanant col·laboració i compliment de les resolucions d'aquest Parlament.

Calen, doncs, més places residencials, més centres de dia, més habitatges tutelats, més serveis d'atenció domiciliària, que és el que demana la Moció, per tal que es descarreguin les famílies, les dones i es doni una qualitat de vida més alta a la gent gran amb dependència o sense i també a la gent que se n'ocupa i que és el seu entorn.

Per acabar, el punt 10 de la Moció ens sembla importantíssim: el fet d'establir estàndards de qualitat que garanteixin la qualitat dels serveis.

I, com ja he anunciat a l'inici, i per ser breu, el nostre Grup simplement votarà afirmativament a la Moció que ens presenta el Grup socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada he de dir que comparteixo les aspiracions, els desitjos i els objectius que ha manifestat l'il·lustre diputat senyor Viñas, que ens ha donat a tots una lliçó de com envellir amb plenitud i amb empenta.

I respecte a aquesta Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, crec que hem de diferenciar dues parts que han estat prou clares: una que es circumscriu a l'àmbit d'actuació de l'Estat, que està recollida del punt 1 al 4 de la Moció, i una altra de l'àmbit de Catalunya, amb un únic objectiu, que nosaltres compartim, i que és el de millorar el benestar de les persones grans; objectiu que crec que és molt important, però abans crec que és necessari fer una anàlisi prèvia a la situació de la Seguretat Social, abans de poder valorar la conveniència i la possibilitat d'incrementar les pensions, ja que si avui estem parlant d'incrementar les pensions és perquè la Seguretat Social, que l'any 96 es trobava virtualment en fallida amb un dèficit de més 500.000 milions de pessetes i que posava en perill l'estat del benestar, des de la política practicada en la darrera legislatura per primera vegada a la història de la Seguretat Social es va tancar l'últim exercici pressupostari amb un superàvit del 0,3% del PIB, i no només s'ha sanejat els comptes de la Seguretat Social, sinó que també ha permès la creació d'un fons de reserva de 100.000 milions de pessetes, la qual cosa suposa una sòlida garantia per al sistema públic de la Seguretat Social.

Pel que fa i centrant-me més en el punt 1 de la Moció, sobre impulsar en el marc del Pacte de Toledo l'increment de les pensions mínimes, hem de dir que el Govern es va comprometre a renovar el Pacte de Toledo, que persegueix garantir el futur de les pensions mitjançant un acord polític ampli. Així mateix, va convocar la Mesa, que constitueix un compromís prioritari per al Govern, assumit pel president del Govern en el seu discurs d'investidura, i que va assenyalar els criteris pel que fa a les línies de treball com ara incrementar...

El president

Esperi's un moment, senyora diputada, esperi's. Ja l'avisaré... Un segon, esperi's... *(Pausa.)*

Jo no sé si els senyors diputats i les senyores diputades s'adonen que ja portem quasi mig minut esperant que la cambra pugui escoltar la senyora diputada... Pot continuar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Com deia, el punt 1 de la Moció proposa impulsar en el marc del Pacte de Toledo l'increment de les pensions mínimes; hem de dir que el Govern es va comprometre a renovar el Pacte de Toledo, que persegueix garantir el futur de les pensions mitjançant un acord polític ampli. Així mateix, la convocatòria de la Mesa constitueix un compromís prioritari per al Govern de l'Estat, assumit pel president en el seu discurs d'investidura, que va assenyalar els criteris pel que fa a les línies de treball com ara incrementar les pensions mínimes de jubilació amb caràcter contributiu i no contributiu, millorar les pensions de viudetat, especialment les situacions de carències d'unes altres rendes, establir un nou marc de compatibilitat de la pensió de viudetat, incrementar esglaonadament les pensions del SOVI, la millora progressiva de les pensions de les classes passives. Amb aquesta finalitat ja està constituïda la Comissió Permanent per

a la valoració del resultat d'aplicació del Pacte, havent se reunit, també, en diferents ocasions, la Mesa del Pacte de Toledo per tal d'establir els criteris per portar a terme totes aquestes millores, i ens sorprèn que un grup parlamentari que forma part de la Mesa del Pacte de Toledo i, per tant, és coneixedor de totes aquestes mesures que s'estan impulsant a Madrid i que des del Govern de l'Estat s'estan portant a terme, presenti des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, una proposta per incrementar aquestes pensions. Considerem que en l'àmbit on s'han d'aplicar o des d'on s'han d'impulsar és el Congrés dels Diputats, que amb tal finalitat ja està constituïda aquesta Mesa i totes les mesures s'adoptaran des d'aquestes comissions.

Pel que fa al segon punt de la Moció, de plantejar un marc de drets socials per a persones amb dependència, haig de dir que el Grup Popular va presentar en el seu programa electoral el compromís de promoure, amb col·laboració de les comunitats autònomes i ajuntaments, un pla nacional específic per a persones grans dependents amb una dotació financera i mesures de recolzament fiscal. El nostre Grup es congratula que estiguin d'acord i que animin a impulsar una mesura que està continguda en el nostre programa electoral, però els haig de recordar que la legislatura és de quatre anys i que és un compromís del Govern portar a terme aquest pla en el temps més breu possible.

Pel que fa a la revisió del Pla concertat i el Pla gerontològic per millorar el finançament dels serveis socials adreçats a les persones grans amb dependència, en els pressupostos de l'any 2001 haig de manifestar que la despesa social torna ocupar un paper rellevant en els pressupostos de l'Estat, amb un increment de l'11,6 en la partida de prestacions socials, i, pel que fa al Pla gerontològic, ha tingut un increment del 57% des de l'any 96 fins a l'any 2001, i que, concretament aquest any, l'increment ha estat del 14,7% tenint en compte que aquest pla ha estat separat del pla d'atenció a les persones amb Alzheimer, que ha estat dotat de 850 milions, amb un increment del 58%.

Pel que fa al quart punt de la Moció, relatiu a la despesa sanitària per l'envelliment de la població, haig de manifestar que des del Ministeri ja s'estan estudiant i s'estan abordant tots aquests problemes per poder fer front a la despesa sanitària que haurà d'assolir aquest sistema. El Grup Popular considera que cal avançar en la línia que ja he esmentat; considerem que el Govern avançarà en el marc d'aquest Pacte per tal de reforçar la seguretat de les pensions, incrementar les pensions més baixes i continuar desenvolupant els seus principis i objectius, mantenint el consens i el diàleg amb totes les forces polítiques, agents econòmics i socials, però, com deia, en el Pacte de Toledo..., ja s'ha reunit diverses vegades la mesa del Pacte de Toledo per tal d'impulsar totes aquestes mesures, i és per aquest motiu que nosaltres considerem que no és convenient i, a més, vull dir, que no és necessari, està el Govern de l'Estat perquè ja ho està fent, i per aquest motiu votarem en contra del punt 1 al punt 4.

(Remor de veus.)

Pel que fa a les propostes de l'àmbit de Catalunya, el nostre Grup considera i recolza les esmenes transaccionades amb el Grup de Convergència i Unió, que modi-

fiquen el punt 6, 7, 8 i 9 de la Moció, perquè creiem que ajudaran a millorar l'atenció a les persones grans. Així mateix, vull recordar que la creació de la figura del defensor de la gent gran és un compromís del nostre Grup Parlamentari que està recollit en el seu programa electoral i que, evidentment, vetllarà per la defensa de tots els àmbits de la gent gran en tots els sectors socials. I en aquesta línia, també haig de dir que el nostre Grup Parlamentari en els darrers pressupostos ha aprovat moltes esmenes que van dirigides a incrementar els serveis i les dotacions destinades a la gent gran.

És per aquest motiu que nosaltres recolzarem la Moció amb les esmenes transaccionades pel Grup de Convergència i Unió que estan recollides en el punt 6, 7, 8 i 10. Votarem en contra de la resta dels punts.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, que quedi clar que nosaltres no entenem com Convergència ha retirat les esmenes que han estat publicades amb relació a l'Estat; és la segona vegada que, en aquest Parlament, el Grup que dona suport al Govern de Convergència i Unió es nega a aprovar un tema que és la revisió dels serveis socials del que ve de l'Estat, el Plan concertado, Pla gerontològic.

Per tant, la feblesa de Convergència també queda demostrada amb una moció que vostès poden pensar que és —diríem— poc important des del punt de vista polític, però es tractava d'arribar a un model diferent de finançament dels serveis de suport a la dependència. La feblesa davant el pacte necessari amb el PP ha fet que ho retirin avui mateix, quan ja estava disposat el nostre Grup a pactar amb Convergència i Unió i, per tant, vull que quedi ben clar. I, sobretot, si em permet, dir que demano a aquesta cambra que reflexioni sobre per què només podem debatre temes d'Estat quan parlem de les essències. Aquest és un debat molt important, és un debat que planteja de soca-rel un tema molt pendent, que són els reptes davant de les persones grans amb dependència; aquest és un tema d'Estat i de Catalunya; per tant, jo accepto amb molt de gust les esmenes transaccionades a nivell de Catalunya amb Convergència i Unió, mantinc la resta i, evidentment, accepto i transaccio amb Iniciativa i agraeixo el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Prego als senyors portaveus que ara estiguin al cas. Penso fer una proposta de votació agrupant... —senyora Marina Geli—, agrupant l'1, 2, 3, 4, 5 i 9 per un cantó, i 6, 7, 8 i 10 per l'altre.

Senyora Geli, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, no, en tot cas, em sembla que l'agrupació és l'1, el 2, el 3, el 4...

El president

El 5?

La Sra. Geli i Fàbrega

No, el 5, jo he escoltat el senyor Viñas que deia que hi votaven a favor.

El president

Perdó, a veure, jo diré allà on hi han les transaccionals. És que aquí hi ha una confusió de punts i de número d'esmenes, eh? Per això li deia que estigués al cas en el sentit següent: hi ha una transaccional de modificació al punt número 6, que és l'esmena número 5.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, sí, d'acord. El punt número 6, el punt número 7, senyor president, el número 8 i el número 10 han estat transaccionats amb Convergència i Unió que es poden votar en un bloc.

El president

Exactament.

La Sra. Geli i Fàbrega

Fins on jo he sentit, perquè me n'he assabentat ara a la tribuna, l'1, el 2, el 3, el 4 i el 5 poden anar en un altre bloc, i votació separada del punt número 9, que és una esmena transaccional entre el PSC i Iniciativa per Catalunya - Verds.

El president

Molt bé. Passem, per tant, a la primera votació, que fa referència als punts 1, 2, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquestes esmenes..., aquests punts de la Moció han estat rebutjats per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació els punts 6, 7, 8 i 10.

Comença la votació –que són les transaccionals, sí.

Ha estat votada, aquests punts han estat votats per la unanimitat dels presents.

I a continuació l'esmena transaccional entre el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, que és el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Farem, encara, en la sessió d'avui una moció més, que és el punt quinze de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... *(Remor de veus.)*

Perdó, m'he equivocat, sí senyor. No he girat full, imaginin-se.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments (tram. 302-00062/06)

És la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per exposar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada, esperi's un moment... *(Pausa.)*

Esperi's... Pot començar.

La Sra. Valls i Llobet

Amb aquesta Moció subsegüent a la interpellació que ja vam presentar, volíem presentar unes mesures per a la prevenció i la protecció de la salut dels habitants de Catalunya amb referència als aliments.

Per desgràcia, el problema dels aliments ha sigut una constant, el control, el problema de la contaminació per prions de les vaques boges, en l'últim mes, arreu de tots els mitjans de comunicació, però creiem –i des de fa temps que ho estem investigant– que el tema de la contaminació dels aliments per factors que poden posar en risc la salut humana és molt superior per altres problemes. Sabem que les vaques boges les haurem de controlar, però també haurem de controlar les dioxines, els metalls, els compostos orgànics persistents, els disruptors endocrins, els antibiòtics i els pesticides, que, en conjunt, suposen un factor de risc molt alt per al càncer en diversos graus, sobretot per al càncer de pulmó, per al càncer de mama, per al càncer de pròstata i per al càncer de còlon.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per aquesta raó vam presentar també, hem presentat en aquesta Moció una sèrie de mesures per controlar l'afectació de la població i perquè puguem tenir, en el termini més proper possible, un pla per disminuir l'exposició de tots aquests elements en els sers humans. Aquest pla no solament no és difícil de fer, sinó que altres autonomies de l'Estat espanyol ja el tenen en marxa, i no diguem altres estats de la Comunitat Europea. A vegades algunes persones m'havien preguntat si aquí a Catalunya havíem tingut el tema de les dioxines en els pollastres, i jo li deia que, en principi, era molt difícil que ho poguéssim detectar si no teníem un pla de control per a aquestes dioxines en els pollastres o en altres aliments. Per tant, nosaltres proposem que hi hagi un pla de control de tots aquests elements i, aquest pla de control, que pugui ser elaborat en contacte amb ex-

perts que ja tenim en la població catalana i que estan assessorant l'Estat francès i la Comunitat Econòmica Europea; que aprofitem els nostres cervells, i que els fem elaborar a curt termini un pla per fer-ne un seguiment, de tots aquests problemes. A més a més, creiem que s'ha de controlar la taxa d'impregnació mitjana de la població, donat que estudis recents ja assenyalen que la població catalana té uns nivells de dioxines i congèneres molt superior –un 25% superior– a la mitjana europea.

Per altra banda, creiem que s'ha de garantir una coordinació de tots els organismes responsables de l'avaluació i control dels aliments a Catalunya, tant de totes les conselleries que estan afectades..., i, a més a més, per controlar un aspecte que està sorgint últimament amb molta força, que és el tema de les resistències als antibiòtics. En els hospitals ja trobem gèrmens que són resistents a tots els antibiòtics coneguts, i en els últims congressos ja s'ha avaluat que la majoria de causes d'aquest problema o que la causa d'aquest problema se centra fonamentalment que dintre de la producció dels animals de granja hi han animals que estan rebent antibiòtics des que neixen fins que es moren; per tant, la protecció i el creixement de la flora intestinal està atrofiada i, en aquest sentit, els animals ho encomanen als sers humans que se n'alimenten.

Per altra banda, en el tema de les dioxines, per desgràcia, després d'haver seguit el cas de Seveso, a Itàlia, no solament hi ha una exposició crònica, sinó una exposició aguda; poden haver-hi accidents, en el cas d'incendis d'edificis amb vells transformadors, i en tota la Comunitat Europea s'ha establert que als països hi hagin plans de control d'accidents que puguin produir exposicions agudes, i en aquest pla creiem que hi havia d'haver també un dispositiu d'avaluació de riscos.

Per altra banda, en el tema de la producció dels aliments, creiem que en la cadena alimentària s'ha de vigilar des del que menja l'animal, des de fins i tot les pastures que fa, fins al consum. I, per tant, s'havien de fer unes recomanacions als productors de carn, de llet, d'ous i de mantega sobre els nivells recomanats per l'Organització Mundial de la Salut, controlar específicament la qualitat dels pinsos i prohibició de farines que vinguin d'animals i la utilització de greixos i olis ja reutilitzats en l'alimentació dels animals de granja, pels pinsos. També millorar les revisions veterinàries periòdiques de les explotacions agrícoles, estudiant no solament l'aigua i els pinsos, sinó també la femta, que és el lloc on es poden veure les resistències als antibiòtics; de fet, la resistència a dos tipus de bacteris, el colí i els enterococs, és un indicador de com l'explotació amb antibiòtics dels animals de granja pot repercutir en els sers humans. I, per altra banda, demanàvem estimular i incentivar les bones pràctiques i el compliment de les normatives, perquè els productors puguin treballar i puguin..., estimular-los que treballin amb qualitat i amb formes de qualitat.

Per altra banda, voldríem que es pogués desenvolupar una recerca a Catalunya que permetés identificar les fonts per les quals entren les dioxines en el cos de les persones, i la creació d'un observatori permanent de contaminacions ambientals, que exploressin també

els terrenys de pasturatge i l'herba, fins i tot les anàlisis dels boscos, modelant tots els models que existeixen en aquest moment de transferència de productes contaminants, des de la pluja cap a la terra i de la terra cap a les capes freàtiques, i, en el mateix terreny, desenvolupar estudis epidemiològics amb seguiments de cohorts des de la sanitat pública i seguint les recomanacions europees. A Europa s'han pogut ocupar en aquests moments de les «vaques boges» perquè moltes de les altres coses que estic dient ja estan en marxa en els països europeus i són normatives o directives de la Comunitat Europea.

I, per últim, demanàvem que existís una informació molt més clara per a tots els ciutadans dels productes relacionats amb els aliments. Una bona informació serà l'única forma de tranquil·litzar l'opinió pública davant del que suposa en aquest moment una alarma social creixent. Hem de revisar l'etiquetatge dels productes per garantir que tots els productes de consum tinguin etiquetes fàcilment comprensibles, que indiquin també els problemes que pot produir aquest producte en els sers humans. I, per altra banda, difondre la informació sobre dioxines i disruptors endocrins, sobre la base del principi del dret a la informació, seguint també les recomanacions de la Comunitat Econòmica Europea.

Creiem que és –i ho entenem, també– una moció que agafa molts punts, però que aquests punts era molt important que en aquest moment els poguéssim posar en pràctica, perquè poguéssim tranquil·litzar d'una vegada l'opinió pública, sabent que nosaltres aquí a Catalunya tenim un pla de control dels aliments que pot posar-se al mateix nivell dels països europeus que més bé el tenen en aquests moments, que són Suècia, Dinamarca i Finlàndia. En aquest sentit hem fet aquesta Moció, que posem ara a la seva disposició perquè ens puguin presentar les esmenes pertinents i perquè després puguem votar en el moment oportú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per exposar-les, té la paraula la illustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió faré la defensa de les esmenes que hem presentat a aquesta extensa Moció, la Moció subsegüent a la interpellació sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control dels aliments.

Aquesta extensa Moció vol establir, com se'ns ha explicat, el control de l'afectació a la població, el pla de control d'accidents que puguin produir exposicions agudes, control sobre les produccions d'aliments, estructura de la recerca i informació als ciutadans. La Moció fa un desenvolupament molt exhaustiu de tots i cada un d'aquests punts; entra, al nostre entendre, massa al detall i a una precisió que, sota el nostre criteri, creiem que no correspon al Parlament. Entenem que al

Parlament li correspon marcar les línies d'actuació, mentre que el detall, el detall més precís, correspon precisament als tècnics.

Prèviament a entrar al debat de cada un d'aquests punts de la Moció i a les esmenes que nosaltres hem presentat, voldríem fer unes referències generals.

En l'àmbit que debatem, a Catalunya, igual que a la resta de l'Estat, ens belluguem –perquè hem de fer-ho– dins d'un marc més ampli, com és l'europeu, que ens defineix i, en molts casos, ens determina quina és i quina ha de ser la nostra actuació. Així, els científics estan d'acord que les mesures de protecció de la salut enfront els contaminants ambientals s'han de prendre de forma coordinada i global, i nosaltres compartim aquest criteri. Per tant, cal anar alhora amb la resta de les comunitats autònomes i els altres països de la Unió, i per això ja estan establerts els mecanismes legals i organitzatius.

Cal tenir en compte, a més a més, que amb els acords del GATT i la creació de l'Organització Mundial del Comerç la comercialització dels aliments s'ha globalitzat; el comerç intracomunitari es basa en la confiança mútua entre els països membres, i el comerç amb països tercers correspon al servei d'inspecció del Govern central, que el porta a terme en els punts d'inspecció fronterers. Així, les actuacions que fa el Govern en compliment de la normativa comunitària s'acorden en el si de la Comissió Coordinadora i Cooperació en Salut Alimentària, del Consejo Interterritorial, del sistema nacional de la salut.

Considerem també que no tindrien gaire eficàcia algunes de les mesures proposades a la Moció o, com a mínim, en el context del control dels aliments. Aquest és el cas del punt sisè, on es demana la planificació d'uns dispositius d'avaluació de riscos en cas d'exposició aguda, que poc té a veure, entenem, amb el control de les dioxines als aliments.

Bàsicament, doncs, cal dir que la normativa és i seguirà sent fonamentalment europea, ja que no té gaire sentit actuar per lliure en un àmbit com aquest, i Catalunya compleix la normativa vigent a nivell europeu, i el Govern treballa perquè així sigui i per dur a terme i desenvolupar plans d'actuació, i això és el que fa i es va fer saber de forma pública per part del Govern.

El 2001 està previst posar en marxa l'autoritat alimentària europea, que té per objectiu precisament l'avaluació dels riscos per a la salut associats als aliments i la comunicació del risc a la població. Aquest organisme comptarà amb un pressupost de 19.000 milions de pessetes, per a dedicar-lo a la recerca de la vigilància i l'avaluació d'aquests riscos, entre d'altres. L'Administració general de l'Estat ha anunciat també la creació per a l'any 2001 de l'agència de seguretat alimentària, que s'adscriurà al Ministeri de Sanitat i Consum, amb uns objectius similars. Per altra banda, tots vostès saben –perquè és públic– que el Departament de Sanitat i Seguretat Social, per tal de garantir la seguretat dels aliments, crearà l'agència de protecció de la salut, que permetrà coordinar les actuacions sobre la seguretat dels aliments i les aigües de consum amb les diferents administracions locals de Catalunya. El primer trimes-

tre del 2001 s'elaborarà el pla de seguretat alimentària, que coordinarà el programa de vigilància i control de residus medicaments veterinaris, el programa de vigilància de plaguicides en aliments, etcètera.

Nosaltres hem presentat unes esmenes a la seva Moció amb voluntat de parlar-ne i arribar a transaccionals, però el cert és que, malgrat que ho hem intentat parlar, doncs, molt, la veritat és que ha sigut una mica difícil, no? Ha sigut una mica difícil, i creiem sincerament que hi havia voluntat per les dues parts d'arribar a acords i mirar d'arribar a acords, perquè, francament, és una llàstima no haver trobat el temps necessari per fer-ho. I, malgrat, doncs –hi insisteixo–, la voluntat per les dues bandes de mirar d'arribar a acords, hem mirat de posar-ho fàcil, però, certament, no ha estat possible. Sincerament, ens hauria agradat arribar a un acord en un àmbit tan important com és aquest, perquè entenem que aquest no és un tema de discussió política, és un tema de marcar grans línies, és un tema en el qual els tècnics precisament hi han de treballar amb profunditat, i perquè, a més a més, nosaltres entenem que el pla que ha anunciat el Govern posa en marxa, doncs, aquesta línia que vostès defensen en aquesta Moció.

Així entraré, amb el temps que em deixin, doncs, a parlar de les esmenes que nosaltres hem fet, punt per punt, una vegada hem fet aquest marc general.

En el nostre punt primer, que correspondria als seus punts primer i segon, proposem ampliar les competències i la composició de la comissió directora del Pla d'investigació de residus en animals i carns fresques, que ja va ser creada el 1990, i que aquesta pugui ser assessorada i valorats els seus resultats per un comitè d'experts. Amb aquest punt creiem, com dèiem, que en englobar el tema de la comissió d'experts, doncs, lògicament, també es veu reflectit aquest punt segon del Grup Socialista. Entenem, però, que no calia arribar a un detall, com es feia en el text proposant.

El nostre punt segon correspondria als 3, 4 i 13 de la Moció i en ell manifestem que ja s'està fent una feina en aquest àmbit, i, per altra banda, creiem que –una vegada més– no cal entrar en el detall, perquè insistim que creiem que correspon més aviat a l'àmbit dels tècnics, doncs, fer-ho; per tant, tot el tema de quin mètode de dosificació és el que cal utilitzar, quina és l'edat de la mostra de la població que s'ha d'agafar, entenem que estrictament aquest és un àmbit en el qual és millor que ho facin els tècnics que els correspongui.

El punt número 3 de la nostra esmena correspondria al número 5 del text original; hi hem presentat una esmena perquè cal definir que aquesta garantia de coordinació que es demana ja es fa a través de la coordinació amb el Ministeri i els organismes supranacionals europeus, seguint els acords del GATT.

El seu punt número 7 nosaltres l'hem formulat a través de dos punts, el 4 i el 5, en què instem a seguir amb els programes de vigilància existents i a la vegada recordem el Decret 179 del 2000, que és el que garanteix la qualitat de les matèries primeres que intervenen en l'elaboració dels pinsos compostos, així com dels productes acabats, tant pel que fa als principis nutritius com pels factors que puguin suposar un risc sanitari.

Per part de la Generalitat, el programa de control dels productes que intervenen en l'alimentació animal ja es contempla com un dels controls a realitzar obligatòriament a les matèries primeres destinades a l'alimentació animal..., que pugui contenir un contingut màxim fixat per la normativa.

Respecte al sisè punt nostre, que correspon al vuitè del Grup socialista, cal dir que aquí el que cal fer no és inventar res de nou sinó assegurar el compliment de la transposició de les disposicions comunitàries, i això és el que nosaltres manifestem en el nostre text. I entenem que en aquest sentit ho està fent el Govern; així, ja des de l'any 95 no s'admet la utilització de pinsos d'origen animal per a la l'alimentació dels remugants i ara això s'amplia, com tots sabem, doncs, a la resta d'animals.

Respecte al punt setè nostre, que fa referència al novè i desè del Grup proposant, hem de dir-li que ja es preveu intensificar els controls en relació amb els medicaments veterinaris, tant en l'estudi de l'aigua com en el del pinso, i no així en la femta, ja que, segons les informacions les quals, doncs, a mi se m'ha posat a l'abast, aquest no és un bon indicador.

El punt 8 creiem que manté, doncs, la filosofia del punt onzè, i respecte al punt dotzè hem de dir que cal fer que..., hem de dir que cal seguir la normativa vigent en la matèria.

Respecte al punt catorzè, que parla sobre l'etiquetatge, malauradament –i diem «malauradament» perquè ens agradaria que fos d'una altra manera– no és competència de la Generalitat i, per tant, entenem que no correspon a la Generalitat, precisament, vetllar perquè l'etiquetatge sigui d'una manera o d'una altra.

I respecte al 15, entenem que ja s'està duent a terme.

Per tant, entenent que les mocions han de servir per marcar grans línies d'actuació política sense entrar –hi insisteixo– en aquest detall de com s'han de desenvolupar les accions, que creiem sincerament que això correspon més als especialistes i és en aquest àmbit que els toca fer, i entenent també que en aquest àmbit de la producció d'aliments no podem anar per lliure sinó que hem d'anar perfectament coordinats amb el que passa en el nostre entorn, perquè no ens alimentem només dels aliments propis de Catalunya sinó també dels que vénen no només de l'Estat espanyol sinó d'Europa i també dels altres..., d'arreu del món, el Grup de Convergència i Unió hem presentat aquestes esmenes, que ara, si un cas, veiem a quines transaccionals podem arribar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Ara poden intervenir els grups per fixar la seva posició, els Grups que no han presentat esmenes. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. En primer lloc, volem felicitar la senyora Carme Valls per aquesta Moció; creiem

que tant pels objectius, com és el fet de protegir la salut de les persones i en aquest cas pel que fa al control dels aliments..., són uns objectius molt importants, molt interessants. Podríem dir també que és un primer capítol del que podria ser una sèrie d'interpellacions o de mocions relacionades amb quin tipus d'aliments mengem i com això afecta la nostra salut. Avui tractem sobretot d'aspectes relacionats amb els animals però un altre dia podríem parlar de com els vegetals que consumim tenen restes de pesticides i de plaguicides diversos. Però, bé, avui estem davant d'una moció important, ben estructurada pel que fa que ho tracta d'una manera global, hi podem veure grans..., cinc blocs que després, doncs, anirem detallant; dins d'aquests blocs hi han propostes molt concretes i molt detallades –aquesta vegada sí que no es podrà dir ni que fem volar coloms ni que només es critica i que no es fan propostes–, i per tant, nosaltres donem ple suport a aquesta Moció que s'ha presentat.

Dels cinc blocs que hi han, que ja estan ben estructurats i fins i tot titulats, creiem que encara els podríem agrupar i per exemple, doncs, n'hi han dos que tenen a veure amb la prevenció de la problemàtica; el bloc que parla de la producció dels aliments i el bloc que parla de la recerca, podríem dir que tenen com a objectiu evitar que ens trobem amb el problema. Després hi ha un altre paquet, una segona agrupació que inclouria d'una banda el que controla l'afectació de la població i el que fa el pla de control dels accidents, que el que fa és controlar la problemàtica un cop ja s'ha produït. I finalment un últim apartat que és el dret a la informació: els consumidors tenim dret a saber què consumim, tenim dret a saber què mengem.

Nosaltres encara potser hi podríem afegir un apartat següent, que és més aspectes de precaució. En moments on hi han incerteses, per exemple, doncs, hi han vegades que segurament assumim riscos que no hauríem d'assumir, quan encara hi han productes que no han estat suficientment provats o que no ens donen prou garanties que això, en el futur..., poden tenir repercussions negatives; parlem d'aspectes, per exemple, relacionats amb la manipulació genètica o, fins i tot, bé, això, amb els aliments transgènics. Però, bé, diem que en general ens sembla molt positiva i anirem a analitzar el perquè ens ho sembla.

El que dèiem de la prevenció, en el moment en què parlem de la producció dels aliments, evidentment hem d'anar a parar a qui els produeix, aquests aliments, i, per tant, es recomana als productors que facin uns determinats controls, però perquè puguin fer aquests determinats controls han de tenir els elements necessaris, per tant, han de tenir uns laboratoris i no pot ser que hi hagi només un laboratori en un territori molt ampli; es plantegen, fins i tot, aspectes d'autocontrol o que hi hagi un laboratori proper, que després puguin haver-n'hi d'altres per a analítiques més complexes que es puguin centralitzar; per tant, positiu, aquest control en la producció, positiu en el control, per exemple, que es planteja de pinsos o en la prohibició de farines que vinguin d'animals, i, per tant, també, hi ha una frase que es diu que *de lo que se come se cría*, no?, i en aquest aspecte, aquest *de lo que se come* pot tenir repercussió

ons negatives, no només en els animals sinó en les persones que després es mengen aquests animals, i, per exemple, el cas dels antibiòtics n'és un exemple, i, per tant, també valorem molt positivament que es plantegin mesures per controlar quins antibiòtics es donen als animals que després consumirem.

Evidentment pensem que tot això s'ha de lligar amb el fet que hi hagin unes bones pràctiques. Nosaltres celebrem que –segons ens deia la senyora Carme Valls– no s'accepti l'esmena de Convergència i Unió, que canviava una mica aquest punt 11; nosaltres creiem que és bo que, en el moment en què es digui que s'han d'estimular bones pràctiques, es parli també de sancions, perquè, si no, tenim un altre exemple molt concret com era les bones pràctiques quan parlàvem de la problemàtica dels purins, que si no hi havien unes sancions al darre, aquelles bones pràctiques no servien de res. Per tant, aquest punt 11 ens agrada que quedi tal com..., o, si més no, que el votem tal com es proposa aquí.

Quant a la recerca, es planteja que es puguin identificar bé les fonts. Aquí n'hi han unes quantes, les relacionades..., es parla de contaminacions ambientals, es pensa segurament més en els terrenys de pasturatge i herba, però pensem que hi han altres tipus de contaminacions ambientals potser més de medi urbà, que a vegades no l'assimilem amb el que hi ha a la producció dels animals, i que també poden afectar la salut de les persones, com són les dioxines que es produeixen per altres tipus de processos com són les incineracions i que també cal investigar i anar mirant a veure què passa.

I és importantíssim el punt 12 que –per resumir-lo molt sintèticament– parla de la importància de la coordinació interdisciplinària. Tot això serien aspectes més relacionats amb la prevenció però que també els lliguem amb aquest control necessari; un control que planteja què passa quan la població ja està afectada o ja pot tenir un risc, ja pot estar en ambients que poden produir-li una afectació. I, per resumir-ho molt ràpidament, es plantegen dos aspectes: un pla, planificar la manera de disminuir l'exposició dels éssers humans a aquests elements que li poden ser nocius, però alhora aquest pla ha de tenir uns mecanismes de control, cal que s'avaluïn els resultats, que se'n faci un seguiment, que es controli anualment les dades generals, els processos que han tingut lloc, però també que es controlin específicament les persones que n'han estat més afectades, i, per tant, també cal –com dèiem abans– interdisciplinarietat –aquí parlem també de la coordinació permanent entre tothom qui hi intervingui: Agricultura, Medi Ambient, qui sigui; probablement hi podríem incloure també el Departament o la Direcció General que tracta temes de consum, perquè estem parlant dels consumidors, dels seus drets.

Hi ha un altre aspecte: que en accidents o en exposicions agudes es planteja planificar un dispositiu d'avaluació de riscos. El que seria important, també, seria tenir la capacitat de reaccionar ràpidament un cop sabem què ha passat; i ara amb les «vaques boges», doncs, ens n'hem adonat, no?, que a vegades les propostes que s'haurien de portar a terme, que serien les més òptimes, potser no disposem dels mitjans necessaris per poder-ho fer.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I ja per acabar, l'últim bloc que dèiem, que era el del dret a la informació, el dret que els ciutadans coneguin què consumeixen, que es plantegen aspectes de l'etiquetatge. Aquí al Parlament ja n'hem parlat sovint, de la importància que a les etiquetes hi dugui la informació que el consumidor té dret a saber, té dret a conèixer, però moltes vegades no s'hauria de limitar només a uns noms tècnics, a unes lletres i uns números, moltes vegades, que no sabem què signifiquen, sinó que paral·lelament hi hauria d'haver una informació, una pedagogia de què vol dir saber llegir..., de com s'han de llegir aquestes etiquetes, i s'hauria d'aprofitar, a més a més, per vendre els productes de qualitat, en el bon sentit de la paraula «vendre»: si hi han unes persones, si hi han uns productors que estan fent esforços per poder posar al mercat productes de qualitat, des de l'Administració se'ls ha de donar suport, se'ls ha de reconèixer molt més, perquè en aquests moments està passant que paguen justos per pecadors, i, en canvi, una bona política de foment de les marques de qualitat, de suport a aquestes marques, doncs, seria molt positiu, tant per als productors que tenen ganes de fer bé les coses com per a les persones que han de consumir, per a les persones que hem de consumir aquests aliments que produeixen. Per tant, vingui el nostre vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Ahir a la nit estava en un sopar amb diversos professionals del món de la sanitat, professionals de tots els colors –era un ambient distès, per tant, emmarquin exactament el context–, i, lògicament, un dels temes que va sortir a discussió era precisament tota la història aquesta de les «vaques boges» i els casos de salut pública que hi ha hagut –precisament perquè hi havia vedella per sopar– en aquests darrers temps, no? I una mica, una de les conclusions que sortia, que almenys personalment em va «frapar», era que l'ésser humà havia estat capaç d'eradicar malalties però al mateix temps d'inventar-ne de noves i que d'alguna manera la salut havia anat donant uns tombs absolutament..., com a molt difícils de poder concretar, no? Aquí ja el debat agafava, doncs, elements de complexitat molt grans, no?, i d'alguna manera renuncio ja a entrar-hi més a fons. El que està clar, però, és que el missatge que d'alguna manera donaven aquests professionals és que tot això que tenim en aquests moments al damunt de la taula, tota aquesta problemàtica nova que està sortint requereix, per una banda, una altra visió de la jugada, una altra manera de treballar, fins i tot, en alguns aspectes concrets.

I avui, doncs, substanciem aquesta Moció. Em perdonaran que hagi fet aquesta introducció, però d'alguna manera la conversa tinguda ahir a la nit me l'ha recordat extraordinàriament. Aquesta és una Moció extensa, completa, jo diria que extraordinàriament científica i segurament, com a conseqüència d'això, poc política. En qualsevol cas, és evident que, per una banda, en un

cantó de la balança hi ha això, a l'altre cantó de la balança hi han els dubtes que genera sempre qualsevol acció o bé omissió del Govern en qüestió. Per tant, entre una cosa i l'altra és evident que nosaltres el que no farem serà qüestionar el planejament que es fa en la Moció i, en tot cas, jo aquí m'havia apuntat, doncs, celebrar que almenys s'hagi arribat a tres punts d'acord; sembla que finalment això no serà així, en qualsevol cas independentment que s'arribi o no s'arribi a un acord nosaltres votarem a favor de la Moció, però més que per totes les qüestions que es plantegen, doncs, que segurament que deuen estar molt bé, pel que expressa en definitiva, i que d'alguna manera el que és evident és que en aquests moments hi ha un problema damunt la taula, que aquest problema cada vegada es va fent més gran i, per tant, que una certa reflexió caldria que la tinguéssim present, doncs, tot sovint.

Hauria estat bé que el terme mitjà, que vol dir..., entre una moció extraordinàriament científica i una esmenes extraordinàriament ambigües, hauríem pogut trobar, doncs, un text que fos l'adequat i que d'alguna manera satisfés a tothom i que fos al més unànime possible; això no ha estat possible i, per tant, doncs, mala sort. En qualsevol cas, el nostre Grup Parlamentari, malgrat tot, donarà el seu vot favorable a aquesta Moció, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que ens presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és una moció molt àmplia, d'un caràcter molt tècnic i científic, sens dubte causat pel profund coneixement que té la diputada proposant d'aquest tema, no?, però que excedeix en molt, també, el que és el mandat polític d'una moció que nosaltres valorem molt favorablement, però que considerem –com ja he dit abans– que s'excedeix de l'àmbit del mandat que té una moció. És per aquest motiu que l'hem estudiat amb molta atenció, perquè, sens dubte, té l'objecte de millorar la protecció de la salut tenint en compte els efectes que alguns productes químics tenen sobre determinats aliments i, en conseqüència, incideixen molt directament en la salut.

No obstant això, moltes de les mesures que es proposen en aquesta Moció excedeixen l'àmbit de Catalunya, perquè hem de tenir en compte que a moltes de les propostes que hi estan contingudes les afecta molta normativa de caràcter estatal, de caràcter europeu i, evidentment, hi ha una sèrie de normatives de caràcter autonòmic però, principalment, hi ha molta normativa de directives que han estat transposades per l'Estat i alguns punts en concret tenen una afectació directa sobre totes aquestes normatives. El que sí que considerem que és molt important per part de la Generalitat que el que li correspon és d'obligat compliment, totes aquestes mesures adoptades i transposades per l'Estat, i, sobretot, garantir amb mesures de control tot el que és el seu compliment.

No hem d'oblidar que la seguretat alimentària és una exigència derivada de la Constitució, que consagra drets en la protecció de la salut i la defensa dels consumidors, desenvolupats per les lleis generals de defensa dels consumidors i usuaris, i és, també, una prioritat del Govern de l'Estat, que el 15 de desembre va aprovar, el Consell de Ministres, la constitució de l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària com un organisme intersectorial adscrit al Ministeri de Sanitat; aquesta Agència és la resposta a una resolució aprovada pel Congrés dels Diputats el mes de juny del 99 i que recull les recomanacions de la Comissió Europea en el Llibre blanc de la seguretat alimentària, que contempla la creació de l'autoritat alimentària europea, que té per objectiu l'avaluació dels riscos per a la salut associats als aliments i la comunicació del risc a la població. Està prevista la seva constitució per a l'any 2001.

Com deia, el control en els productes alimentaris l'han de dur a terme coordinadament totes les administracions, els sectors interessats, tenint en compte els criteris i els procediments certificats de control dels aliments i els criteris bàsics fixats, també, pels científics –no?–, que són els que han de valorar de quina forma s'han de transposar tots aquests criteris a l'hora d'aplicar-los per avaluar els riscos alimentaris, i també creiem que cal promoure actuacions d'informació necessàries als ciutadans. Creiem també molt necessari identificar la necessitat de formació continuada dels professionals que l'han de portar a terme.

Un altre element que considerem que és molt important i que forma part del *Codex alimentarius*, que és un programa conjunt de normes alimentàries de les organitzacions de les Nacions Unides i l'OMS, que persegueix la protecció de la salut dels consumidors i l'assegurament de les pràctiques equitatives en el comerç dels aliments i, en aquest sentit, va ser aprovada l'aplicació del principi de precaució, un principi que considerem vital i molt important a l'hora d'adoptar totes aquelles mesures de seguretat en els aliments i que van ser proposades per Espanya en la vint-i-dosena reunió d'Europa; aquestes normes constitueixen, sens dubte, un element de referència en el mercat tan complex de productes alimentaris. Hem de tenir en compte que la majoria dels productes que consumim deriven de molts àmbits, i llavors l'alimentació que reps no la reps només la d'àmbit de Catalunya, sinó que reps productes provinents d'Europa, de les altres part d'Espanya, i és per aquest motiu que totes aquestes normatives són directives comunitàries que s'han d'aplicar amb una transversalitat a tots els sectors i és extremament complicat i difícil, si no és d'aquesta forma i s'adopten aquestes mesures, poder garantir unes mesures de control adients.

És per això que creiem, també, necessari –per això s'han aprovat..., nosaltres donarem recolzament a aquests punts– continuar l'avaluació del risc per a la salut de la població mitjançant els estudis de dieta per tal de conèixer el nivell d'ingesta d'aquests productes, garantir, també, la utilització de substàncies i productes en el sector de l'alimentació animal a Catalunya, així com aprofundir en els programes de vigilància de les dioxines en la producció primària d'aliments. Cre-

iem que és molt important, també, reforçar les inspeccions veterinàries, i totes aquestes mesures contribuiran, sens dubte, a reduir l'exposició de la població a aquests compostos crípnics.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per manifestar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció intentava, al revés del que algunes persones han dit, fer un acte de confiança en la societat catalana, perquè un pla de control i vigilància dels aliments és una de les coses que ens demana la societat, i encara que s'han fet esmenes i agraïxo, també, els agraïments per la qualitat científica i tècnica de la Moció, la societat catalana, en aquests moments, reclama que els polítics han de donar garanties i a vegades hauran d'entrar, també...

El president

Esperi's, esperi's un moment, senyors diputada, esperi's un moment, si us plau. Ja l'avisaré...

(Pausa.)

Encara no es donen les condicions objectives...

(Pausa.)

Ara pot començar.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Els polítics, com deia, han de donar garanties i la societat reclama cada vegada més que entrem en els detalls. Les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió tenen una característica, que podran notar si se les llegeixen, i és que nou esmenes, sis o cinc diuen «continuar»; aleshores, si haguéssim de continuar tal com ara, jo ja no hauria fet ni la Moció ni hauríem presentat la interpellació. Crec que hem de fer un pas endavant, hem de donar confiança i el Parlament, per altra banda, ha de controlar molts dels processos que s'estan fent i ha de tenir dades fiables de tot el que està passant en el control de la cadena alimentària.

No ens hem posat d'acord, però jo no diria que fos per falta de temps: hi ha un problema de l'ambigüitat de les esmenes i, per altra banda, hi ha aquest problema que, el Parlament, nosaltres creiem que hauria de controlar molts dels processos i hauria d'estar informat i així ho anirem demanant en el futur. Per tant, en aquests moments, el que diem és que no acceptem les esmenes que ens ha presentat Convergència i Unió, sobretot per la seva ambigüitat, i que posem la Moció a votació d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) La senyora diputada em demana la paraula per...?

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Només per comunicar a la cambra que, lamentablement, haurem de votar en contra d'aquesta Moció, ja que –hi insisteixo, lamentablement– havíem arribat a un acord d'una esmena transaccional i havíem signat amb el Grup Socialista i amb la senyora Carme Valls, que no ho ha presentat a la Mesa, fent-se enrere, doncs, d'un acord a què havíem arribat els dos Grups i que coneixien la resta i, per tant, la nostra voluntat només és deixar constància que en aquesta cambra s'ha trencat, per...

El president

Senyora, senyora diputada... A veure, el que sí que li he de recordar és que el qui presenta la iniciativa parlamentària n'és el propietari fins a l'últim moment a l'hora de la votació...

(*Remor de veus i protestes.*)

Per tant, sotmetem a votació el text de la Moció tal com ha estat presentat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les 10 del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

6.000 PTA
13.000 PTA
120 PTA } IVA inclòs

